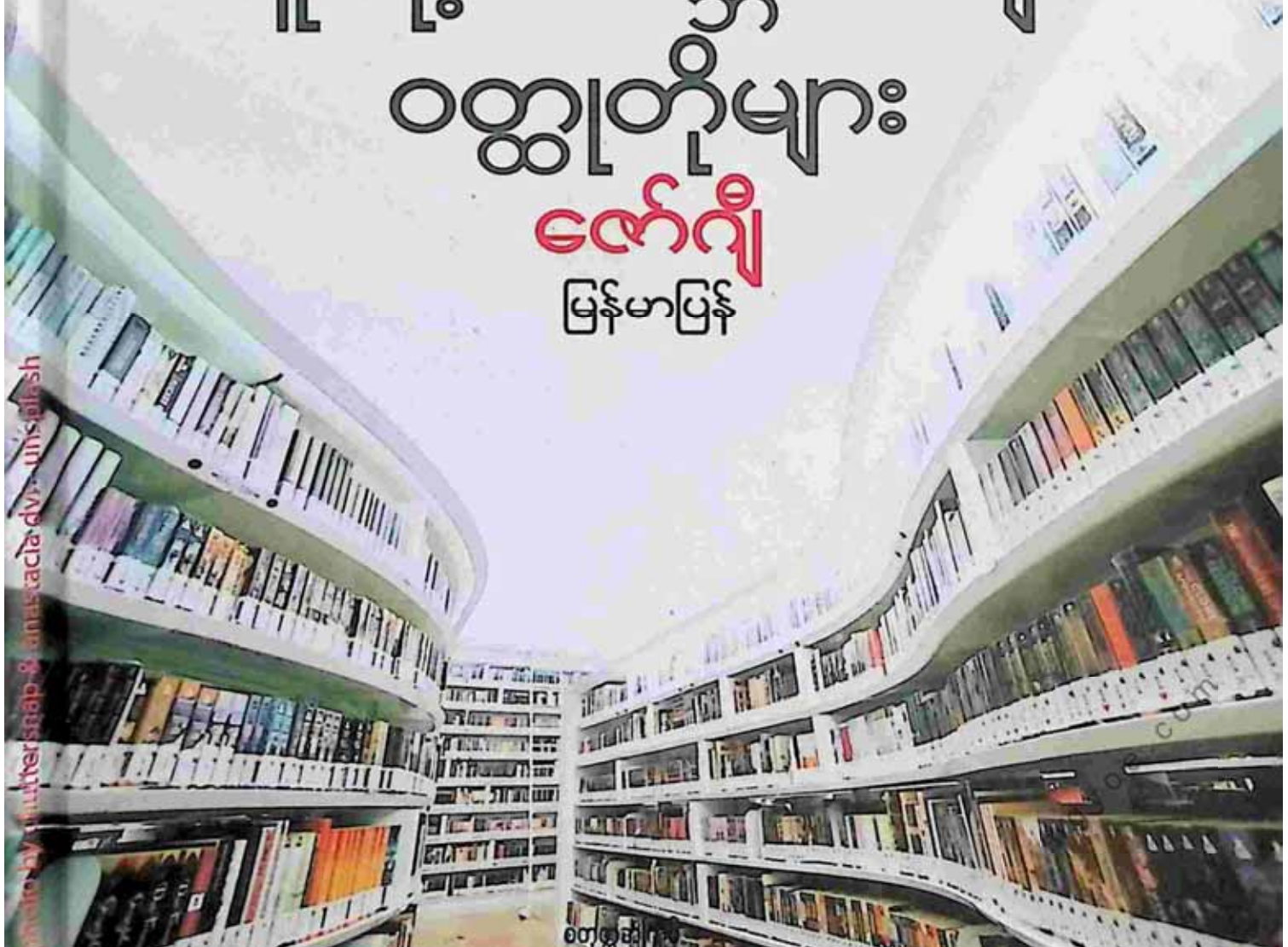

နိမိတ်ဆရာ
 စာရေးဆရာများနှင့်
 သူတို့၏ကမ္ဘာကျော်
 ဝတ္ထုတိုများ
 လော်ရီ
 မြန်မာပြန်

photo by shutter snap & amstacia dvr unisplash

ဝတ္ထုတိုများကို မြန်မာပြန်ရာတွင်
 ဗဟိဒ္ဓအပ ယဉ်ကျေးမှု အမှတ်အရာချင်း မတူကြသော၊
 သဘာဝ၊ တောတောင်ရေမြေချင်း မတူကြသော အချက်များ၌
 မူလစာရေးဆရာ၏ အာဘော်ကို မထိခိုက်စေဘဲ
 မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နှင့် သင့်အောင်
 မြန်မာပြန်ရသည့်အခါ ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင်
 အများအားဖြင့် ထိတိကျကျ ဖြစ်နိုင်သမျှဖြစ်အောင်
 အားထုတ်ထားပါသည်။ ဖတ်၍မကောင်းသည်တို့ကို
 တွေ့လျှင် မြန်မာပြန်သူ ညံ့သောကြောင့် ဖြစ်ရာသည်။
 တစ်ဖန် မူလစာရေးဆရာအသီးသီး၏အကြောင်း
 အကျဉ်းချုပ်ကိုလည်း ဖော်ပြ၍ ဝတ္ထုတိုအသီးသီးအတွက်
 မြန်မာပြန်သူ၏ မှတ်ချက်များကိုလည်း ဖော်ပြပါသည်။
 ဆန္ဒမှာ မူလစာရေးဆရာကို အကြောင်းပြုလျက်
 သူ့စာ၌ စိတ်ဝင်စားကြစေလိုသောကြောင့်လည်းကောင်း၊
 မှတ်ချက်ကို အကြောင်းပြုလျက် သူ့စာ၏ဂုဏ်ကို
 လွယ်လင့်တကူ ဆင်ခြင်နိုင်ကြစေလိုသောကြောင့်
 လည်းကောင်း ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မှတ်ချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍
 ဟုတ်ပြီ၊ မှန်ပြီဟု တထပ်ချ မယူကြစေလိုပါ။
 ဟူသည့် မိမိ၏ဉာဏ်ဖြင့်လည်း ချိန်ဆရန်ဖြစ်ပါသည်။
 မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်သည် ထိုဝတ္ထုတိုများမှ ရနိုင်သော
 ရသာနာစာဝန ရသနစ်သက်ခြင်းအတွေ့အကြုံနှင့်
 ခံစားမှုအသိတို့ကို အကြောင်းပြု၍လည်းကောင်း၊
 ဝတ္ထုတိုများ၌ပါသော အဖြစ်အပျက် အကောင်းအဆိုး
 အမျိုးမျိုးနှင့် လူ့သဘော၊ လူ့စရိုက် အကောင်းအဆိုး
 အမျိုးမျိုးတို့ကို အကြောင်းပြု၍လည်းကောင်း
 မိမိတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ သတိ၊ အသိ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်စရာ
 ရှိပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် မဂ္ဂတာနိဗ္ဗာန်ဆန္ဒနှင့်အညီ
 လူ့လောကအပေါ်၌ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာထားရန်
 သတိပြုမိကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဇော်ရီ

နိဗ္ဗဲဆုရ စာရေးဆရာများနှင့် သူတို့၏ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထုတိုများ

ဇော်ကျီ
မြန်မာပြန်

နိဝိသရစာရေးဆရာများနှင့် သူတို့၏ ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထုတိုများ၊ ဇော်ဂျီ
စာမျက်နှာ ၆၅၁ မျက်နှာ၊ ၁၄ • ၅ စင်တီ x ၂၀ • ၇ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၅၊ ဇွန်လ၊ နှစ်အုပ်ပေါင်း စတုတ္ထအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ပထမအကြိမ်- ၂၀၁၄၊ the key collection

ဒုတိယအကြိမ်- ၂၀၁၆၊ the key collection

တတိယအကြိမ်- ၂၀၂၀၊ the key collection

[မိုးကြယ်မိုးလားနှင့် လမ်းသစ် ဝတ္ထုတိုများ- ၁၉၇၇၊ မြဝတီပုံနှိပ်တိုက်ထုတ် ပထမအကြိမ်နှင့်

နှင်းလားဟဲ့ချစ်ဒုက္ခနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ- ၁၉၉၈၊ ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်ထုတ် တတိယအကြိမ်။]

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

mgyoe.com

မာတိကာ

- အမှာစာ (မိုးကြယ်မို့လားနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများမှ) ၅
- အမှာစာ (လမ်းသစ်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများမှ) ၇
- အမှာစာ (မိုးကြယ်မို့လားနှင့် လမ်းသစ်ဝတ္ထုတိုများမှ) ၉
- အမှာစာ (နင်လားဟဲ့ချစ်ဒုက္ခနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများမှ) ၁၁
- နိဗ္ဗာန်နှင့် နိဗ္ဗာန်စာပေဆု ၁၃

- ၁။ ဗျန်ဆင် ၁၅
 - ▶ သူတို့ညီအစ်ကို ၁၈
 - ▶ မိုးကြယ်မို့လား ၂၈
 - ▶ သစ္စာနှင့် ဇွဲ ၃၅
 - ▶ ဖခင် ၄၁

- ၂။ ရှင်ကျယ်မစ် ၄၇
 - ▶ အရိပ်ရှာသူ ၅၀

- ၃။ ကစ်ပလင်း ၆၉
 - ▶ မော်ဂလီ၏ ငွေမျက်ရည် ၇၁

- ၄။ လာဂါလော့ ၁၀၅
 - ▶ တောပုန်းနှစ်ဦး ၁၀၈

- ၅။ ပေါ-ဟောဆာ ၁၂၉
 - ▶ နင်လားဟဲ့ ချစ်ဒေါသ ၁၃၀

- ၆။ ရာဗိန်ဒရာနတ်-တရိုး ၁၅၅
 - ▶ ကာဗူလီဝါလား ၁၅၆
 - ▶ အောင်ပွဲရစာဆို ၁၆၈

၇။ အနာတို ဖရန်	၁၇၉
▶ မြတ်မယ်တော်၏ ကျွမ်းသမား	၁၈၁
▶ ရဟူဒီကျေးက အဝေးမြို့ဝန်	၁၉၀
၈။ ရေးမွန်	၂၀၉
▶ နေညိုညို	၂၁၁
၉။ ဒယ်လယ်ဒါ	၂၁၉
▶ အံ့နှစ်ပါး	၂၂၁
၁၀။ သောမတ်မန်း	၂၃၁
▶ ငါသိပြီကွယ်	၂၃၃
၁၁။ ဂျန်ဂေါဆွာသီ	၂၄၃
▶ ဖအေခေတ်နှင့် သားခေတ်	၂၄၆
▶ ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်က အိမ်တွင်းသူပုန်	၂၅၉
၁၂။ ဗူနင်	၂၇၅
▶ စစ္စကိုမြို့က သူဌေးကြီး	၂၇၇
▶ အတိတ်၏ အရိပ်	၃၀၄
၁၃။ ဝီရန်ဒယ်လို	၃၁၃
▶ ပြန်ပေး ဓားစာခံ	၃၁၅
၁၄။ ပါးဗတ်	၃၃၉
▶ လမ်းသစ်	၃၄၂
၁၅။ ဖော့ကနား	၃၆၅
▶ ဇာတိမာန ဂုဏ်မာန	၃၆၈
၁၆။ ဟဲမင်းဝေး	၃၈၅
▶ သုံးရက်ဆက် မုန်တိုင်းငယ်	၃၈၈

၁၇။ ကာမျိုး	၄၀၃
▶ စကားမဆို ရန်မလို	၄၀၅
၁၈။ အန်ဒရစ်	၄၂၃
▶ ဖောတံတားသမိုင်း	၄၂၅
၁၉။ ဆင်ကလဲယား လူးဝစ်	၄၃၉
▶ သူ့မြို့၊ သူ့အိမ်၊ သူ့ရုံး	၄၄၁
၂၀။ မာတင်ဒူဂတ်	၄၅၉
▶ ဆရာဝန်	၄၆၀
၂၁။ ဟာမင် ဟယ်စယ်	၄၈၁
▶ နင်လားဟဲ့ ချစ်ဒုက္ခ	၄၈၃
▶ အတွင်းနှင့် အပ	၅၁၇
▶ ပီယသိဒ္ဓိနှင့် မေတ္တာ	၅၃၀
၂၂။ ရာမွန်ဂျင်မနဲ့	၅၆၃
▶ ပလေတရိုနှင့် ကျွန်တော်	၅၆၅
၂၃။ စတိုင်းဗက်	၅၇၇
▶ ပြေးပေရော လူကလေးရေ	၅၇၉
၂၄။ ရှိုလိုကော့	၅၉၇
▶ စစ်အတွင်းက မြင်းကလေး	၅၉၉
၂၅။ ယစုနရို ကဝဗတ	၆၁၃
▶ အိဇုအငြိမ့်သမကလေး	၆၁၄
ဖြည့်စွက်လက်ရာ	
၂၆။ တော်စွန်	၆၄၅
▶ အော်ကုဘော်ရွာက ခွေးဝင်စား	၆၄၆

အမှာစာ

(မိုးကြယ်စိုလားနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများမှ)

ကမ္ဘာစာပေဆုဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော နိုဗဲစာပေဆုရ စာရေးဆရာများ၏ ဝတ္ထုတိုများကို မြန်မာပြန်ဆို၍ ယခုခေတ် မဂ္ဂဇင်းများ၌ ထည့်သွင်း ဖော်ပြခဲ့သည်မှာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်လောက်မှ ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ် တွင် နိုဗဲဆုရ စာရေးဆရာများအနက် ရှစ်ဦးသော စာရေးဆရာများ၏ စာတစ်ဆယ့်သုံးပုဒ်ကို ဆုရသက္ကရာဇ် အစဉ်အလိုက် ဖော်ပြထားပါ သည်။ ထိုစာများကို အကောင်းဆုံးဟု မဆိုလိုပါ။ သို့ရာတွင် စံယူ လောက်သည်ဟုကား ယူဆပါသည်။

တစ်ဖန် စာရေးဆရာများအကြောင်းနှင့်တကွ ဝတ္ထုတို အသီးသီး အတွက် မှတ်ချက်များကိုလည်း ဖော်ပြထားပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် စာရေးဆရာကို အကြောင်းပြု၍ သူ့စာ၌ စိတ်ဝင်စားခြင်း ရှိကြစေလိုသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မှတ်ချက်ကို အကြောင်းပြု၍ စာ၏အနှစ်သာရကို အလွယ်တကူ ဆင်ခြင်မိကြစေလိုသောကြောင့် လည်းကောင်း ဖော်ပြရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မှတ်ချက်ကို ဧဝကန်စကားဟု မယူစေချင်ပါ။ မှတ်ချက်သည် မြန်မာပြန်သူ၏ ထင်မြင်ချက်မျှသာဖြစ်ပါသည်။ စင်စစ်မှာ စာရှုသူသည် စာကိုယ်ကို

ဖတ်၍ မိမိ၏ဉာဏ်ဖြင့် ချိန်ဆချင့်တွက်ရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဝတ္ထုတိုများကို မြန်မာပြန်ရာတွင် ချဲ့ခြင်း ချဲ့ခြင်းကို ရှောင်နိုင်သမျှ ရှောင်၍ တိတိကျကျ ဖြစ်နိုင်သမျှဖြစ်အောင် အားထုတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဗဟိဒ္ဓအပ ယဉ်ကျေးမှု အမှုအရာချင်းမတူကြသော အချက်အလက်များ၌ စာရေးဆရာ၏ အဘော်ကို အထိအခိုက်မဖြစ်စေဘဲ၊ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အတွက် ဆီလျော်အောင် မြန်မာပြန်ရသည့်အခါ ရှိပါသည်။ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်သည် ဝတ္ထုတိုများမှ ရသာနုဘဝနဟု ဆိုအပ်သော ရသအတွေ့အကြုံကို ရ၍ ဘဝပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြုနိုင်ကြမည်ဟု ထင်ပါသည်။ အကယ်၍ ဖတ်၍ မကောင်းသည်တို့ကိုတွေ့လျှင် မြန်မာပြန်သူ ညံ့သောကြောင့်သာ ဖြစ်ရသည်ဟု ယူပါ။

ဤစာအုပ် ဖြစ်လာနိုင်အောင် အစစအရာရာ၌ အကူအညီပေးခဲ့သော ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ မင်းယုဝေကို ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရှိကြောင်း။ ။

ဇော်ဂျီ

၁၉၆၆-ခုနှစ်၊ မတ်လ။

အမှာစာ
(လမ်းသစ်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများမှ)

ကမ္ဘာ့စာပေဆုဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော နိုဗဲစာပေဆုရ စာရေးဆရာများ၏ ဝတ္ထုတိုများကို မြန်မာပြန်ဆို၍ ယခုခေတ် မဂ္ဂဇင်းများ၌ ထည့်သွင်း ဖော်ပြခဲ့သည်မှာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်လောက်မှ ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်တွင် နိုဗဲစာပေဆုရ စာရေးဆရာများအနက် ဆယ်ဦးသော စာရေးဆရာများ၏ စာဆယ့်နှစ်ပုဒ်ကို ဆုရသက္ကရာဇ် အစဉ်အလိုက် ဖော်ပြထားပါသည်။ ထိုစာများကို အကောင်းဆုံးဟု မဆိုလိုပါ။ သို့ရာတွင် စံယူလောက်သည်ဟုကား ယူဆပါသည်။

တစ်ဖန် စာရေးဆရာများအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုတိုအသီးသီးအတွက် မှတ်ချက်များကိုလည်းကောင်း ဖော်ပြထားပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် စာရေးဆရာကိုအကြောင်းပြု၍ သူ့စာ၌ စိတ်ဝင်စားခြင်း ရှိကြစေလိုသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မှတ်ချက်ကို အကြောင်းပြု၍ စာ၏ အနှစ်သာရကို အလွယ်တကူ ဆင်ခြင်မိကြစေလိုသောကြောင့်လည်းကောင်း ဖော်ပြရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မှတ်ချက်ကို ဧဝကန်စကားဟု မယူဆစေချင်ပါ။ မှတ်ချက်သည် မြန်မာပြန်သူ၏ ထင်မြင်ချက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ စင်စစ်မှာ စာရှုသူသည်

စာကိုယ်ကို ဖတ်၍ မိမိ၏ဉာဏ်ဖြင့် ချိန်ဆ ချင့်တွက်ရန် ဖြစ်ပါသည်။
 ထိုဝတ္ထုတိုများကို မြန်မာပြန်ရာတွင် ချဲ့ခြင်း၊ ချဲ့ခြင်းကို ရှောင်နိုင်
 သမျှ ရှောင်၍ တိတိကျကျ ဖြစ်နိုင်သမျှဖြစ်အောင် အားထုတ်ပါသည်။
 သို့ရာတွင် ဗဟိန္ဒ အပယဉ်ကျေးမှု အမှုအရာချင်းမတူကြသော အချက်
 အလက်များ၌ စာရေးဆရာ၏ အဘော်ကို အထိအခိုက်မဖြစ်စေဘဲ
 မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်အတွက် ဆီလျော်အောင် မြန်မာပြန်ရသည့်
 အခါ ရှိပါသည်။ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်သည် ထိုဝတ္ထုတိုများမှ ရသာနု
 ဘဝနဟု ဆိုအပ်သော ရသအတွေ့အကြုံကိုရ၍ ခံစားမှုအသိဖြင့် ဘဝ
 အဖြစ်အပျက် အမျိုးမျိုးကိုလည်းကောင်း၊ လူ့သဘောအမျိုးမျိုးကိုလည်း
 ကောင်း သိနားလည်၍ ဘဝသဘောထား ကြီးလာနိုင်ကြမည်ဟု ထင်ပါ
 သည်။ အကယ်၍ ဖတ်၍မကောင်းသည်တို့ကိုတွေ့လျှင် မြန်မာပြန်သူ
 ညံ့သောကြောင့်သာ ဖြစ်ရသည်ဟု ယူပါ။

ဤစာအုပ် ဖြစ်လာနိုင်အောင် အစစအရာရာ၌ အကူအညီပေးခဲ့
 ကြသော ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ မင်းယုဝေကိုလည်းကောင်း၊
 စာရေးဆရာ မင်းကျော်ကိုလည်းကောင်း ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရှိပါ
 ကြောင်း။

ဇော်ဂျီ

၁၉၆၆-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ။

အမှာစာ

(မိုးကြယ်မိုးလားနှင့် လမ်းသစ် ဝတ္ထုတိုများမှ)

ဤစာအုပ်ပါ မြန်မာပြန်ဝတ္ထုတိုများသည် နိဗ္ဗာန်ပေဆရာ စာရေးဆရာ အချို့၏ စာများဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုတိုများကို ရှေးဦးစွာ ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း၌ ၁၉၆၀ ပြည့်မှ ၁၉၆၃ ခုအထိ ထုံပိုင်းထုံပိုင်း ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဝတ္ထုတို ၁၃ ပုဒ်ကို 'မိုးကြယ်မိုးလား' အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ၁၂ ပုဒ်ကို 'လမ်းသစ်' အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း ထုတ်ဝေခဲ့ပါသေးသည်။ ယခုအခါတွင် စာရေးဆရာ ၁၈ ဦး၏ အဆိုပါ ဝတ္ထုတို ၂၅ ပုဒ်ကို စုပေါင်း၍ ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုဝတ္ထုတိုများကို မြန်မာပြန်ရာတွင် ဗဟိဒ္ဓအပ ယဉ်ကျေးမှု အမှုအရာချင်း မတူကြသော၊ သဘာဝ တောတောင်ရေမြေချင်း မတူကြသော အချက်များ၌ မူလစာရေးဆရာ၏ အာဘော်ကို မထိခိုက်စေဘဲ မြန်မာစာဖတ်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သင့်အောင် မြန်မာပြန်ရသည့်အခါ ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် အများအားဖြင့် တိတိကျကျ ဖြစ်နိုင်သမျှဖြစ်အောင် အားထုတ်ထားပါသည်။ ဖတ်၍မကောင်းသည်တို့ကို တွေ့လျှင် မြန်မာပြန်သူ ညံ့သောကြောင့် ဖြစ်ရာသည်။

တစ်ဖန် မူလစာရေးဆရာအသီးသီး၏ အကြောင်း အကျဉ်းချုပ်ကို

လည်း ဖော်ပြ၍ ဝတ္ထုတိုအသီးသီးအတွက် မြန်မာပြန်သူ၏ မှတ်ချက်များကိုလည်း ဖော်ပြပါသည်။ ဆန္ဒမှာ မူလစာရေးဆရာကို အကြောင်းပြုလျက် သူ့စာ၌ စိတ်ဝင်စားကြစေလိုသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မှတ်ချက်ကို အကြောင်းပြုလျက် သူ့စာ၏ဂုဏ်ကို လွယ်လင့်တကူ ဆင်ခြင်နိုင်ကြစေလိုသောကြောင့်လည်းကောင်း ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မှတ်ချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဗုဒ္ဓ၏ မှန်ပြီဟု တထစ်ချ မယူကြစေလိုပါ။ စာရှုသူသည် မိမိ၏ဉာဏ်ဖြင့်လည်း ချိန်ဆရန်ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်သည် ထိုဝတ္ထုတိုများမှ ရနိုင်သော ရသာနုဘဝန ရသနှစ်သက်ခြင်းအတွေ့အကြုံနှင့် ခံစားမှုအသိတို့ကို အကြောင်းပြု၍လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုတိုများ၌ပါသော အဖြစ်အပျက် အကောင်းအဆိုး အမျိုးမျိုးနှင့် လူသဘော၊ လူစရိုက် အကောင်းအဆိုးအမျိုးမျိုးတို့ကိုအကြောင်းပြု၍လည်းကောင်း မိမိတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ သတိအသိ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်စရာရှိပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် မစ္စတာနိဗ္ဗာန် ဆန္ဒနှင့်အညီ လူ့လောကအပေါ်၌ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာထားရန် သတိပြုမိကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဤစာအုပ် ဖြစ်လာအောင် အစစအရာရာ၌ ကူညီကြသော တက္ကသိုလ်များဗဟိုစာကြည့်တိုက်များ၊ ဦးသော်ကောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်ရုံး လက်ထောက် ဦးချစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းမှ ကိုမောင်မောင်ကြည်ကိုလည်းကောင်း၊ မြဝတီပုံနှိပ်တိုက်ကိုလည်းကောင်း ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ပါကြောင်း။

ဖော်ဂျီ

၁၉၇၇-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ။

အမှာစာ

(နင်လားဟဲ့ချစ်ဒုက္ခနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများမှ)

ကမ္ဘာကျော် နို့ဗဲစာပေဆုရ စာရေးဆရာအချို့၏ ဝတ္ထုတိုများကို မြန်မာပြန်ခဲ့ရာတွင် ယနေ့အထိ စုစုပေါင်း ၃၄ ပုဒ် ပြီးစီး၍ ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း၌ ၁၉၆၀ ပြည့်မှ ၁၉၇၈ ထိ ထုံပိုင်းထုံပိုင်း ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယင်း ၃၄ ပုဒ်အနက် ၁၃ ပုဒ်ကို 'မိုးကြယ်မိုးလား' အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ၁၂ ပုဒ်ကို 'လမ်းသစ်' အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထို့နောက် အထက်ပါ ၂၅ ပုဒ်ကိုပင် စုပေါင်း၍ 'မိုးကြယ်မိုးလားနှင့် လမ်းသစ်' အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့ပါပြီ။ ဤစာအုပ်ပါ ဝတ္ထုတို ၉ ပုဒ်သည် စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေရန် ကျန်နေသေးသော ဝတ္ထုတိုများဖြစ်သဖြင့် ယခု ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဝတ္ထုတိုများကို မြန်မာပြန်ရာတွင် ဗဟိုဒွအပ ယဉ်ကျေးမှု အမှုအရာချင်း မတူကြသော၊ သဘာဝ တောတောင်ရေမြေချင်း မတူကြသော အချက်များ၌ မူလစာရေးဆရာ၏ အာဘော်ကို မထိခိုက်စေဘဲ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နှင့် သင့်အောင် မြန်မာပြန်ရသည့်အခါ ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် အများအားဖြင့် တိတိကျကျ ဖြစ်နိုင်သမျှဖြစ်အောင် အားထုတ်ထားပါသည်။ ဖတ်၍မကောင်းသည်တို့ကို တွေ့လျှင် မြန်မာ

ပြန်သူ ညံ့သောကြောင့် ဖြစ်ရာသည်။

တစ်ဖန် မူလစာရေးဆရာအသီးသီး၏ အကြောင်း အကျဉ်းချုပ်ကို လည်း ဖော်ပြ၍ ဝတ္ထုတိုအသီးသီးအတွက် မြန်မာပြန်သူ၏ မှတ်ချက် များကိုလည်း ဖော်ပြပါသည်။ ဆန္ဒမှာ မူလစာရေးဆရာကို အကြောင်း ပြုလျက် သူ့စာ၌ စိတ်ဝင်စားကြစေလိုသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မှတ်ချက်ကို အကြောင်းပြုလျက် သူ့စာ၏ဂုဏ်ကို လွယ်လင့်တကူ ဆင်ခြင်နိုင်ကြစေလိုသောကြောင့်လည်းကောင်း ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မှတ်ချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဟုတ်ပြီ၊ မှန်ပြီဟု တထစ်ချ မယူကြစေလိုပါ။ စာရှုသူသည် မိမိ၏ဉာဏ်ဖြင့်လည်း ချိန်ဆရန်ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်သည် ထိုဝတ္ထုတိုများမှ ရနိုင်သော ရသာနုဘဝန ရသနှစ်သက်ခြင်းအတွေ့အကြုံနှင့် ခံစားမှုအသိတို့ကို အကြောင်းပြု၍လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုတိုများ၌ပါသော အဖြစ်အပျက် အကောင်းအဆိုး အမျိုးမျိုးနှင့် လူသဘော၊ လူစရိုက် အကောင်းအဆိုးအမျိုးမျိုးတို့ကိုအကြောင်းပြု၍လည်းကောင်း၊ မိမိတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ သတိအသိ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်စရာရှိပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် မစ္စတာနိဗ္ဗာန် ဆန္ဒနှင့်အညီ လူ့လောကအပေါ်၌ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာထားရန် သတိပြုမိကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဤစာအုပ် ဖြစ်လာအောင် အစစအရာရာ၌ ကူညီကြသော တက္ကသိုလ်များ၊ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်များ၊ ဦးသော်ကောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်ရုံး လက်ထောက် ဦးချစ်ကိုလည်းကောင်း၊ မြဝတီပုံနှိပ်တိုက်ကိုလည်းကောင်း ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ပါကြောင်း။

ဇော်ဂျီ
၁၉၇၉-ခုနှစ်။

သိပ္ပံသုတေသနပညာရှင်
အဲလဖရက်နိုဗဲ
Alfred Nobel
(1833-1896)

နိုဗဲနှင့် နိုဗဲစာပေဆု

အဲလဖရက် နိုဗဲသည် ဆွီဒင်နိုင်ငံသားဖြစ်သည်။ ၁၈၃၃ တွင် ဖွားမြင်၍ ၁၈၉၆ တွင် ကွယ်လွန်သည်။ သူ့အဖသည် သိပ္ပံသုတေသနပညာရှင်ဖြစ်၍ သူ့အမိသည် စာပေဝါသနာပါသူဖြစ်သည်။

နိုဗဲသည် ကျန်းမာရေးကောင်းလှသူ မဟုတ်ချေ။ ငယ်စဉ်အခါကပင် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့သူဖြစ်သည်။ နာဖျားမကျန်းဖြစ်သည့်အခါ အမိပြောပြသော ဆွီဒင် ရှေးဟောင်းပုံပြင်တို့ကို နားထောင်၍ သက်သာရာ သက်သာကြောင်းကို ရှာတတ်သည်။ ကြီးပြင်းလာသောအခါ အဖကဲ့သို့ သိပ္ပံပညာ၌ စိတ်ဝင်စားသည်။ အထူးသဖြင့် ဓာတုဗေဒ၊ ရူပဗေဒ၊ စက်မှု အင်ဂျင်နီယာတို့၌ စိတ်ဝင်စားသည်။ အတွေးအခေါ်၌ ဝါသနာပါသော အာဝဇွန်းရွှင်သော၊ ပုံပြောကောင်းသောသူ ဖြစ်သည်ဟုလည်း သိရသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့သွား၍ နာမည်ကျော် အင်ဂျင်နီယာ ဆရာကြီးတစ်ဦးထံ၌ စက်မှုအင်ဂျင်နီယာကို ပူးပူးကပ်ကပ် သင်ယူသည်။

ဆွီဒင်နိုင်ငံသို့ပြန်ရောက်သောအခါ လူသုံးပစ္စည်းအမျိုးမျိုးကို တီထွင်သည်။ သူ့ အထူးတီထွင်သောအရာသည် ဒိုင်းနမိုက်ခေါ် ယမ်းဘီလူးဖြစ်သည်။ တီထွင်ခါစတွင် တူးမြောင်းများ တူးဖော်ရေးအတွက်လည်းကောင်း၊ ကျောက်တောင်များ၌ မီးရထားသွား လိုက်ခေါင်း ဖောက်ရေးအတွက်လည်းကောင်း၊ မြေကြီးနှင့် ကျောက်တောင်တို့ကို ဖောက်ခွဲရန် ယမ်းဘီလူးကို အသုံးများကြသည်။ သူ၏ တီထွင်မှု

mgyoe.com

အမျိုးမျိုးကို အကြောင်းပြုလျက် နိဗ္ဗာန်သည် ကမ္ဘာပေါ်၌ အချမ်းသာဆုံးသူဌေးများ တွင် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်လာသည်။

နောင်အခါ ယမ်းဘီလူးကို စစ်ခင်းနိုင်ငံများသည် စစ်ပွဲများ၌ အသုံးပြုလာကြ သောကြောင့် သူ့ယမ်းဘီလူးသည် လူ့လောက ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းလည်း ဖြစ်ရသည်ကို တွေ့လာသောအခါ နိဗ္ဗာန်သည် ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်၍ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရှာသည်။ ထို့ကြောင့် လူ့လောက ငြိမ်းချမ်း တိုးတက်မှုရှိလာစေသော ဆန္ဒဖြင့် လည်းကောင်း၊ မေတ္တာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ် ပျံ့နှံ့မှု ရှိလာစေသောဆန္ဒဖြင့် လည်းကောင်း သူ့စည်းစိမ်တစ်ခုလုံးကို လှူဒါန်းခဲ့သည်။

နိဗ္ဗာန်သည် သူ မကွယ်လွန်မီ တစ်နှစ်အလိုဖြစ်သော ၁၈၉၅ ခုတွင်၊ တစ် ကမ္ဘာလုံးက အံ့အားသင့်ရသော သေတမ်းစာကို ရေးခဲ့သည်။ ထိုသေတမ်းစာအရ သိရသည်မှာ ရင်းနှီးမတည်ငွေ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းစေ၍ ထိုအဖွဲ့အစည်းသို့ သူ့စည်းစိမ်တစ်ခုလုံးကို အပ်နှင်းကြောင်း၊ သူ့စည်းစိမ်ကို အရင်းအနှီးပြုလျက် ထိုအရင်းအနှီးမှ နှစ်စဉ်ရသော အကျိုးအမြတ်ငွေများကို ငါးစု အညီအမျှခွဲလျက် (၁) ရူပဗေဒဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၂) ဓာတုဗေဒဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၃) ဆေးပညာ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၄) ရသစာပေဖြင့်လည်းကောင်း၊ (၅) ငြိမ်းချမ်းရေးဆောင်ရွက်ချက် ဖြင့်လည်းကောင်း လူ့လောကကို ထူးထူးချွန်ချွန် အကျိုးပြုနိုင်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်ငါးဦးကို အဆိုပါအဖွဲ့အစည်းက နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ရွေးချယ်၍ ဆုချီးမြှင့်စေလိုကြောင်း သိရပါ သည်။ နှစ်စဉ်ရရှိသော အကျိုးအမြတ်ငွေ အင်အားအလိုက် ဆုတစ်ခုလျှင် ယခုအခါ၌ ဒေါ်လာတစ်သိန်းကျော် တန်နေပြီဟု သိရသည်။ နိဗ္ဗာန်စာပေဆုကို ဆွီဒင်နိုင်ငံ၊ စတော့ဟုမ်းမြို့ရှိ ဆွီဒင်ပညာတံခွန်အသင်းက ကြီးမှူးလျက် ဆွီဒင်ဘုရင်မင်းမြတ်က ၁၉၀၁ ခုနှစ်မှစ၍ ဆုရသူများအား အပ်နှင်းလေ့ရှိရာ ၁၉၇၅ ခုနှစ်အထိ ဆုရ စာရေး ဆရာပေါင်း ၇၀ နီးပါးမျှ ရှိလာပြီဖြစ်သည်။ ထိုစာရေးဆရာများသည် သူတို့နိုင်ငံများ၌ သာမက အခြားနိုင်ငံများ၌လည်း ကျော်စောကြသူများဖြစ်၍ ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီ၊ နော်ဝေ၊ စပိန်၊ ပိုလန်၊ အီတလီ၊ အင်္ဂလန်၊ ဆွီဒင်၊ ဘယ်လ်ဂျီယန်၊ အိန္ဒိယ၊ ဒိန်းမတ်၊ အိုင်ယာလန်၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ရုရှား၊ ဆိုဗီယက်ရုရှား၊ ဖင်လန်၊ ချီလီ၊ ဆွစ်ဇာလန်၊ အိုက်စလန်၊ ယူဂိုစလပ်ဗီးယား၊ ဂရိ၊ အစ္စရေး၊ ဝါတီမာလာ၊ ဂျပန်၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံတို့မှ ဖြစ်ကြပါသည်။ ။

[၁]

နော်ဝေအမျိုးသားစာရေးဆရာ

ဗျန်ဆင်

Bjornstjerne Bjornson

(1832-1910)

နော်ဝေနိုင်ငံသား ဗျန်ဆင်၏ ဘဝသမိုင်းသည် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ ဘဝသမိုင်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုတွင် ကလောင်ထမ်း၍ ပါဝင်ခဲ့သည်။ ဗျန်ဆင်သည်လည်း နော်ဝေနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုတွင် ကလောင်ထမ်း၍ ပါဝင်ခဲ့သည်။

ဗျန်ဆင်သည် ကျေးလက်ရွာငယ်တစ်ရွာတွင် ၁၈၃၂ ခုနှစ်၌ ဖွားမြင်၍ ၁၉၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် ကွယ်လွန်သည်။ အဖသည် ခရစ်ယာန်သင်းအုပ်ဆရာဖြစ်၍ စည်းကမ်းကြီးသူ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဗျန်ဆင်သည် ငယ်စဉ်ကပင် ခွန်အားဗလနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၍ ထက်မြက်သူလည်းဖြစ်ရာ၊ အဖသည် သားကို အထူးဂရုပြု၍ စည်းကမ်းပေးသည်။ ရာဇဝတ်မှုကို ကြောက်တတ်အောင် သားကို သူသတ်ကုန်းသို့သွားစေ၍ ရာဇဝတ်ကောင် အကွပ်အမျက်ခံရပုံကိုပင် အကြည့်ခိုင်းဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။ ဗျန်ဆင်သည် ကျေးလက်တောရွာတွင် နော်ဝေတောင်သူလယ်သမားတို့၏ ဝန်းကျင်၌ ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်သော်လည်း အဖ၏ ဝီရိယကြောင့် ပညာသင်ကြားခွင့် ရခဲ့သည်။ အချိန်တန်သောအခါ အော်စလိုတက္ကသိုလ်၌ ပညာဆက်လက်သင်ကြားခွင့် ရပြန်သည်။

ဗျန်ဆင် လူလားမြောက်လာသောခေတ်သည် နော်ဝေနိုင်ငံသမိုင်း၌ ရာဇဝင်တွင်သောခေတ်ဖြစ်သည်။ ၁၈၁၄ ခုနှစ်အထိ နော်ဝေသည် ဒိန်းမတ်နိုင်ငံ၏ အအုပ်အချုပ်အောက်၌ ရှိခဲ့၍ ၁၈၁၄ ခုနှစ် လွန်သောအခါ ဆွီဒင်နိုင်ငံ၏ အအုပ်အချုပ်အောက်သို့ ပြောင်းခဲ့ရပြန်သည်။ ထိုအခါမှစ၍ နော်ဝေလူမျိုးတို့သည် လွတ်လပ်ရေး

အတွက် ကြိုးပမ်းလာကြသည်။ နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုတွင် နော်ဝေဘာသာ စကားနှင့် စာပေကိစ္စလည်း ပါဝင်သည်။ နော်ဝေဘာသာစကားသည် အိုက်စလင် ကျွန်း၊ ဒိန်းမတ်နိုင်ငံ၊ ဆွီဒင်နိုင်ငံတို့၌ ပြောဆိုကြသောစကားမှ ဆင်းသက်လာသော စကားဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကာလလျားသော် နိုင်ငံအလိုက် အသုံးအနှုန်းမတူ၊ တစ်စ တစ်စ ကွဲပြားခြားနားခြင်း ရှိလာသည်။ ၁၉ ရာစုခေတ်သို့ရောက်၍ နော်ဝေသည် လွတ်လပ်ရေးကို တောင့်တလာသောအခါ နော်ဝေ၌ ပြောကြသောစကားတွင် နော်ဝေ ကျေးတော တောင်သူလယ်သမားတို့ ပြောဆိုသော နော်ဝေမှုကို ပိုမိုထင်ရှားစေချင် သောဆန္ဒ ပြင်းပြလာသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဘာသာစကားကိစ္စကို အော်စလိုတက္ကသိုလ် ကျောင်းမှအစပြု၍ အားထုတ်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

စာပေအရာ၌လည်း နော်ဝေစာပေအယူအဆတို့တွင် ဥရောပအလယ်ခေတ် စာပေအယူအဆအဟောင်းများကသာလျှင် မင်းမူနေကြသည်ဖြစ်ရာ ထိုဘဝမှ လွတ် မြောက်ချင်သော ဆန္ဒသည်လည်း ပြင်းပြလာသည်။ ထို့ကြောင့် စာရေးဆရာအချို့ သည် နော်ဝေအမျိုးသားပုံပြင်များကိုလည်းကောင်း၊ နော်ဝေဓလေ့ဘာသာ ကဗျာ သီချင်းများကိုလည်းကောင်း ရှာဖွေလေ့လာ၍ ပြန်လည်ဖော်ထုတ်နေကြသည်။ အဆိုပါ ပုံပြင်များနှင့် ဓလေ့ ဘာသာ ကဗျာ သီချင်းတို့သည် ရှေးနော်ဝေပြည်သားတို့ စွန့်စားကြပုံ၊ သစ္စာစောင့်ကြပုံ၊ သတ္တိရှိကြပုံ၊ ဝီရိယရှိကြပုံ စသည်တို့ကို ချီးကျူးဖွဲ့ဆို ထားသော စာများဖြစ်ကြသည်။

ဗျန်ဆင်သည် အော်စလိုတက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်ယူနေစဉ်အခါကပင် နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးအတွက်လည်းကောင်း၊ စကားနှင့်စာပေတိုးတက်ရေးအတွက်လည်း ကောင်း စိတ်အားထက်သန်ခြင်း ရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် တက္ကသိုလ်မှ ထွက်သောအခါ နိုင်ငံရေးစစ်မျက်နှာ၊ ယဉ်ကျေးမှုစစ်မျက်နှာ နှစ်ခုစလုံးမှနေ၍ တိုက်ပွဲဝင်လိုသဖြင့် စာနယ်ဇင်းလောကသို့ ဝင်လိုက်သည်။ နိုင်ငံရေးစစ်မျက်နှာတွင် နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေး၊ ဒီမိုကရေစီအရေးတို့အတွက် နိုင်ငံရေး သွေးထိုးဆောင်းပါး အမြောက်အမြားကို ရေးသည်။ သက်ဦးဆံပိုင်စနစ်၊ မြို့စား နယ်စား ဗြူရိုကရက်စနစ်တို့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်သည်။ လွတ်လပ်ရေးနှင့် ဒီမိုကရေစီတရားကို တွင်တွင်ကြီး ဟောသည်။ သူ့ဆောင်းပါးများသည် စူးရှလှသည် ဖြစ်သဖြင့် ဆွီဒင်မင်းသည် ဗျန်ဆင်ကို နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်ပုန်ကန်မှုဖြင့် ဖမ်းမည်ပြုရာ ဗျန်ဆင်သည် နိုင်ငံခြားတွင် နှစ်နှစ်ခန့် တိမ်းရှောင်နေခဲ့ရသည်။

ယဉ်ကျေးမှု စစ်မျက်နှာတွင် ဗျန်ဆင်သည် နော်ဝေ တောင်သူလယ်သမား ဝတ္ထုများဖြင့် ထိုးစစ်ဆင်ခဲ့သည်။ သူ့အရေးအဖွဲ့များသည် တိုင်းချစ်ပြည်ချစ် စေတနာ

ကို နှိုးဆော်ပေးရာရောက်သည်။ ထိုမျှသာမက ထိုအဖွဲ့များတွင် မေတ္တာတရား၊ ကရုဏာတရားတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးကျူးဖွဲ့ဆိုတတ်သောကြောင့် မေတ္တာစေတနာ ကရုဏာစေတနာတို့ကို နှိုးဆော်ပေးရာလည်း ရောက်သည်။ ဗျန်ဆင်သည် ငယ်စဉ်ကပင် နော်ဝေတောင်သူလယ်သမားတို့နှင့် ရင်းနှီးခြင်းရှိခဲ့၍ ထိုသူတို့၏ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး အမူအရာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုသူတို့၏ သုခဒုက္ခတို့ကိုလည်းကောင်း သိကျွမ်းခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုသူတို့ကို သူ တွေ့မြင်တိုင်း နော်ဝေပုံပြင်များနှင့် ဓလေ့ဘာသာ ကဗျာ သီချင်းများတို့၌ ဖွဲ့ဆိုထားသော ရှေးနော်ဝေပြည်သူပြည်သားတို့၏ သတ္တိဗျတ္တိ ဝီရိယ စသည်တို့ကို သူသတိရသည်။ ထိုပုံပြင်၊ ထိုဓလေ့ဘာသာ ကဗျာ သီချင်းများကို သူ ဖတ်ရှုကြားနာရတိုင်း သူပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်သူလယ်သမားတို့၏ သတ္တိ ဗျတ္တိဝီရိယတို့ကို သူ သတိပြုမိဟန်တူသည်။ သူရေးသမျှသော ကဗျာ၊ ပြဇာတ် ဝတ္ထုတို၌ နော်ဝေ တောင်သူလယ်သမားအဖွဲ့မျိုးက များ၍ သူ ချီးကျူးသမျှတို့တွင် ထိုတောင်သူလယ်သမားတို့၏ ရိုးသားခြင်း၊ သတ္တိရှိခြင်း၊ လုံ့လဝီရိယရှိခြင်း၊ ချစ်ခင်တတ်ခြင်း စသော ဂုဏ်အခြင်းအရာမျိုးကသာ များခဲ့လေသည်။ ထို့ပြင် ဖွဲ့ရာတွင်လည်း ဗျန်ဆင်သည် အဆင်တန်ဆာအသိုင်းအဝိုင်း မထည့်၊ အနွဲ့အပျောင်းကို မမူ၊ အရိုးခံသဘောတို့ကိုပင် နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်လာအောင် ပြေပြေပြစ်ပြစ် ရေးဖွဲ့တတ်သည် ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုအကြောင်းတို့ကြောင့် ဗျန်ဆင်သည် ၁၉၀၃ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာကျော် နိဗ္ဗာန်ဆု ချီးမြှင့်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ။

သူတို့ညီအစ်ကို

“သူတို့ညီအစ်ကို” ဝတ္ထုတိုသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဖြစ်သော (The Brothers) ခေါ် ဝတ္ထုတိုမှ မြန်မာပြန်ထားသောဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုတိုတွင် ဗျန်ဆင်သည် နော်ဝေတောင်သူလယ်သမား ညီအစ်ကို၏ စိတ်နေစိတ်ထားကို ပေါ်အောင် ဖော်ထားသည်။ ရိုးသားခြင်း၊ အချစ်ကြီး၍ အမျက်ကြီးခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်တတ်ခြင်းတို့ကို နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ဖွဲ့ထားသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဗျန်ဆင်သည် တောင်သူလယ်သမားတို့ကို ချစ်ခင်လေးစား၍ သတိပြုမိလာကြအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

[၁]

ဤရွာက ကျောင်းဆရာ၏အမည်သည် ဘာဒါ ဖြစ်သည်။
 ဘာဒါ၌ အန်ဒါအမည်ရှိသော ညီတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူတို့ညီအစ်ကိုသည် အလွန်ချစ်ခင်ကြသည်။ စစ်ကြီးဖြစ်စဉ်က တစ်ယောက် စစ်ထဲသို့ လိုက်သောအခါ တစ်ယောက်လည်း လိုက်သည်။ စစ်တပ်တစ်ထပ်တည်းတွင် အတူတူအမှုထမ်း၍ တပ်ကြပ်ရာထူးကို အတူတူရကြသည်။ စစ်ပြီး၍ ရွာသို့ပြန်လာသောအခါ ရွာသားများသည် သူတို့ညီအစ်ကိုကို “ဤညီအစ်ကို ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းရှိကြသည်။ ချိုတူကိုယ်တူ ကြည့်၍ကောင်းသည်” ဟု ဆိုကြသည်။

သူတို့၏ဖခင် အနိစ္စရောက်သောအခါ ပစ္စည်း အသင့်အတင့်ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုပစ္စည်းကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အညီအမျှခွဲဝေယူရန် ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းကို အညီအမျှခွဲဝေရန်မှာ မလွယ်ကူလှချေ။ ထိုအခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်

တိုင်ပင်ကြသည်မှာ ငါတို့သည် ဖခင်၏ပစ္စည်းကို ရွာတွင် လေလံတင်မည်။ လေလံပွဲတွင် ငါတို့နှစ်သက်သောပစ္စည်းကို ငါတို့လည်း လေလံဆွဲကြမည်။ ထို့နောက် လေလံတင်၍ ရောင်းရသောငွေကို ငါတို့ အညီအမျှခွဲဝေယူကြမည်။ ထိုသို့ တိုင်ပင်ကြပြီးနောက် ဖခင်၏အမွေပစ္စည်းကို ရွာတွင် လေလံပစ်ကြသည်။

ဖခင်ပိုင်ပစ္စည်းများအနက် ခါးပိုက်ဆောင် ရွှေနာရီတစ်လုံးသည် အလွန်လူကြိုက်များသော ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ ရွာသားတိုင်း ထိုနာရီကို မြင်ဖူးသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုရွာတွင် ထိုအခါက ထိုရွာသားများ မြင်ဖူးကြသော နာရီသည် ထိုနာရီတစ်လုံးသာ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ လေလံပွဲတွင် ထိုနာရီ အလှည့်သို့ရောက်သောအခါ ရွာရှိ ပိုက်ဆံအသင့်အတင့်ရှိသူတို့က ထိုနာရီကို လိုချင်ကြသဖြင့် လေလံဆွဲရန် ပြင်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ဘာဒါနှင့် အန်ဒါ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ဝင်၍ ဆွဲသောအခါ အားလုံး နောက်ဆုတ်ပေးကြသည်။

ဘာဒါက သူ့ညီ အန်ဒါသည် သူ့ကို ဦးစားပေးလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့သည်။ အန်ဒါကလည်း သူ့အစ်ကို ဘာဒါသည် သူ့ကို ညှာလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့သည်။ ထိုသို့အောက်မေ့ကြ၍ ထိုရွှေနာရီကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လေလံ လှဆွဲကြပါလေ၏။ ဆွဲရင်းဆွဲရင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်ပုံသည် တင်းမာလာသည်။

နာရီ၏တန်ဖိုးသည် လေလံပွဲတွင် ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ အစ်ကို ဘာဒါက သူ့ညီ အန်ဒါသည် သူ့ကို ဦးစားမပေးပါတကားဟု အတွေးဝင်လာ၍ ဒေါ်လာသုံးဆယ်အထိ တက်ပေးလိုက်သည်။ ညီ အန်ဒါကလည်း သူ့အစ်ကို ဘာဒါသည် သူ့ကိုမညှာပါတကားဟု အတွေးဝင်လာ၍ ဒေါ်လာသုံးဆယ်အထိပင် တက်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဘာဒါက သူ့ညီ အန်ဒါသည် သူ့ကျေးဇူးကို မေ့ပြီ။ သူ့ကို အစ်ကိုကြီးအရာမှာ မထားတော့ပြီ၊ မင်္ဂလာတရား ပျက်ပြီဟု အတွေးဝင်လာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘာဒါသည် ဒေါ်လာလေးဆယ်အထိ တက်ပေးပြီးလျှင် ညီကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲ၍ နေလိုက်သည်။ ထိုအခါ လေလံခန်းသည် မီးကို ရေဖြင့် သတ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ တိတ်သွားလေသည်။ ဘီးလစ်၏ လေလံခေါ်သံတစ်ခု တည်းကိုသာ ကြားနေရသည်။

အန်ဒါသည် သူ့က လေးဆယ်ပေးနိုင်လျှင် ငါကလည်း ပေးနိုင်ပါသော်ကော။ သူက စိတ်ယုတ်မာဖြင့် လှဆွဲလျှင် ငါကလည်း လှဆွဲနိုင်ပါသော်ကောဟုတွေး၍ ထိုင်ရာမှထပြီးလျှင် ဘာဒါကဲ့သို့ပင် ဒေါ်လာလေးဆယ်အထိ တက်ပေးလိုက်ပြန်သည်။ အစ်ကို ဘာဒါသည် အတော်ရှက်သွားသည်။ ညီကို အတော်စိတ်နာသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာဒါသည် ဒေါ်လာငါးဆယ်အထိ တက်ပေးပြန်သည်။ အန်ဒါက

mgys.com

အစ်ကို ဘာဒါသည် သူ့ကို လူပုံထဲ၌ အရှက်ခွဲရက်သည်။ သို့သော် အရှက်ကွဲမခံနိုင်။
ငါလည်း ပေးနိုင်ပါသော်ကောဟုတွေး၍ ဒေါ်လာငါးဆယ်အထိ တက်၍ပေးပြန်
သည်။ ထိုအခါ ဘာဒါသည် အားရပါးရရယ်၍-

“ကိုင်း... ဒါလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ၊ ငါက ဒေါ်လာတစ်ရာပေးမကွာ၊
ဘာဖြစ်သေးတုံး။ ဒါတင် မကသေးဘူးဟေ့ ညီအစ်ကိုချင်း သေခန်းဖြတ်ကြစို့ ဆိုတဲ့
ကတိကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်မကွ” ဟုပြော၍ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လေလံပွဲမှ ထွက်ခဲ့
လေသည်။

အိမ်ပြန်ရန် မြင်းကုန်းနှီးကို တင်ပြီးနောက် ဇော်ကြီးတပ်နေသော ဘာဒါထံသို့
လူတစ်ယောက် ရုတ်တရက်ရောက်လာ၍ “အန်ဒါက အလျှော့ပေးလိုက်ပါပြီ။ ခင်ဗျားပဲ
ဒီနာရီကြီးကို ဒေါ်လာတစ်ရာနဲ့ ယူပါတော့” ဟု ပြောလေသည်။ ဘာဒါသည် ထိုစကား
ကို ကြားလိုက်သောအခါ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ရမည့်အစား၊ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်
လာသည်။ နာရီကို သတိမရ၊ ညီ၏ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲမြင်လိုက်မိသောကြောင့် ဖြစ်
သည်။ ဘာဒါသည် မြင်းဇော်ကြီးကိုလည်း တပ်ဆင်ပြီးပြီ။ အားယူ၍တက်ရန် မြင်း၏
ကျောကုန်းပေါ်သို့လည်း လက်ကို တင်ပြီးပြီ။ သို့ရာတွင် မြင်းပေါ်သို့ ရုတ်တရက်
မတက်နိုင်သေးဘဲ ငေးနေမိသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ရွာသားများသည် လေလံပွဲမှ ထွက်
လာကြသည်။ ညီ အန်ဒါလည်း ပါလာသည်။ အန်ဒါသည် ဘာဒါကိုမြင်၏။ သို့ရာ
တွင် အစ်ကိုဘာဒါ၏စိတ်၌ မည်သို့ဖြစ်ပျက်နေသည်ကိုကား မသိရှာချေ။

“နာရီကို ခင်ဗျား ရသွားလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ” ဟု အန်ဒါက လှမ်း၍ပြော
လိုက်ပြီးလျှင် တစ်ဖန်ဆက်၍ “အရင်တုန်းကတော့ ခင်ဗျာညီ အန်ဒါဟာ အစ်ကို
စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်တတ်သူပါပဲ။ အခုတော့ အန်ဒါဟာ ခင်ဗျာညီ
မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ” ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

“အေး... အေး... ငါလည်း မင့်အိမ်ရိပ်တောင် မနင်းတော့ဘူးလို့ မင်း မှတ်လိုက်
ပေတော့” ဟု ဘာဒါသည် မြင်းပေါ်သို့တက်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင်
မျက်စိမျက်နှာကား မသာမယာဖြစ်နေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေလာခဲ့ကြသော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ဖခင်
ရှိစဉ်က ဖခင်နှင့်အတူ ဥမကွဲသိုက်မကွာ နေထိုင်ရာဖြစ်သော အိမ်ဆီသို့ ခြေဦးမျှ
မလှည့်ကြတော့ချေ။

များမကြာမီ ညီအန်ဒါသည် ရွာက လယ်သမားတစ်ဦး၏ သမီးနှင့် လက်ထပ်
လေသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် လက်ထပ်ပွဲကျင်းပစဉ်က ညီအန်ဒါသည် အစ်ကို
ဘာဒါကို မဖိတ်မခေါ်။ ဘာဒါကလည်း မလာမရောက်။ ထိုအခါမှစ၍ ညီအစ်ကို

နှစ်ယောက်သည် သူစိမ်းပြင်ပြင်ကဲ့သို့ နေခဲ့ကြသည်။

အိမ်ထောင်ကျသော ပထမနှစ်တွင် အန်ဒါ၌ တစ်ကောင်သာရှိသောနွား သေလေသည်။ သေပုံမှာ နွားကို အိမ်၏ မြောက်ဘက်ချည်တိုင်မှာ ညက ချည်ထား သည်။ မနက်လင်းသောအခါ ချည်တိုင်မှာ ချည်လျက်ပင် နွားသေနေသည်။ ဘာကြောင့် သေသည်ကို မည်သူမျှမပြောနိုင်ချေ။ ထိုနွားသေသည့်နေ့မှစ၍ အန်ဒါ၌ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျလေတော့သည်။ ထို့နောက် ကြမ္မာဆိုးသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု မွေ လာပြန်ရာ အန်ဒါ၏ ရှိစုမဲ့စုပစ္စည်းများသည် လုံးပါး ပါးလာကြလေတော့သည်။ နောက်ဆုံး တစ်ကြိမ်သေလုမြောပါး ခံလိုက်ရသည်မှာ နှင်းတဖွဲဖွဲဆောင်းလထဲတွင် တစ်ညသ၌ ကောက်ရိုးတင်းကုပ် မီးလောင်ပြာကျ၍ ရှိစုမဲ့စုအကုန် မီးထဲ ပါသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အန်ဒါသည် သူ့တစ်သက်တွင် ဤမျှလောက်ဆိုးလှသော ဒုက္ခမျိုးကို မကြုံခဲ့ဖူးချေ။ မီးလောင်၍ ပစ္စည်းများသာ ဆုံးပါးသွားကြရသည်။ မီး ဘယ်က စလောင်၍ ဘယ်လိုလောင်သည်ကိုကား မည်သူမျှ မပြောနိုင်ချေ။

အန်ဒါက “ကျုပ်ကို အငြိုးထားတဲ့လူက ရှိမှာပေါ့ဗျ” ဟု ပြောလေသည်။ ထိုသို့ပြော၍ အန်ဒါသည် တစ်ညလုံး ငိုပါလေ၏။ အန်ဒါသည် လူဆင်းရဲ လူမဲ့ ဖြစ်ပြီ။ အလုပ်ခွင်၌လည်း စိတ်မပါတော့ပြီ။

ညီအန်ဒါ၏ ပစ္စည်းများ မီးလောင်ပြီး၍ နောက်တစ်နေ့တွင် အစ်ကိုဘာဒါ သည် အန်ဒါ၏အိမ်သို့ ဝင်လာသည်။ ထိုအခါ အန်ဒါသည် လဲလျောင်းနေရာမှ ထထိုင်၍-

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်ဖို့လာတာလဲ” ဟု မေး၏။ ဤမျှနှင့် စကားဖြတ်ထားပြီးလျှင် အစ်ကိုဘာဒါကို စိန်းစိန်းကြည့်နေ၏။ ဘာဒါသည် ရုတ်တရက်သော် ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မဖြေနိုင်။ ခေတ္တဆိုင်းပြီးမှ “အန်ဒါ၊ မင့်မှာဒုက္ခရောက်နေပြီ။ ငါ မင်းကို ကူချင်လို့ လာခဲ့တယ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျာ့အကူကို မလိုချင်ဘူး။ ခင်ဗျား ကျုပ်အပေါ်မှာ အကောက်ကြံ သလောက် ကျုပ် မဆင်းရဲသေးပါဘူးဗျ။ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် လုပ်စားနိုင်ပါသေး တယ်”

“အန်ဒါ၊ မင်း ငါ့အပေါ်မှာ အထင်မှားနေပြီ။ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့...”

“ခင်ဗျားပြန်ဗျာ၊ ကျုပ် ခင်ဗျာ့အကူကို မလိုချင်ဘူး။ ပြန်ဆိုရင်ပြန်၊ ကြာကြာ နေရင် နှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်”

ဘာဒါသည် နောက်တွန့်သွား၍ တုန်ယင်သောအသံဖြင့် “နာရီကို မင်းလိုချင် ရင် ငါ ပြန်ပေးပါ့မယ်ကွာ” ဟု ပြောရှာသည်။

“သွားဆိုရင် သွားဗျာ”ဟု အန်ဒါက ငေါက်လိုက်၏။ အစ်ကို ဘာဒါသည် မသွားချင်သွားချင်နှင့် ထွက်သွားရလေသည်။

ဤရက်များအတွင်းတွင် ယခင်ကတင်းမာခဲ့သော အစ်ကို ဘာဒါ၏စိတ်သည် ပြောင်းခဲ့ပြီ။ ညီ ဒုက္ခရောက်နေသည်ဟု ကြားရသောအခါမှစ၍ ညီအပေါ်တွင် စိတ်လည်လာသည်။ ကြိတ်မှိတ်၍လည်း တစ်ယောက်တည်း စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် မာနကလေးကား ကျန်နေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာဒါသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားပြီးလျှင် ဤနေ့မှစ၍ မာနကို ချပါတော့မည်ဘုရားဟု ဆုတောင်းသစ္စာပြုရှာသည်။ သို့ရာတွင် သစ္စာအတိုင်း ကျင့်နိုင်လောက်အောင် ဘာဒါ၌သတ္တိမရှိ။ ဘာဒါသည် အန်ဒါ၏အိမ်အနီးသို့ အကြိမ်ကြိမ်ချဉ်းကပ်ခဲ့ဖူး၏။ ချဉ်းရုံသာ ချဉ်းသည်။ အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ အန်ဒါနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်နိုင်ချေ။ အန်ဒါ၏အိမ်မှ သူစိမ်းတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကိုမြင်လျှင် ထိုသူစိမ်းက သူ့ကိုမြင်သွားမည်ကို ရှက်စနိုးဖြစ်သဖြင့် ဘာဒါသည် မိမိအိမ်သို့ ပြန်လှည့်လာတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အန်ဒါ၏အိမ်၌ စည့်သည်တွေ ရောက်နေကြပါကလားဆို၍ ပြန်လှည့်လာတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အန်ဒါ ထင်းခွဲတုန်းဖြစ်နေ၍ မတွေ့လိုသေးဆိုကာ ပြန်လှည့်လာတတ်သည်။ ဤသို့လျှင် ဘာဒါ၏မာနသည် ဘာဒါ၏လမ်းခရီးတွင် အတားအဆီးပြုနေဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ဆောင်းရာသီ၊ တနင်္ဂနွေ ဥပုသ်နေ့တစ်နေ့၌ ဘာဒါသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားသည်။ ထိုနေ့၌ပင် အန်ဒါသည် ထိုဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ ရောက်နေနှင့်သည်။ ဘာဒါသည် ညီ အန်ဒါကို မြင်၏။ အန်ဒါ၏မျက်နှာသည် ဖျော့တော့လျက်ရှိသည်။ ကိုယ်လည်း ကြုံလိုသည်။ ဝတ်ထားသောအင်္ကျီသည် သူတို့ညီအစ်ကို သင့်မြတ်ကြစဉ်က ဝတ်သောအင်္ကျီဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌ ဟောင်းနွမ်း၍ ဖာရာထေးရာ ဗရမုန်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ အားလုံး ဆုတောင်းနေကြစဉ် ညီ အန်ဒါသည် ဘုန်းကြီးကို ကြည့်နေသည်။ ဘာဒါကမူ ညီကိုသာ ကြည့်နေသည်။ ကြည့်ရင်း သူ့ညီသည် ခက်ထန်သူမဟုတ်၊ နှလုံးသိမ်မွေ့သူသာ ဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်လာသည်။ အတူတူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကစားခဲ့ကြဖူးသော ကလေးဘဝကို သူ တရေးရေး ပြန်မြင်လာသည်။ သူ့ညီ လူကောင်းကလေး ဖြစ်သည်ကို သူ သတိရလာသည်။ ဤတစ်ခါတွင် ဘာဒါသည် ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ သူ့ညီနှင့် သင့်မြတ်ပါတော့မည်ဟု သစ္စာပြုပြန်လေသည်။ ထိုသို့သစ္စာပြုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘာဒါသည် အားတက်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် ညီအနီး၌ ထိုင်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ညီက သူ့ကို မော့မကြည့်သဖြင့် အတားအဆီးရှိနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြန်သည်။ တစ်ဖန် ဘုရားဝတ်ပြု

သူတို့၏ ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထုတိုများ

ဆုတောင်းပြီးကြ၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ထွက်လာကြသောအခါ အန်ဒါ၏မယားသည် အန်ဒါနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်၍ ထွက်လာသဖြင့် အတားအဆီးရှိနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေရပြန်သည်။ ဘာဒါသည် အန်ဒါ၏မယားကို အန်ဒါ၏ မယားမှန်းမသိချေ။ ထို့ကြောင့် ဘာဒါသည် အန်ဒါကို အန်ဒါ၏အိမ်၌ပင် သွားတွေ့၍ ကျေရာကျေကြောင်း ပြောမည် ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ညနေချမ်းသို့ ရောက်သောအခါ အစ်ကိုဘာဒါသည် ညီအန်ဒါ၏အိမ်သို့ သွားသည်။ အန်ဒါ၏ အိမ်တံခါးဝသို့ရောက်သောအခါ တုန်၍ အိမ်တွင်း၌ ပြောနေကြသော စကားကို နားစိုက်မိသည်။ စကားထဲတွင် သူ့အကြောင်းပါသည်ဖြစ်ရာ ကြားလိုက်ရသည်။ စကားပြောနေသူသည် အန်ဒါ၏မယားဖြစ်သည်။

အန်ဒါ၏မယားက “သူလည်း ဒီမနက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို လာတယ်။ ရှင့်အကြောင်းကို သူ တွေးနေတယ်ထင်တာပဲ” ဟု ပြောသည်။

“ငါ့အကြောင်း တွေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သူ့ကိုယ်ကျိုးကိုသာ သူ တွေးတတ်တဲ့လူပါ။ သူ့အကြောင်း ငါသိပါတယ်” ဟု အန်ဒါက ပြန်ပြောသည်။

ထို့နောက် အသံတိတ်သွားသည်။ ချမ်းအေးလှသော ညအချိန်ပင်ဖြစ်သော်လည်း နားထောင်နေသော ဘာဒါ၏ နဖူးတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများသည် စီးကျလာကြသည်။ အန်ဒါ၏မယားသည် အိမ်ထဲတွင် လက်ဖက်ရည်အိုးတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ မီးဖိုတွင် ထင်းပေါက်များကို မီးလောင်နေသဖြင့် တဖျစ်ဖျစ် မြည်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကလေးက ငိုပြန်သည်။ ထိုအခါ အန်ဒါက ပုခက်လွှဲသည်။ အတန်ကြာသော် အန်ဒါ၏မယားက စကားစပြန်သည်။

“အန်ဒါ၊ ရှင်က ရှင့်အစ်ကိုကို သူ ကိုယ်ကျိုးလောက် သိတတ်တဲ့လူပါလို့သာ ပြောနေတာပါ။ တကယ်ဆိုတော့ ရှင့်တို့ညီအစ်ကိုဟာ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် တွေးနေကြတာပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်မ သိပါတယ်ရှင်...”

“ဒီအကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့ ရှင်မ၊ တခြားအကြောင်းကို ပြောစမ်းပါ”

အတန်ကြာသော် အန်ဒါသည် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်မည်ပြု၏။ ထိုအခါ ဘာဒါသည် အိမ်အဖိဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်၍ပုန်းလေသည်။ အန်ဒါသည် ထင်းယူရန် ထိုအဖိဆောင်အတွင်းသို့ပင် ဝင်လာသည်။ ဘာဒါသည် သူပုန်းနေသော အဆောင်ထောင့်မှ အန်ဒါကို ကောင်းစွာမြင်ရသည်။ အန်ဒါ၏ကိုယ်တွင် ဥပုသ်နေ့က ဝတ်လာသော အင်္ကျီစုတ် မရှိတော့ပြီ။ အင်္ကျီစုတ်အစား စစ်သားအင်္ကျီများကို ဝတ်ထားသည်။ ညီအစ်ကို သင့်မြတ်ကြစဉ်က သူတို့သည် စစ်သားအင်္ကျီများကို ဘယ်တော့မှမဝတ်။ သားသမီးများအား အမှတ်တရအမွေပစ္စည်းအဖြစ်ဖြင့် ပေးနိုင်ရန် သိမ်းထားမည်ဟု

ကထိထားဖူးကြသည်။ ယခုအခါ အန်ဒါသည် ထိုစစ်သားအင်္ကျီကို ဝတ်နေရလေပြီ။ ထိုအင်္ကျီသည် ဟောင်းလည်း ဟောင်းလှပြီ။ အဖာရာကလည်း ဗရဗျစ်ဖြစ်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် အန်ဒါ၏ ထွားကျိုင်းသောကိုယ်သည် အဝတ်စုတ်များဖြင့် ထုပ်စည်းထားသည်နှင့် တူလှသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ပုန်းအောင်းကြည့်ရှုနေသော ဘာဒါ၏အင်္ကျီ အိတ်အတွင်းက ရွှေနာရီကြီး၏စက်သံသည် တချက်ချက်မြည်နေသည်။ အန်ဒါသည် ထင်းစည်းများထားရာသို့ သွား၏။ သို့ရာတွင် ထင်းစည်းများကို မယူသေးဘဲ ထင်းစည်းပုံကိုမှီ၍ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်နေသည်။ ကောင်းကင်၌ ကြယ်တို့သည် ဝင်းဝင်းပံ့ပိုးကြသည်။ အန်ဒါသည် ပင့်သက်တစ်ချက် ရှုလိုက်၍ “ဘုရား...ဘုရား” ဟု စာလိုက်သည်။

ဘာဒါသည် သူ့တစ်သက်တွင် သူ့ညီ၏ ဘုရားတံကို မည်သည့်အခါမျှ မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ ဘာဒါသည် ပုန်းနေရာမှ လှမ်းထွက်လိုက်မည်ပြု၏။ သို့ရာတွင် အန်ဒါက ချောင်းဆိုးနေသဖြင့် အဆီးအတား ရှိနေသလိုလိုဖြစ်ရပြန်သည်။ အန်ဒါသည် ထင်းတစ်ပွေ့ကိုပိုက်၍ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဘာဒါ၏ နံဘေးမှ ပွတ်ကာသီကာ ထွက်သွားသဖြင့် မဖြတ်မတောက်ရသေးသော အကိုင်းငယ် အခက်ငယ်တို့သည် ဘာဒါ၏ မျက်နှာကို တိုက်ခတ်သွားကြသည်။

ဘာဒါသည် ဆယ်မိနစ်မျှ မတုန်မလှုပ်၊ မြေ၌ အမြစ်တွယ်နေဘိသကဲ့သို့ ရပ်နေမိသည်။ အကယ်၍သာ တုန်တက်လာအောင် မချမ်းပါက ဘာဒါသည် သူပုန်းအောင်းသောနေရာတွင် မည်မျှကြာမြင့်စွာ ရပ်တည်နေမည်ကို မသိနိုင်တော့ပြီ။ ထို့နောက် ဘာဒါသည် ပုန်းအောင်းနေရာမှ ထွက်လာသည်။ အိမ်ထဲသို့ မဝင်ဝံ့လောက်အောင် သူ့ရဲဘောနည်းလေစွဲဟု သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်မိသည်။ တစ်ဖန် အကြံထုတ်နေပြန်သည်။ အကြံရပြီ၊ ဘာဒါသည် အဖိဆောင်သို့ ပြန်ဝင်၍ စည်းပိုင်းတစ်ခုထဲမှ မီးသွေးအနည်းငယ်ကို ယူသည်။ ထို့နောက် ကတ္တရာစေးပေနေသော တုတ်တိုတစ်ချောင်းကိုကောက်၍ အဖိဆောင်အနီးရှိ ကောက်ရိုးတင်းကုပ်ထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ကောက်ရိုးတင်းကုပ်တွင် မီးခတ်ဖြင့် မီးပွင့်အောင်ပြု၍ မီးသွေးသို့ မီးကူးစေသည်။ မီးသွေးမှတစ်ဆင့် ကတ္တရာစေးပေနေသော တုတ်တံတွင် မီးညှို့လိုက်ရာ မီးလင်းလာသည်။ မီးတုတ်ငယ်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ဘာဒါသည် နံရံတွင် ချိတ်စရာချိတ်ကို ရှာတွေ့သည်။ ထိုချိတ်သည် မီးအိမ်ချိတ်သော ချိတ်ဖြစ်သည်။ ထိုချိတ်တွင် ဘာဒါသည် မိမိ၏ရွှေနာရီကို ချိတ်၍ မီးမှုတ်ကာ၊ ကောက်ရိုးတင်းကုပ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့ညီလိုချင်သော ရွှေနာရီကို သူ ပြန်ပေးလိုက်ပြီ။ သူ၏စိတ်တွင် အတိုင်းမသိသက်သာရာ ရသွားသည်။ သက်သာရာရလွန်းသဖြင့် ဘာဒါသည် အိမ်အပြန်တွင်

ကလေးသူငယ်ကဲ့သို့ နှင်းပွင့်များပေါ်၌ မြူးထူးခုန်ပေါက်၍ သွားလေသည်။

သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ထိုကောက်ရိုးတင်းကုပ် ညက မီးလောင် ပြာကျသွားကြောင်း သတင်းဆိုးကို ဘာဒါ ကြားလိုက်ရလေသည်။ လက္ခဏာမှာ ဘာဒါ သည် နာရီကိုချိတ်နေစဉ် သူ ကိုင်သော မီးတုတ်မှ မီးပွားလွင့်၍ ထိုမီးပွားမှ တင်းကုပ်ကို မီးစွဲလောင်ဟန်တူသည်။

သတင်းဆိုးကို ကြားရသောအခါ ဘာဒါသည် အံ့အားသင့်သွားပြီးလျှင် စိတ် အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲရလေသည်။ တစ်နေ့လုံး အိမ်ထဲမှ တစ်ဖဝါးမျှမထွက်။ အိမ်တွင်း အောင်းလျက် ဘုရားစာအုပ်ကို ဖွင့်ဖတ်၍သာနေသည်။ ညနေကျမှသာ ဘာဒါ အိမ်မှ ထွက်သည်။ ကောင်းကင်၌ လမင်းသည် ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိသည်။ ဘာဒါသည် ကောက်ရိုးတင်းကုပ် မီးလောင်ရာသို့ သွား၍ မီးလောင်ကွက်များကို တူးဆွရှာဖွေရာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော ရွှေခဲကြီးကို တွေ့လေသည်။ ရွှေနာရီကြီးသည် ဤမျှ သာ ကျန်လေတော့သည်။

ဘာဒါသည် ရွှေခဲကိုကိုင်လျက် အန်ဒါ၏အိမ်တွင်းသို့ဝင်၍ ဖြစ်ခဲ့သော အကြောင်းစုံကို ဇာတ်လှန်ရှင်းလင်းကာ ကျေရာကျေကြောင်းကို ပြောလေသည်။ သို့ရာ တွင် ညက ဘယ်သူလာ၍ ဘာလုပ်သည်ကို အန်ဒါ သိနှင့်ပြီး ဖြစ်သည်။

အန်ဒါ၏အိမ်နီးချင်းဖြစ်ကြသော ကလေးများသည် ထိုနေ့ညက ဘာဒါ ကောက်ရိုးတင်းကုပ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်ကိုမြင်ကြောင်း အန်ဒါအား ပြောပြီးကြပြီ။ ထို့ပြင် ဘာဒါ၏အိမ်နီးချင်းများကလည်း နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဘာဒါ၏ အပြု အမူ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ပြောနေကြသည်။

တစ်ရွာလုံးသည် ဘာဒါနှင့် အန်ဒါတို့ မသင့်ကြသည်ကို သိပြီးဖြစ်သဖြင့် သူတို့ မြင်သမျှ ကြားသမျှကို အသေးအဖွဲကအစ ဆိုင်ရာအရာရှိများအား သတင်းပေး ကြသည်။ အရာရှိများကလည်း အရေးယူစုံစမ်းလျက် ရှိကြသည်။ ရွာသားများသည် သတင်းကိုကား ပေးနိုင်ကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ရုံးတင်အမှုစစ်ဆေးသောအခါ သက်သေ ခြေခြေမြစ်မြစ် မထွက်နိုင်ကြချေ။ ထို့ကြောင့် အမှုကို ပလပ်လိုက်ရသည်။ ထိုအခါမှ စ၍ ဘာဒါသည် ညီထံသို့ သွားချင်လျက် မသွားနိုင်။ ရှေးကထက် ပို၍ အခက်တွေ့ လာရရှာသည်။

ကောက်ရိုးတင်းကုပ်ကို အစ်ကို ဘာဒါ မီးရှို့သည်ဟု အန်ဒါ ထင်လေသည်။ သို့ရာတွင် စွပ်စွဲခြင်းကိုကား မပြုချေ။ မီးလောင်ပြီး နောက်တစ်နေ့ ညနေ၌ အစ်ကို ဘာဒါ မျက်နှာပျက်၍ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာစဉ်ကပင် ဘာဒါ ရှို့သည်ဟု အန်ဒါ စွဲမှတ် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါက ဘာဒါ စိတ်ညှိုးငယ်နေဟန်၊ နောင်တရနေဟန်တို့ကို

အန်ဒါ မြင်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့အပေါ်၌ ထိုမျှလောက် ဆိုးရမည်လောဟု တွေးတော၍လည်း စိတ်အနာကြီး နာနေသည်။ တစ်ဖန် အိမ်နီးချင်းတို့၏ စကားကလည်း ရှိနေပြန်သဖြင့် သက်သေခြေခြေမြစ်မြစ်ပင် မရှိစေကာမူ ဘာဒါ ရှိသည်ဟုသာ စိတ်ထဲ၌ ယူဆထားလေသည်။

အမှုစစ်စဉ်က ညီ အန်ဒါနှင့် အစ်ကို ဘာဒါတို့သည် တရားခွင်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြရသည်။ ဘာဒါသည် ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့်ဖြစ်၍ အန်ဒါသည် အဟောင်းအစုတ်နှင့် ဖြစ်သည်။ ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာစဉ် အစ်ကို ဘာဒါသည် ညီ အန်ဒါကို ကြည့်၏။ ထိုအကြည့်ကြောင့် သူ့အစ်ကိုသည် သူ့ကို တောင်းပန် ဝန်ချနေသည်ဟု အန်ဒါ၏စိတ်၌ အထင်ရောက်သည်။ ထို့ကြောင့် “မင့်အစ်ကို ရှိသည် ထင်သလား” ဟု ရုံးမင်းက အန်ဒါကို မေးသောအခါ အန်ဒါက “မထင်ပါဘူး” ဟု ပြတ်သားစွာ ဖြေလိုက်သည်။

ထိုအခါမှစ၍ ညီ အန်ဒါသည် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်၍ အရက်ကို အလွန်အကျွံသောက်စပြုသည်။ လျှော့၍မရ။ တစ်နေ့တခြား ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာသည်။ သို့ရာတွင် ညီ အန်ဒါထက် ပို၍ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသူမှာ အစ်ကို ဘာဒါဖြစ်သည်။ အရက်မသောက်သော်လည်း ဘာဒါသည် မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်၊ မအိပ်နိုင်။ တမိုင်မိုင်တတွေတွေဖြစ်၍ တစ်နေ့တခြား ကြုံလိုလာသည်။ အိမ်နီးချင်းများပင် သူ့ရုပ်ကို မမှတ်မိလောက်အောင် ကြုံလိုလာသည်။

တစ်ညနေ နေဝင်ရီသရော်အချိန်တွင် မိန်းမတစ်ယောက်သည် အစ်ကို ဘာဒါ၏ အိမ်သို့လာ၍ ဘာဒါကို ခေါ်သည်။ ဘာဒါသည် ထိုမိန်းမကို မှတ်မိသည်။ ထိုမိန်းမသည် အန်ဒါ၏မယားဖြစ်သည်။ သူ ဘာကြောင့်လာခေါ်သည်ကို ရိပ်မိသဖြင့် ဘာဒါ၏ မျက်နှာသည် သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေသည်။ ထို့နောက် အင်္ကျီဝတ်ပြီး လျှင် ဘာတစ်ခွန်းမျှ မမေးဘဲ လိုက်သွားသည်။ အန်ဒါ၏ အိမ်ပြတင်းက မီးရောင်လက်လက်ကို အဝေးမှနေ၍ မြင်ရသည်။ ထိုမီးရောင်သည် တစ်ခါတစ်ရံလင်းလာ၍ တစ်ခါတစ်ရံ မှိန်သွားသည်။ အန်ဒါ၏မယားနှင့် ဘာဒါသည် နှင်းတဖွဲဖွဲ ကျနေခြင်းကြောင့် လမ်းပျောက်သလို ဖြစ်နေသော ဤနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ထိုမီးရောင်ဆီသို့ မှန်း၍ သွားကြရသည်။ အိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ ဘာဒါသည် စိမ်းရွှေရွှေအနံ့ကို ရသည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ကြသည်။ အခန်းထဲတွင် ကလေးတစ်ယောက်သည် မီးဖိုအနီး၌ မီးသွေးများကို ဝါးစားနေသည်။ ကလေးမျက်နှာမှာ ပြာမီးသွေးတို့အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်နေသဖြင့် တစ်မျက်ခွက်လုံး မည်းနေသည်။ မအေ့ကို မြင်သောအခါ ကလေးသည် မော့ကြည့်၍ ရယ်လေသည်။ ထိုအခါကျမှ သွားဖြူဖြူ။

ဖွေးဖွေး ပေါ်လာသည်။ ထိုကလေးသည် အန်ဒါ၏သားငယ် ဖြစ်သည်။

အန်ဒါသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသည်။ မျက်နှာသည် ဖြူဖပ် ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်ကာယသည် အရိုးပေါ် အရေတင်မျှသာဖြစ်သည်။ နဖူးကြီး မောက်၍ ပြောင်ချောနေသည်။ ဟောက်ဝင်နေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အစ်ကိုဘာဒါကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘာဒါ၏ဒူးများသည် တဆတ်ဆတ် တုန်လာကြသည်။ ထို့နောက် ခုတင်နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်၍ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုပါလေ၏။ ထို့နောက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စကားပြောကြသည်။ ရွှေနာရီကို လေလံလုဆွဲသည့်နေ့မှ ယနေ့အထိ ဝမ်းထဲ၌ မျိုသိပ်ထားခဲ့သမျှတို့ကို အန်ထုတ်ကြလေသည်။ ဘာဒါသည် ကိုယ်နှင့် မကွာထားလေ့ရှိသော ရွှေခဲကို ထုတ်ပေး၍ စကားလက်စသတ်လိုက်သည်။ ညီအစ်ကို စကားပြောနေကြဟန်ကို ထောက်သဖြင့် နှစ်အတော်ကြာ အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်ကာ အံ့ပုန်းဆွေး ဆွေးခဲ့ကြရသော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ဤနေ့ တွင် စိတ်အချမ်းသာကြီးချမ်းသာနေကြပြီဟု ယူဆနိုင်လေသည်။

အန်ဒါသည် အားနည်းနေသဖြင့် စကားများများ မပြောနိုင်ရှာ။ သို့ရာတွင် ဘာဒါသည် ညီအနားမှ တစ်ဖဝါးမျှမခွာ။ ညီကို စောင့်ကြည့်ပြုစုကာသာနေသည်။

တစ်မနက်တွင် “ကျွန်တော် နေကောင်းလာပါပြီ” ဟု အိပ်ရာမှ နိုးလာသော ညီအန်ဒါက အစ်ကို ဘာဒါကို ပြောလေသည်။ ထို့နောက် “ကျွန်တော် နေကောင်း လာရင် အရင်တုန်းကလို ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို အတူတူနေကြမယ်၊ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး” ဟု ဆက်ပြောပြန်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုနေ့မှာပင် ညီ အန်ဒါ အသက်ပျောက်ရှာသည်။ အစ်ကို ဘာဒါ သည် ခယ်မ မုဆိုးမနှင့် တူကလေးကို မိမိ၏အိမ်၌ ခေါ်ထား၍ တစ်သတ်လုံး လုပ်ကျွေးလေသည်။ အန်ဒါမသေခင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပြောကြသော စကား သည် အိမ်ထဲ၌ အကြာအရှည်မနေ။ အိမ်ပြင်သို့ ရောက်၍ တစ်ရွာလုံး နှံ့သွားသည်။ ရွာသူရွာသားတို့သည် ယခုမှ ဇာတ်စုံသိ၍ ဘာဒါကို ဆေးဖော်ကြောဖက်ပြု၍ ကြည့်ညှိ လာကြသည်။ ဒုက္ခနှင့်နေရပြီးမှ သုခနှင့် ပြန်တွေ့ရသူဟုလည်းကောင်း၊ ကာလကြာ မြင့်စွာ တစ်ရပ်တစ်ကျေး၌ နေရပြီးမှ နေရင်းသို့ ပြန်ရောက်သူဟုလည်းကောင်း၊ ဘာဒါထံသို့လာ၍ ပြောဆိုအားပေးကြသည်။ စိတ်ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နှင့် နေခဲ့ရသော ဘာဒါသည် ယခုမှာပင် ရွှင်လန်းအားတက်၍ ဘဝသစ်ကို ပြန်ရဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်လာ လေသတည်း။

မိုးကြယ်မိုးလား

“မိုးကြယ်မိုးလား” ဝတ္ထုတိုသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဖြစ်သော A Dangerous Wooing မှ မြန်မာပြန်ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုတိုတွင် ကျောက်တောင် ထူထပ်သော နော်ဝေပင်လယ်ကမ်းခြေ၌ နေထိုင်ကြသည့် နော်ဝေကျေးတောသားတို့၏ သဘောတစ်ရပ်ကို ဖွဲ့ထားသည်။ ဖွဲ့ရာတွင် နော်ဝေကျေးတောသားတို့၏ လူကြမ်း စိတ်ကြမ်း သဘောကိုလည်းကောင်း၊ လူရိုးလူဖြောင့် သဘောကိုလည်းကောင်း၊ မရမနေ အားခဲတတ်သော ဖွဲ့သတ္တိသဘောကိုလည်းကောင်း ချီးကျူးထားသည်ကို အကဲခတ်နိုင်သည်။

[၁]

အာစလောက်သည် ယခုအခါတွင် အပျိုဖြန်းကလေး ဖြစ်လာပြီ။
 ထို့ကြောင့် အဖဖြစ်သူ နွတ်သည် အိမ်၌ အေးအေးဆေးဆေးနေရသည်ဟူ၍ မရှိ။ ညတိုင်းလိုလိုပင် မိမိ၏အိမ်သို့ လူပျိုအလှည့်လာကြသော ရွာရှိ ကာလသား အချင်းချင်း ထိုးသံ၊ ကြိတ်သံ၊ ရန်ဖြစ်သံတို့ကို မကြာခဏ ကြားနေရသည်။ စနေနေ့ ညများတွင် ခါတိုင်းထက် ပို၍ဆိုးသည်။ ထိုအခါ နွတ်သည် သမီးအပျိုဖြန်းအတွက် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်သဖြင့် အနှစ်အသားကောင်းသော တုတ်တစ်ချောင်းကို မိမိ၏အိပ်ရာ နားတွင် ထား၍ အိပ်ရသည်။

ရွာတွင် ထော်ရီဟု ခေါ်ကြသော လူပျိုပေါက်တစ်ဦး ရှိသည်။ ထော်ရီသည် အာစလောက်ထံသို့ မကြာခဏ လူပျိုအလှည့်သွားလေ့ရှိကြောင်း၊ အာစလောက်က

လည်း ထော်ရီကိုသာ လက်ခံစကားပြောလေ့ရှိကြောင်း ရွာထဲ၌ သတင်းစကားဖြစ်လေရာ အဖဖြစ်သူ နွတ်သည် သဘောမကျဖြစ်သည်။ “မင်းတို့က ဘာပြောပြော၊ ငါ မယုံဘူး။ ထော်ရီနဲ့ ငါ့သမီးစကား ပြောတာကို ငါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး” ဟု နွတ်က ပြန်ချေလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါ ရွာသားတို့သည် အချင်းချင်း လက်ကုတ်ကာ တိုးတိုး တိတ်တိတ် ကျိတ်၍ ရယ်ကြသည်။ “အဘိုးကြီးက ကောက်ရိုးတင်းကုပ်ထဲကိုမှ ဝင်မကြည့်ဘဲကိုကွ၊ ဘာမြင်မှာလဲ” ဟု ဆိုကြလေသည်။

ဆောင်းကုန်၍ နွေပေါက်လာသောအခါ အာစလောက်တို့မိသားစုသည် မိမိတို့၏ နွားအုပ်ကို မကာ၊ ရွာအနီးရှိ တောင်ခါးပန်းတစ်နေရာသို့ပြောင်းကာ ထိုနေရာတွင် အိမ်ငယ်ဆောက်၍ နေကြလေသည်။ တောင်ခါးပန်းတစ်ဖက်တွင် ဧရာမချောက်ကြီးရှိသည်။ ချောက်ဘက်တွင် ကျောက်ထရံသည် အလွန်မြင့်မား မတ်စောက်လှသည်။

အာစလောက်တို့၏အိမ်ငယ်မှ တောင်ခြေရှိ ရွာသို့လည်းကောင်း၊ တောင်ခြေရှိ ရွာမှ အာစလောက်တို့၏ အိမ်ငယ်သို့လည်းကောင်း တက်ရန် ဆင်းရန် လမ်းတစ်လမ်းသာရှိသည်။ ထိုလမ်းသည် ရွာဘက်သို့ လျှောဆင်းသွား၍ ရွာစပ်သို့ ရောက်မှ ပြေသွားသည်။

နေ့လယ်နေ့ခင်းအချိန်များတွင် အပျိုဖြန်း အာစလောက်သည် အိမ်အနီးအနား၌ နွားကျောင်းရင်း သီချင်းတကြော်ကြော် ဆိုတတ်သည်ဖြစ်ရာ မ၊သံပေးနေဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ တောင်ခြေရင်းရှိ တောင်ယာပဲခင်းများ၌ အလုပ်လုပ်နေကြသော အစ်ကို-ကာလသားများသည် ထို မ၊သံကြောင့် နေမထိ ထိုင်မထိ ဖြစ်ကြရရှာသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးချုပ်၍ အလုပ်သိမ်းပြီးကြသောအခါ ထိုကာလသားများသည် တောင်ခါးပန်းဆီသို့ သူ့ထက်ငါ အလှအယက် လူပျိုလှည့်တတ်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် အလှအယက်ပင် ပြေးဆင်းလာကြရတတ်သည်။ လူငယ်တစ်ဦးသည် အာစလောက်တို့၏ အိမ်အဝင်ဝ ဝင်းတံခါးမှနေ၍ လူပျိုအလှည့်လာသူတိုင်းကို နားရင်းတစ်ချက်စီ အုပ်လွှတ်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုမျှသာမကသေး၊ ထိုလူငယ်ကပင် “ရဲရင် တက်လာခဲ့ကြဦးကွာ။ နောက်တစ်ခါ နှစ်ချက်စီ အုပ်လွှတ်မကွ” ဟုလည်း ကြိမ်းလွှတ်တတ်သေးသည်။

နားရင်းအအုပ်ခံရသော အစ်ကို ကာလသားတို့၏အဆိုမှာ ဤရွာတွင် ဤမျှလောက် လက်သီးပြင်းသူတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ထိုသူသည် ထော်ရီသာ ဖြစ်ရမည်။ ထိုသို့လျှင် အစ်ကိုကာလသားတို့က ဆိုကြသည်။ ထို့ပြင် ထိုသူတို့သည် လယ်ရှင်များ၏ သားများ ဖြစ်ကြသဖြင့် သူရင်းငှား၏သား ထော်ရီက သူတို့ကို

m g v o e . c o m

နှံလွတ်သည်ကို ကျိတ်၍ ရှက်နေကြသည်။ ဤအကြောင်းကို အာစလောက်၏ အဖ ဖြစ်သူ နွတ် သိသောအခါ နွတ်ကလည်း “အင်း-မင်းတို့ ရှက်မယ်ဆိုရင်လည်း ရှက်စရာပေါ့ကွာ” ဟု နွတ်က ထုတ်မပြောသော်လည်း ထိုသို့ပင် တွေးမိလေသည်။ ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့က ထော်ရီကို မနှိမ်နိုင်လျှင် နွတ်နှင့် သူ့သားများက ထော်ရီကို နှိမ်ပေးကြလိမ့်မည်။ နွတ်သည် အသက်အရွယ် အိုမင်းပြီဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ သူ့သား အကြီးဆုံးနှင့် နပန်းလုံး၍ ကစားလေ့ရှိသည်။

နွတ်၏ အိမ်ဆီသို့ ရွာမှတက်လာနိုင်သော လမ်းတစ်လမ်းသာရှိသည်။ ထိုလမ်း သည် နွတ်၏ အိမ်အဝင်ဝ ဝင်းတံခါး၌ဆုံးသည်။ စနေနေ့ညတစ်ညတွင် သူရင်းငှား သား ထော်ရီသည် အပျိုဖြန်း အာစလောက်နှင့်တွေ့ရန် နွတ်၏အိမ်အဝင်ဝ ဝင်းတံခါး သို့ရောက်လာ၍ ခြေဖျားထောက်ကာ အိမ်ဝင်းအတွင်းသို့ မျှော်၍ကြည့်သည်။ ထိုအခိုက် လူတစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက်ပေါ်လာ၍ ထော်ရီ၏ မျက်နှာတူရူတွင် မားမားမတ်မတ် ရပ်လိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကို ဘာလုပ်ချင်လို့လဲကွ” ဟုဆိုကာ ထော်ရီသည် မားမားရပ်လာ သူကို လက်သီးဖြင့် နှံလိုက်သည်။ မားမားရပ်လာသူ မြေ၌ လဲလေ၏။

“သိလိမ့်မပေါ့ကွာ” ဟု ဆိုကာ နောက်တစ်ယောက် မားမားပေါ်လာ၍ ထော်ရီ ၏ဇက်ကို နောက်ကနေ၍ တစ်ချက်အုပ်လိုက်သည်။ ထိုသူသည် အခြားမဟုတ်၊ မြေ၌ လဲနေသူ၏အစ်ကိုဖြစ်သည်။

“ဟေ့-ငါပါ အုပ်မကွ” ဟုဆိုကာ နောက်တစ်ယောက် ပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုသူသည် အာစလောက်၏ဖခင် နွတ်ဖြစ်၍ အခြားသူနှစ်ယောက်သည် အာစလောက် ၏ အစ်ကိုများဖြစ်ကြသည်။

ထော်ရီသည် နှစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရင်ဆိုင်နေရလေပြီ။ သို့ရာတွင် ထော်ရီသည် မကြောက်၊ မရွံ့၊ မတွန့်၊ ပို၍ရဲဝံ့လာသည်။ ထော်ရီသည် မိမိထံသို့ ပစ်သွင်းလိုက်သော လက်သီးများကို ဘယ်တိမ်း ညာယိမ်းကာ ရှောင်နိုင်သည်။ ထိုမျှ သာမကသေး၊ မိမိ၏လက်သီးများကလည်း နွတ်တို့သားအဖ၏ နားရင်းသို့ ဇက်စက် သကဲ့သို့ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ရောက်ကြသည်။ နွတ်တို့သားအဖ၏ လက်သီးများ သည်ကား ထော်ရီဆီသို့ရောက်သွားကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ရောက်သွားကြသောအခါ တိုင်း လက်သီးကျရာ၌ ထော်ရီ မရှိသည်က များသည်။ ထော်ရီ၏ လက်သီးများက သာ နွတ်တို့သားအဖထံထင်သော အရပ်မှ ရုတ်ခြည်းရောက်လာတတ်၍ နွတ်တို့ သားအဖ၏ နားရင်းကို နှံပြီးလျက်သားဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ဖြစ်ကြသဖြင့်၊ ကြာသော် ထော်ရီ မခံနိုင်ရှိလာသည်။ သွေးများပင် ယိုစီး

လာသည်။

ထိုအခါ နွတ်က “တော်-တော်-တော်ပြီ။ ကောင်ကလေး နာလှပြီ” ဟု ပြော၍ သူ့သားကိုတားသည်။ တစ်ဖန် ထော်ရီအား “ဟေ့-ကောင်လေး၊ မင်း နောက် စနေနေ့ညမှာ ငါ့အိမ်ကို လာရဲရင် လာခဲ့ဦး၊ သိရဲ့လား၊ မင်းလာရဲလို့ လာနိုင်ရင် အာစလောက်ကို မင်းယူတော့၊ ငါပေးစားမယ် သိရဲ့လား၊ လာရဲရင် လာသေးတာပေါ့ ကွာ” ဟု ပြောလွှတ်လိုက်သည်။

ထော်ရီသည် အတော်နာသွားသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ အနိုင်နိုင်သယ်ကာ မြေ၌ တွား၍ အိမ်ပြန်ရသည် အထိနာသွားသည်။ အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ရာသို့ ဝင်ရလေသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ညက သတ်ပွဲအကြောင်းကို ရွာထဲ၌ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြသည်။ “ဒါလောက်တောင်ဖြစ်လှတာ ဒီကောင် ကလေးက ဘာဖြစ်လို့သွားရတာလဲကွ” ဟု ကရုဏာဒေါသော ပြောကြသည်။ လူတိုင်း က ပြောသည်။ မပြောသူ တစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။ ထိုသူသည် အပျိုဖြန်း အာစလောက် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ညက အာစလောက်သည် ထော်ရီကို မျှော်သည်။ သို့ရာတွင် ဝင်းတံခါးဆီမှ ထိုးသံကြိတ်သံတို့ကိုသာ ကြားရသောအခါ ချုံးချ၍ ငိုရှာ လေသည်။ ထော်ရီကို သူမရလျှင် သူသေရပါတော့မည်။ ထော်ရီမရှိလျှင် သူ မနေလို ပါပြီ။

ထော်ရီသည် တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့လုံး အိပ်ရာမှ မထနိုင်ဖြစ်သည်။ တနင်္လာ နေ့၌လည်း မထနိုင်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂါနေ့ရောက်လာသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး ကြည်လင်လှသည်။ ညက မိုးရွာထားသဖြင့် မိုးလင်းလာသောအခါ မြင်မြင်သမျှသည် စိမ်းလန်းစိုပြည်လျက်ရှိသည်။ သစ်ရွက်စိမ်းနဲ့ သင်းနေသည်။ သစ်ရွက်စိမ်းနဲ့သည် ထော်ရီ၏ အိမ်ပြတင်းသို့ ရောက်သည်။ တစ်ဖန် အပျိုဖြန်း အာစလောက်နေသော တောင်ခါးပန်းဆီမှ နွားချူသံကို ကြားရပြန်သည်။ နွားချူသံနှင့်အတူ သီချင်းသံ ကိုလည်း ကြားရသည်။ ထော်ရီ အဆွေးကြီး ဆွေးလေသည်။ သူ့အမေကသာ ချော မထားလျှင် ထော်ရီ ငိုမိမည်ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ရောက်လာသည်။ ထော်ရီသည် အိပ်ရာထဲ၌ နေရသေးသည်။ ကြာသပတေးနေ့ ရောက်လာသောအခါ၌လည်း သူ ထမှ ထနိုင်ပါ့မလားဟု ထော်ရီ ဒွိဟ ဖြစ်နေသေးသည်။ သို့ရာတွင် သောကြာနေ့တွင် ထော်ရီ ထနိုင်ပြီ။

“ဟေ့ကောင်လေး၊ နောက် စနေနေ့မှာ လာရဲရင် လာခဲ့ဦး၊ သိရဲ့လား၊ မင်းလာ ရဲလို့ လာနိုင်ရင် အာစလောက်ကို မင်းယူတော့။ ငါ ပေးစားမယ် သိရဲ့လား၊ လာရဲရင် လာသေးတာပေါ့ကွာ”

mgjoe.com

ထိုစကားတို့ကို ထော်ရီ မှတ်မိသည်။ ထော်ရီသည် မိမိ၏အိမ်ပြတင်းမှ အာစလောက်၏ အိမ်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ “ဒီတစ်ခါသွားရင်တော့ ငါ အမှန် သေမှာပဲ” ဟု ထော်ရီ တွေး၍ တွေ့နေသည်။ ဟုတ်သည်။ အာစလောက်တို့၏ အိမ်သို့ သွားသော လမ်းတစ်လမ်းသာ ရှိသည်။ ထိုလမ်းအတိုင်းသွားလျှင် ထော်ရီသည် နွတ်တို့သားအဖနှင့် ရင်ဆိုင်ရဦးမည် မုချဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထော်ရီ တွေ့မည်ဆိုက တွေ့ထိုက်လှသည်။

သို့ရာတွင် အစွမ်းအစရှိသူအဖို့မှာ လမ်းအို လမ်းရိုးကို မလိုက်ဘဲ လမ်းသစ်ကို မရအရရှာမည် ဖြစ်သည်။ တောင်ခြေသို့ ဆင်း၊ တောင်ခြေရောက်လျှင် ပင်လယ်ကမ်း သို့ရောက်။ ထိုမှ လှေငယ်တစ်စင်းဖြင့် ချောက်ဘက်ကိုကူး။ ချောက်ဘက်ကိုရောက် လျှင် ကျောက်ထရုံကို တွယ်တက်၍ ချစ်သူအပျိုဖြန်း အာစလောက်ဆီသို့ အရောက် သွားနိုင်သည်။ ဤနည်းအတိုင်း ကြိုးကြံလျှင် ထော်ရီသည် အာစလောက်နှင့် တွေ့ရ မည်ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ကျောက်ထရုံသည် မြင့်လှ၏၊ စောက်လှ၏။ ထော်ရီ တွယ်တက် နိုင်ပါမည်လော။ တွယ်တက်ရင်း လက်ချော်ခြေချော်ဖြစ်လျှင် ထော်ရီသည် ချောက် ထဲသို့ကျ၍ ထော်ရီ၏ အရိုးအသား ကြေမွသွားနိုင်သည်။

စနေနေ့ ရောက်လာလေပြီ။ ထော်ရီသည် ယာခင်း၌ တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ် နေသည်။ နေရောင်ခြည်သည် သစ်ရွက်စိမ်းများပေါ်တွင် အရောင်ကစားလျက်ရှိသည်။ အပျိုဖြန်း အာစလောက်၏ အိမ်ဆီမှ သာသာယာယာ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ သီဆိုသော သီချင်း သံကို တစ်ခါတစ်ရံ ကြားရသည်။ ဤသို့ဖြင့် နေစောင်းလာသည်၊ မြူဆိုင်းလာသည်။ ထော်ရီသည် ယာခင်းမှနေ၍ အာစလောက်ရှိရာသို့ မျှော်ကြည့်၏။ ထို့နောက် တွေ့ နေ၏။ တွေ့နေရာမှ တောင်ခြေပင်လယ်ကမ်းဆီသို့ အပြေးဆင်းသွား၏။ ပင်လယ် ကမ်းခြေရေဆိပ်တွင် လှေတစ်စင်းကို ဖြုတ်၏။ ထို့နောက် ချောက်ဘက်ရှိ ကျောက် ထရုံဆီသို့ လှော်သွားသည်။

နွားကျောင်းသမားအပျိုဖြန်း အာစလောက်သည် တောင်ခါးပန်းဝန်းကျင်က နွားတို့ကို ပြန်သိမ်း၍ ခြံသွင်းပြီးဖြစ်သဖြင့် အလုပ်လုပ်စရာမရှိတော့ပြီ။ အာစလောက် လည်း ထော်ရီကဲ့သို့ပင် တွေ့နေ၏။ ညနေစောင်းလျှင် သူ့ထံသို့ ထော်ရီ လာပါတော့ မည်လော။ ထော်ရီမလာလျှင် အခြားကောင်ကလေးတွေ လာကြဦးမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အာစလောက်သည် မိမိ၏ ခွေးကို ခေါ်၍ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ သူ ထွက်သွားသည်ကို သူ့အဖေ၊ သူ့အစ်ကိုများ မသိလိုက်ကြချေ။ အာစလောက်သည် ချောက်ဘက်က ကျောက်ထရုံထိပ်ဆီသို့သွား၍ ချောက်ကြီးကို ကြည့်ချင်သည်။ သို့ရာ

တွင်း မြူဆိုင်လျက်ရှိသော ချောက်ကြီးကို သူ မကြည့်ရဲပေ။ မတ်စောက်လွန်းသဖြင့် ခေါင်းနောက်၍ ရင်တုန်လှသည်။ ထို့ကြောင့် ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ လှမ်း၍ မျှော်ကြည့်နေ သည်။ ပင်လယ်ပြင်သည် ငြိမ်သက်သည်။ မျက်စိတစ်ဆုံး ကျယ်ပြန့်လျက်ရှိသဖြင့် လှမ်းစရာကောင်းသည်။

အပျိုဖြန်း အာစလောက်သည် သီချင်းဆိုချင်လာလေသည်။ ထို့ကြောင့် တိုးတိုးသက်သာ ဆိုကြည့်သည်။ ဆွဲဆွဲငင်ငင်ဆိုရသော သီချင်းကိုရွေး၍ လေးလေးတွဲ တွဲ ဆိုသည်။ ထိုအခါ စိတ်သက်သာသလို လိုရှိသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်ပုဒ် ထပ်၍ ဆိုပြန်သည်။ ထိုအကြိမ်တွင် ချောက်ထဲမှ လူတစ်ယောက်ယောက်က အတုံ့ အပြန် သီချင်းသံပေးနေသည်ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အနီးရှိ သစ်ပင်ကို လှမ်းကိုင်၍ ချောက်ဆီသို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ဘာကိုမျှ မမြင်။ ထို့ကြောင့် ပြန်ထိုင်၍ သီချင်းဆိုမြဲ ဆိုနေပြန်သည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ချောက်ထဲက သီချင်းသံလိုလို အသံသည် ပိုမိုကျယ်လောင် လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဧကန္တ သီချင်းသံဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်ယောက် ချောက်ထဲတွင် ရှိနေရမည်။ အာစလောက်သည် ထိုသို့ တွေး၍ သစ်ပင်ကို လှမ်းကိုင်ကာ ချောက်ဆီသို့ ငုံ့ကြည့်ပြန်သည်။

မြင်ရပြီ၊ ကမ်းစပ်တွင် လှေတစ်စင်း ဆိုက်ထားသည်ကို မြင်ရသည်။ မိမိ၏ နေရာ ကျောက်ထရံထိပ်မှနေ၍ ကြည့်သော် လှေကလေးသည် သေးတာလှသည်။ ခရုသာသာလောက်သာ မြင်ရသည်။ တစ်ဖန် အာစလောက်သည် ချောက်ကို ငုံ့ကြည့် ပြန်သည်။ မြင်ရပြန်ပြီ၊ ဦးထုပ်နီနီကလေးကို မြင်ရသည်။ ဦးထုပ်ရှင်သည် မတ်စောက် လှသော ကျောက်ထရံတွင် တွယ်ကာ ကပ်ကာ တက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ မည်သူပေးနည်း။ အာစလောက်သည် တွေ့၍ကြည့်နေသည်။ တစ်ဖန်ကိုင်ထားသော သစ်ပင်ကိုလွှတ်ပြီးလျှင် နောက်ဆုတ်၍ တွေ့နေပြန်သည်။

ဘုရား-ဘုရား၊ မည်သူပေးနည်း၊ ထော်ရီလား။ အာစလောက်မတွေးဝံ့အောင် စိတ်ချောက်ချားလာသည်။ ကျောက်ထရံသည် မတ်စောက်လှ၏တကား၊ မြင့်မား လှ၏တကား။ တစ်ဖန် အာစလောက်သည် ဝမ်းလျားမှောက်၍ ချောက်ဆီသို့ ငုံ့ကြည့် ပြန်သည်။ ငုံ့ကြည့်ရင်း ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲလိုက်ရာ အနီးရှိ မြက်ဖုတ်တစ်ခုကို ဆွဲမိလျက် သားဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူ့လက်မှ မြက်ဖုတ် လွတ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေဘိသကဲ့ သို့ ကျပ်ကျပ်တင်းတင်း ဆုပ်ထားမိလျက်သား ဖြစ်နေပြန်သည်။ ချောက်ကို ငုံ့ကြည့် ရင်း လက်လွတ်မသွားပါစေနှင့်၊ ခြေလွတ်မသွားပါစေနှင့်၊ လက်ချော်မသွားပါစေ နှင့်၊ ခြေချော်မသွားပါစေနှင့်။ လက်မြဲပါစေ၊ ခြေမြဲပါစေ။ အပျိုဖြန်း အာစလောက်

migya.com

သည် ထိုသို့လျှင် စိုးရိမ်လျက်၊ ဆုတောင်းလျက်၊ သောကဗျာပါ ကြီးလျက် ရှိရာသည်။
 ကြာသော် အာစလောက် ဆုပ်ထားသော မြက်ဖုတ်သည် မြေမှကျွတ်၍ အမြစ်ပါ
 ပြုတ်ထွက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ထထိုင်ကာ မိမိ၏ခွေး ကလေးကိုဖက်ထားမိပြန်
 သည်။ မိမိ၏လက်မှ ခွေးကလေး လွတ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေဘိသကဲ့သို့ ဖက်ထား
 သည်။ ဘုရား-ဘုရား၊ ကြာလှချေတကား၊ တက်မှ တက်နိုင်ပါ့မလား။

ခွေးကလေးသည် အာစလောက်၏လက်တွင်း၌ အငြိမ်မနေနိုင်၊ အတင်းရုန်း
 ကန်၍ ထွက်သည်။ ထို့နောက် ကျောက်ထရံထိပ်၌စုံရပ်ကာ ချောက်ကို ငုံ့ကြည့်
 သည်။ ငုံ့ကြည့်ရင်း တဝုတ်ဝုတ်ဟောင်သည်။ ဟောင်ရင်း အမြီးကို နှန့်သည်။ တစ်ဖန်
 အာစလောက်ဆီသို့ ပြေးလာ၍ တဝုတ်ဝုတ်ဟောင်ပြန်သည်။ လက်ဖြင့်လည်း
 အာစလောက်၏ ပေါင်ကို ပုတ်သည်။ တစ်ဖန် ကျောက်ထရံထိပ်ဆီသို့ ပြန်ပြေး၍
 ချောက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြန်သည်။ ကြည့်ရင်း တဝုတ်ဝုတ်ဟောင်လည်း ဟောင်သည်။
 အမြီးကိုလည်း နှန့်သည်။ ကျောက်ထရံထိပ်မှ ဦးထုပ်နီပေါ်လာပြီ။ ဟော-သူပေါ်
 လာပြီ။ ပေါ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထော်ရီသည် အာစလောက်၏ ရင်ခွင်သို့
 ရောက်သွားသည်။

နွတ်သည် ထိုအကြောင်းကို သိသောအခါ “ဒီကောင်ကလေး တော်တယ်။
 လူစွမ်းလူစရှိတယ်။ အာစလောက်ကို ရဲထိုက်တယ်၊ ယူပါလေ” ဟု ဆိုလိုက်သတည်း။

သစ္စာနှင့် ဇွဲ

“သစ္စာနှင့် ဇွဲ” ဝတ္ထုတိုသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဖြစ်သော Fidelity မှ မြန်မာပြန်ထားသော ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုတိုသည် နော်ဝေကျေးတောသား လယ်သမားမိဘသားသမီးတို့ ဆက်ဆံကြပုံ၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ကြပုံ၊ ကတိသစ္စာတည်ကြပုံတို့ကို ဖွဲ့ထားသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ထိုဝတ္ထုတိုသည် စင်စစ် ဝတ္ထုလည်း မကျ၊ ဆောင်းပါးလည်း မကသော အဖွဲ့မျိုးဖြစ်သည်ဟု ထင်မိသည်။ ဝတ္ထုတိုဟုခေါ်လျှင် မှားမည်မဟုတ်ဟုလည်း ထင်စရာရှိပါသည်။ ဝတ္ထုအဆုံးသတ်ပုံသည် ချက်ပိုင်လှသည်။

[၁]

ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် သားခြောက်ယောက်ရှိသော လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိကြသည်။ ထိုလင်မယားသည် ဆင်းရဲလှသဖြင့် ရွာအနီးတွင် သူများ မလုပ်ချင်သော မြေတစ်ကွက်၌ ပင်ပန်းကြီးစွာ တောခုတ်ရှင်းလင်း၍ လယ်တည်ကြသည်။ လယ်တည်ကြရာတွင် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးပင် အလွန်ဇွဲကောင်းကြပါပေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ လင်သည်ခမျာသည် တောခုတ်ရှင်းလင်းရင်း ပုဆိန်ထိ၍ ပုဆိန်၏ဒဏ်ရာဖြင့် အသက်ဆုံးရှာသည်။ ထိုအခါ မယားသည် သားခြောက်ယောက်မျက်စိသူငယ်နှင့် အားကိုးရာမဲ့ကျန်ခဲ့ရှာသည်။ သို့ရာတွင် မုဆိုးမ လယ်သူမကြီးသည် စိတ်မပျက်၊ အားမလျော့၊ နှစ်မျောခြင်းမရှိ။ မြေရိုင်းကို လယ်ဖြစ်အောင် ဆက်၍ အားထုတ်သည်။ ရှေးဦးစွာ သားအကြီးနှစ်ယောက်ကို ဖအေအလောင်းစင်ရှိရာသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ညီကလေးများကို ကြီးပြင်းလာသည်အထိ ကျွေးမွေးပါမည်၊ အမေ

မုဆိုးမကိုလည်း ဖေးမကူညီပါမည်ဟု ဖအေအလောင်းစင်ရှေ့၌ သစ္စာပြုစေလေသည်။ သားအကြီးနှစ်ယောက်သည် အမေ မုဆိုးမ၏အလိုအတိုင်း သစ္စာပြုကြသည်။ သစ္စာပြုကြသည့်အတိုင်းလည်း ညီငယ်များ အရွယ်ရောက်လာကြသည်အထိ ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ယခုအခါတွင် သားအကြီးနှစ်ယောက်သည် လွတ်လပ်သူများ ဖြစ်လာကြပြီ။ ထို့ကြောင့် အကြီးဆုံးသည် လယ်နီးချင်း မုဆိုးမတစ်ဦးနှင့် အကြောင်းသင့်၍ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သည်။ ဒုတိယသားသည်လည်း မရိုး၏ ညီမနှင့်ပင် အကြောင်းသင့်၍ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သည်။

ကျန်ညီငယ်လေးယောက်သည် အမေလယ်ကို ဦးစီးလုပ်ကြ၊ ကိုင်ကြရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ညီငယ်လေးယောက်သည် ယခင်ကသော် အမေလယ်တွင် အစ်ကိုကြီးနှစ်ယောက်၏ လက်ဝေခံ လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့ကြရသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ယခုမူ အမေလယ်ကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ဦးစီးလုပ်ကိုင်စားသောက်ကြရပေတော့မည်။ ပထမသော် မည်သူမှာမျှ ဦးစီးလုပ်ကိုင်လိုသော ဆန္ဒမရှိချေ။ အစ်ကိုကြီးနှစ်ယောက်၏ လက်ဝေခံလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြစဉ်က ညီငယ်လေးယောက်သည် အလုပ်တစ်ခုကို တစ်ခါတစ်ရံ လေးယောက်စလုံး စု၍သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ယောက်စီခွဲ၍သော်လည်းကောင်း လုပ်ကိုင်လေ့ရှိကြသည်။ ယခုအခါ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်ကြရတော့မည်ဖြစ်ရာ ယခင်အလေ့ကို မဖျောက်နိုင်ဖြစ်ကြသည်။ မည်သူမျှ မိမိ တစ်ဦးတည်းသဘောနှင့် လယ်တစ်ကွက်လုံးကို မလုပ်လိုကြ၊ မလုပ်ဝံ့ကြ။ အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြီးမှသာ လုပ်ဝံ့ကြသည်။ အလုပ်တစ်ခုလုပ်စရာရှိလျှင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ လေးယောက်စလုံး ခေါင်းညိတ်ပြီးသောအခါမှာမှ လုပ်ဖြစ်ကြသည်။ ညီငယ်လေးယောက်သည် ငါ့တို့အမေ မသေသေးသမျှ ငါတို့ ဥမကွဲ သိုက်မကွာနေ၍ ဥမကွဲ သိုက်မကွာ အလုပ်လုပ်ကြစတမ်းဟု လူသိရှင်ကြား ကတိသစ္စာပြုထားခြင်းမရှိသော်လည်း ကတိသစ္စာပြုထားဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ လယ်သည် ယခင်က မြေရိုင်းဖြစ်၍ သီးထွက်နည်းသည်။ ယခုမူ မြေယဉ်ဖြစ်၍ သီးထွက်များလေသည်။ ထို့ကြောင့် အမေ မုဆိုးမသည် အိမ်ထောင်နှင့်ဖြစ်နေကြသော သားအကြီးနှစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ သူတို့၏ အမွေဆိုင်မြေကွက်အတွက် ငွေအမ်း၍ ငွေပေးလိုက်ပြီးလျှင် မူလမြေယာတစ်ကွက်လုံးကို ညီငယ်လေးယောက်အား အပိုင်ပေးချင်လေသည်။ မြေကွက်ကို ထက်ဝက်ခွဲကာ တစ်ဝက်ကို ညီငယ်နှစ်ယောက်အား ပေး၍ အတူတူ အလုပ်လုပ်စေချင်သည်။ လက်ရှိ တဲအနီးတွင် တဲအသစ်တစ်လုံးကို ဆောက်စေချင်သည်။ တဲသစ်တွင် ညီအငယ်နှစ်ယောက်ကို နေစေ၍ တဲဟောင်းတွင် ကျန်ညီအငယ်နှစ်ယောက်ကို မိမိနှင့်အတူ နေစေချင်သည်။ တစ်ဖန် တဲခွဲ၍နေကြရမည်ဖြစ်သော

ညီအငယ်နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်သည်။ သို့မှသာ အိမ်သူမိန်းမသည် တဲသစ်တွင် စားမှုသောက်မှုစသော အိမ်ဝေယျာဝစ္စတို့ကိုလည်း ကောင်း၊ ကျွဲနွားတို့ကိုလည်းကောင်း စောင့်ရှောက်ပြုစုနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမေ မုဆိုးမသည် သားငယ်လေးဦးကိုခေါ်၍ “တဲသစ်၌ မည်သူနေကြမည်နည်း။ တဲသစ်၌နေမည့်သူများအနက် မည်သူသည် အိမ်ထောင်ပြုချင်သနည်း” ဟုမေး၍ မိမိသဘောကျသော ချွေးမလောင်း၏အမည်ကို ထုတ်ပြောလေသည်။

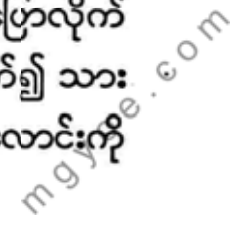
သားငယ်လေးဦးအနက် အကြီးဆုံးက တဲသစ်သို့ မိမိ ပြောင်းဆင်းလိုကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အိမ်ထောင်ပြုရန် စိတ်မရှိကြောင်း ပြောလေသည်။ ကျန်သုံးဦးကလည်း အိမ်ထောင်ပြုရန် စိတ်မရှိဟု ဆိုကြသည်။

ခက်ပြီ၊ သို့ရာတွင် တစ်ယောက်ယောက်က မိန်းမ ယူမှဖြစ်မည်။ သို့မှသာ အမေမုဆိုးမ စီမံပေးသည့်အတိုင်းဖြစ်နိုင်မည်။ နောက်ဆုံးတွင် အမေချွေးမလောင်းကို မေးကြည့်ပါဦး။ အမေချွေးမလောင်း ချစ်နှစ်သက်သူသည် အမေစကားကို နားထောင်သင့်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့သ၌ အမေမုဆိုးမသည် ချွေးမလောင်းရှိရာ တောင်ပေါ်သို့ တက်သွား၍ ချွေးမလောင်းအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုအခါ ချွေးမလောင်းက မြေပြန့်တွင် သူ ဆင်း၍နေလိုစိတ် ရှိပါသည် ဟုလောက်သာ ပြန်ပြောသည်။ ထိုမျှပြန်ပြောလျှင် ရိပ်မိလောက်ပြီ။ သို့ရာတွင် တောင်ရိုးသူ မိန်းကလေးမှာ အခက်ကြုံရရှာသည်။ ယောက်ျားလေး ယောက်ရှိသည့် အနက် မည်သူ့ကို သူ လင်လုပ်ရပါမည်နည်း။ ယခုဆုံးဖြတ်မှဖြစ်မည်။ မိန်းကလေးက ထုတ်ပြောမှဖြစ်တော့မည်။ သားလေးယောက်အနက် အကြီးဆုံးသည် သင့်ပါမည်လော။ တောင်ရိုးသူ မိန်းကလေးသည် ဤသို့လျှင် မတွေးဝံ့၊ တွေးဝံ့ဖြစ်လိုက်သည်။ မသင့်ဘူး၊ လုံးဝမသင့်ဘူး။ သူက မိန်းမ မယူချင်ဘူးတဲ့။ သူက လူပျိုကြီးဘဝနှင့် အရိုးထုတ်မည့်သူတဲ့။ အငယ်ဆုံးသည် သင့်ပါမည်လော။ မသင့်ဘူး၊ သူလည်း မသင့်ဘူး။ အငယ်ဆုံးကောဟု ချွေးမလောင်းက မေးလိုက်စဉ် အမေမုဆိုးမကြီး၏ စိတ်ထဲ၌ စနောင့်စနင်းပင် ဖြစ်သွားရှာသည်။ ငါ့သားလေး အထွေးဆုံးနှင့် ငါ မခွဲရက်နိုင်သေးပါဘူးအေ။ ဤသို့လျှင် အမေမုဆိုးမကြီး၏စိတ်၌ နှမြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။

“အလတ်အောက် သားကော”

“အိုအေ... အလတ်အောက် လုပ်မနေပါနဲ့၊ အလတ်ကိုသာ ယူလိုက်ပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့... အမေသဘောပါပဲ” ဟု ချွေးမလောင်းက မရဲတရဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ အမှန်မှာ တောင်ရိုးသူ မိန်းကလေးသည် သားအလတ်ကိုပင်ကြိုက်၍ သားအလတ်ကိုပင် မှန်းဆတမ်းတ နှမ်းလျနေသူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယောက္ခမလောင်းကို

ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေသောကြောင့်သာ မိမိနှုတ်က ထုတ်၍ ရဲရဲမပြောဝံခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သားအလတ်သည် တောင်ရိုးသူ မိန်းကလေးနှင့်လက်ထပ်၍ တဲအသစ်သို့ပြောင်းလေသည်။ ထို့နောက် အမေမုဆိုးမ၏ စီမံချက်အတိုင်း မိမိအောက်ညီနှင့်အတူ တဲသစ်၌နေသည်။ အမေတဲက ညီနှစ်ယောက်နှင့် တဲသစ်က ညီနှစ်ယောက်တို့သည် ရှေးယခင်ကကဲ့သို့ပင် နှစ်ဦးစီခွဲကာ လယ်လုပ်၍ ရသမျှ ကောက်ပဲသီးနှံတို့ကို ခွဲဝေယူကြသည်။

ကြာသော်၊ အမေမုဆိုးမသည် အသက်အရွယ်ကြီးလာသဖြင့် သူ့တဲတွင် အိမ်ဝေယျာဝစ္စအလုပ်ကို မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ အနားယူရလေသည်။ ထို့ကြောင့် အမေအလုပ်ကိုလုပ်ရန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ငှားရမည်ဖြစ်ရာ ငှားရမည့်တာဝန်ကို သားအထွေးဆုံးအား လွှဲလိုက်သည်။ သားအထွေးဆုံးသည် သူနှင့် အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်နေသော ရွာထဲက မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ခေါ်ထားချင်သည်။ ရိုးရိုးအကျွမ်းတဝင်ဖြစ်နေရုံမျှသာမဟုတ်။ သားအထွေးဆုံးသည် ထိုမိန်းကလေးကို အံ့ပုန်းကြိုက် ကြိုက်နေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းကလေးကို သွားခေါ်စဉ်က သားအထွေးဆုံးသည် လိပ်ပြာမလုံသဖြင့် စကားကို ဘယ်ကစ၍ ဘယ်မှာဆုံးရမှန်းမသိ၊ ဗလုံးဗထွေးပြောမိလေသည်။ မိန်းကလေးကလည်း ကြိုက်ဖို့၊ လက်ထပ်ဖို့ လာပြောသည်ထင်မှတ်၍ “အေးလေ... နင်က ကြိုက်တယ်ဆိုလျှင်လည်း ပြီးတာပါပဲ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သားအထွေးဆုံးသည် ထိုစကားကိုကြားသောအခါ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးသွားသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့အစ်ကိုများဆီသို့သွား၍ သူ့အမှားကို သူ ရှင်းပြသည်။ ညီကလေး၏ စကားကို ကြားကြသောအခါ အစ်ကိုများသည် အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် သူနှင့်အတူနေသော အစ်ကိုသည် သူ့ညီထွေးက ထိုမိန်းကလေးကို ကြိုက်နေမှန်းသိသည်။ အကယ်၍ သူ့ညီထွေးသည် ထိုမိန်းကလေးကို ယူလိုက်လျှင် သူ့မှာ လူပျိုကြီးဘဝနှင့် နေရပေတော့မည်။ ထိုသို့လည်း သူ မနေချင်။ သူ့မှာလည်း မျက်စိကျနေသူတစ်ယောက် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် တတ်နိုင်ပါဘူးလေဟု အောက်မေ့ကာ သူကပင် စကားစ၍ ပြောသည်။ “ကောင်းပြီလေ... အိမ်မှာလာနေပြီး အမေကို တကယ်တမ်း ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ့် မိန်းကလေးဆိုလျှင်လည်း ကောင်းသားပဲ။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကိစ္စဆိုတာကတော့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဖြစ်ရမှာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုသို့တစ်ယောက်က စကားစပြောလိုက်ရာ ကျန်သုံးယောက်သည် ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ညီအစ်ကိုလေးယောက်သည် ဤအကြောင်းကို ဖောက်သည်ချရန်

အမေ့ထံသို့ သွားကြသည်။ အမေ့ဆီသို့ရောက်သောအခါ အမေ့မှာ အတော် မမာဖြစ်နေသေးသည်ကို မြင်ကြသဖြင့် မပြောသေးဘဲ ခေတ္တဆိုင်းထားဦးမည်ဟု သဘောတူလိုက်ကြသည်။ မိန်းကလေးကိုမူကား အိမ်မှာခေါ်ထားလေသည်။ အမေ့ရောဂါသည် တိုးလည်းမတိုး၊ သက်သာလှသည်လည်း မဟုတ်၊ နာတာရှည်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကာလအတန်ကြာသော် လေးယောက်သား တွေ ဆုံဆွေးနွေးကြပြန်သည်။ ဤတစ်ခါတွင် ညီအထွေးဆုံး က အမေ အိပ်ရာက မထနိုင်သေးသမျှကာလပတ်လုံး သူသည် ထိုမိန်းကလေးကို မယူလိုသေးကြောင်း၊ ယခုအတိုင်းပင်နေမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောရာ အားလုံးခေါင်းညိတ်ကြသည်။ သို့မှသာ ထိုမိန်းကလေးသည် အမေ့ဝတ်ကို လုံးဝဖြည့်နိုင်မည်။ လင်ဝတ်၊ သားဝတ်ဟူ၍ တိုးလာလျှင် အမေ့ဝတ် ကျေနိုင်မည် မဟုတ်ဟု သူတို့ နားလည်ကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် အမေ့ဆိုးမကြီးသည် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မျှ အိပ်ရာမှမထနိုင်၊ နာတာရှည်ရောဂါ စွဲကပ်ခဲ့သည်။ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မျှသော ထိုကာလအတွင်းတွင် ချွေးမလောင်းသည် ပင်ပန်းသည်ဟု မညည်းမည။ ကောင်းစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်သည်။ ညီအစ်ကိုလေးယောက်သည် ညနေတိုင်း အမေ့အိပ်ရာနံဘေးသို့လာ၍ အမေ့အတွက် ဆုတောင်းလေ့ရှိကြသည်။ အကြီးဆုံးနှစ်ယောက်သည် တနင်္ဂနွေနေ့များမှာသာ လာလေ့ရှိကြသည်။ ထိုသို့ လာကြတိုင်း အမေ့အို မုဆိုးမ လူမမာသည် သားများကို ကြည့်၍ “ငါ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ကျေးဇူးကို နင်တို့ မမေ့ကြနဲ့” ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ အမေ ဘာဆိုလိုသည်ကို သားများက သိပြီးဖြစ်ကြသည်။ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မျှသော ထိုကာလအတွင်းတွင် ထိုမိန်းကလေးသည် လူမမာအဘွားအို နှစ်သိမ့်အောင် တတ်အားသရွေ့ ပြုစုလေသည်။ သားများကို မြင်သဖြင့် အဘွားအို စိတ်ချမ်းမြေ့တိုင်း သူလည်း ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဘွားအို၏ အိပ်ရာနံဘေးသို့ လာလေ့ရှိကြသော သားများကို သူကလည်း ကျေးဇူးတင်သည်။

အဘွားအို သေသောအခါ သားခြောက်ယောက်သည် အမေ့အလောင်းကို ထမ်း၍ သုသာန်သို့ ပို့ကြသည်။ တစ်ရွာလုံး မသာလိုက်ပို့ကြသည်။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးပါမကျန် လိုက်ပို့ကြသည်။ ရွာဘုန်းကြီးက ရှေ့ဆုံးကသွားသည်။ သွားရင်း ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို ပြုသည်။ ဘုန်းကြီးနောက်က အသုဘနှင့် သားခြောက်ယောက်။ အသုဘနှင့် သားခြောက်ယောက်နောက်က မသာပို့ ပရိသတ်။ မသာပို့သူများသည် ဓမ္မသီချင်းကိုဆို၍ လိုက်ကြသည်။ ဓမ္မသီချင်းသံကို တစ်မိုင်သာသာလောက်မှ ပင် ကြားရသည်။ သုသာန်သို့ရောက်၍ အလောင်းကိုမြှုပ်နှံပြီးသောအခါ မသာပို့

mgvce.com

ပရိသတ်သည် သုသာန်မှထွက်၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားကြပြန်သည်။ အကြောင်း
 မူကား ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် သားအထွေးဆုံးသည် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင်
 မိမိတို့အိမ်၌ စောင့်ရှောက်ပြုစုခဲ့သော မိန်းကလေးနှင့်လက်ထပ်ရန် ရှိသောကြောင့်ဖြစ်
 သည်။ အစ်ကိုများက သူတို့၏ ညီအထွေးဆုံးကို ထိုနေ့မှာပင် လက်ထပ်စေချင်
 သည်။ ထိုနေ့မှာပင် လက်ထပ်ပွဲ အောင်မြင်ပြီးစီးသည်။

ရွာ၏သင်းအုပ်ဆရာကြီးဖြစ်သူ ကျွန်တော်၏ဖခင်သည် ထိုသားခြောက်
 ယောက် ဇွဲကောင်းပုံ၊ သစ္စာရှိပုံ အကြောင်းတို့ကို ထိုနေ့က ဝမ်းသာအားရ ထုတ်ဖော်
 ပြောဆိုလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်၏စိတ်၌ ပီတိဖြစ်မိသည်။ ငါတို့ နော်ဝေကျေး
 တောသားများ၏ ဇွဲကောင်းကြပုံ၊ သစ္စာရှိကြပုံတို့သည် ငါတို့၏ နော်ဝေတောင်တန်း
 တောင်မြင့်ကြီးများနှင့် တူကြပါပေသည်တကား။ ငါတို့၏ နော်ဝေပင်လယ်ပြင်ကြီးနှင့်
 တူကြပါပေသည်တကား။

ဖခင်

“ဖခင်” ဝတ္ထုတိုသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဖြစ်သော The Father မှ မြန်မာပြန်ထားသော ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုတိုတွင် နော်ဝေးကျေးတောသား လယ်သမားကြီး၏ ဘဝကို ဖွဲ့ထားသည်။ အဖွဲ့တွင် လယ်သမားကြီး ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပုံ၊ လောကဝတ်၊ ဓမ္မဝတ် လိုက်နာတတ်ပုံ၊ ကြုံတွေ့ရတတ်သော ဘဝဒုက္ခကို ဖွဲ့ကောင်းကောင်း၊ သတ္တိကောင်းကောင်းဖြင့် ခံယူ၍ ဘဝကို ရင်ဆိုင်တတ်ပုံတို့ကို ချီးကျူးထားသည်။ ထိုဝတ္ထုတို၏ ထူးခြားသောအချက်တစ်ခုမှာ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်မျှ ကြာမြင့်သော ကာလအတွင်း သားအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဖခင်၏အမူအရာတို့ကို အလင့်ယုတ္တိရှိအောင် အကျဉ်းရုံး၍ ဖွဲ့ဆိုတတ်သော အချက်ဖြစ်သည်။ ထိုအချက်ကြောင့် ထိုဝတ္ထုတိုကို ဖတ်ရသည်မှာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရသည်နှင့်တူသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။

[၁]

သူသည် သူ့ရွာ၌ ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံ၍ သြဇာတိက္ကမကြီးသော လယ်သမားကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့အမည်သည် တော်ဒါ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့သ၌ တော်ဒါသည် ရွာဘုန်းကြီး၏ စာကြည့်ခန်း၌ မားမားမတ်မတ်ရပ်လာသည်။

သူက “တပည့်တော်၏ ဇနီးမှာ သားယောက်ျား ဖွားမြင်လာပါတယ်ဘုရား။ ရေနစ်မင်္ဂလာပြုပေးပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

“သားငယ်ကို ဘယ်လိုနာမည် မှည့်မည်လဲ”

“သူ့အဘိုးရဲ့အမည်ကို ပေးလိုပါတယ်။ ဖိန်လို့ မှည့်လိုပါတယ်”

“သူ့ဦးခေါင်းကို ကိုင်ပြီး ရေနစ်မင်္ဂလာ ချီးမြှင့်ပေးမယ့် လူတွေကို ရှာပြီးပြီလား”

တော်ဒါသည် ရှာပြီးကြောင်းပြော၍ အမည်များကို ဖော်၍လျှောက်သည်။ ထို့ပြင် ထိုသူတို့သည် ရွာထဲ၌ ဘုရား၊ တရား ကြည်ညိုသောသူများဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြောပြသည်။

“ဘာလျှောက်ထားလို့သေးသလဲ” ဟု ဘုန်းကြီးကမေး၍ တော်ဒါ၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်သည်။

လယ်သမားကြီး တော်ဒါသည် အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီးနောက် “သူ့ဘာသာသူ ရေနစ်မင်္ဂလာပြုတာကို တပည့်တော် ပို၍ လိုလားပါတယ်ဘုရား” ဟု လျှောက်၏။

“ကောင်းပြီ၊ နောက်သီတင်းတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ရေနစ်မင်္ဂလာပြုချင်သလား”

“မှန်ပါ၊ စနေနေ့မွန်းတည့်ချိန်မှာ ပြုလိုပါတယ်”

“ဘာလျှောက်ထားလို့သေးသလဲ” ဟု ဘုန်းကြီးက မေးပြန်၏။

“လျှောက်ထားစရာမရှိတော့ပါဘုရား” ဟုပြော၍ လယ်သမားကြီး တော်ဒါသည် သွားမည်ဟု ဟန်ပြင်လေသည်။

ထိုအခါ ဘုန်းကြီးသည် ထိုင်နေရာမှထ၍ “ငါ့မှာ ပြောစရာရှိသေးတယ်” ဟုဆို၏။ ဆိုပြီးနောက် တော်ဒါဆီသို့သွား၍ တော်ဒါ၏လက်ကိုကိုင်ပြီးလျှင် တော်ဒါ၏မျက်နှာကို စိန်းစိန်းကြည့်ကာ “ဘုရားသခင်ဟာ ဒကာကြီးအား သားယောက်ျားကလေး အပ်နှင်းခဲ့ပြီ၊ ကောင်းချီးမင်္ဂလာပေးခဲ့ပြီ။ ဒီသားငယ်ဟာ ဒကာကြီးအဖို့ မင်္ဂလာတစ်ပါးဖြစ်ပါစေသော်” ဟု ဆုပေးလိုက်သည်။

*

[၂]

တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မျှ ကြာမြင့်သောအခါ တစ်နေ့သ၌ လယ်သမားကြီး တော်ဒါသည် ရွာဘုန်းကြီး ၏ စာကြည့်ခန်းဝ၌ မားမားမတ်မတ် ရပ်လာပြန်သည်။

“တော်ဒါ၊ နင့်မှာ အိုရုပ်မပေါက်သေးပါကလား။ အရွယ်အလွန်တင်ပါကလား၊ အံ့ဖွယ်ကောင်းစွာ” ဟု ဘုန်းကြီးကဆို၏။ တော်ဒါသည် အသက်ကြီးသော်လည်း အရွယ်ပျိုသည်။

“မှန်ပါ၊ အရွယ်တင်တာကတော့ တပည့်တော်မှာ ပူပင်သောက ကင်းလို့ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား” ဟု တော်ဒါက လျှောက်လိုက်သည်။

mgypoe.com

ဘုန်းကြီးသည် ခပ်မဆိတ်နေလေသည်။ အတန်ကြာမှ “တော်ဒါ၊ ဘာကိစ္စကြောင့် ငါ့ထံ ရောက်လာပြန်သလဲ” ဟု မေး၏။

“တပည့်တော်ရောက်လာရတဲ့ အကြောင်းကတော့ သားကလေးအတွက်ပင် ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကို ဘုရားသခင်မျက်မှောက်တော်မှာ အသိအမှတ်ပြုပေးစေချင်ပါတယ်ဘုရား”

“အိမ်း... ပြုပေးရတာပေါ့”

“အသိအမှတ်တော်ပြုတဲ့အခါမှာ တပည့်တော်ရဲ့သားကို ဘယ်နေရာမှာ ထားပါ့မလဲဘုရား။ ထားမယ့်နေရာကို အရှင်ဘုရားက မိန့်တော်မူမှ တပည့်တော် မည်မျှ လှူဒါန်းလိုကြောင်း လျှောက်ထားလိုပါတယ်”

“ဘုရားစင်နဲ့ အနီးဆုံး ခုံတန်းမှာ နင့်သားကို ထားမှာပေါ့”

“ဝမ်းမြောက်လှပါတယ်ဘုရား။ ဒေါ်လာငွေတစ်ဆယ် တပည့်တော် လှူဒါန်းပါတယ်ဘုရား”

“ကိုင်း... ဘာလျှောက်ထားလိုသေးသလဲ” ဟု ဘုန်းကြီးက မေး၍ တော်ဒါကို စိန်းစိန်းကြည့်နေ၏။

“လျှောက်ထားစရာမရှိတော့ပါဘုရား” ဟု ဆို၍ တော်ဒါသည် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။

[၃]

ရှစ်နှစ်ခန့်ကြာမြင့်သောအခါ တစ်နေ့သ၌ ဘုန်းကြီး၏ စာကြည့်ခန်းဝသို့ လူတစ်စု ဆူဆူညံညံ ရောက်လာသည်။ လူစုကို ခေါင်းဆောင်လာသူသည် လယ်သမားကြီး တော်ဒါပင်ဖြစ်သည်။ တော်ဒါ အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသောအခါ ဘုန်းကြီးက ဆီး၍-

“ဟဲ့... တော်ဒါ၊ နင့်မှာ နောက်လိုက်နောက်ပါ တပည့်တပန်း များလှပါကလား။ ဘာအကြောင်း ထူးလာလို့တုံး”

“တပည့်တော်ရဲ့ သားကလေးကို မိန်းမ ပေးစားလိုပါတယ်။ သတို့သမီးက တပည့်တော်နဲ့ အခုပါလာတဲ့ ဟောဒီက ငွတ်မွန်ရဲ့ သမီးပါပဲ။ မင်္ဂလာမှတ်တမ်းမှာ စာရင်းသွင်းပေးပါလို့ အရှင်ဘုရားကို လျှောက်ထားလိုပါတယ်ဘုရား”

“အင်း... သတို့သမီးကလည်း တို့ရွာက လယ်သမားကြီးတစ်ဦးရဲ့ သမီးပါပဲကလား”

“မှန်ပါတယ်ဘုရား။ အရပ်ကလည်း ဒီလိုပဲပြောကြပါတယ်”

ဘုန်းကြီးသည် ခပ်မဆိတ်နေလေသည်။ အတန်ကြာမှ သတို့သမီးနှင့် သတို့သားတို့၏ အမည်နှစ်ခုကို မင်္ဂလာမှတ်တမ်း၌ ရေးမှတ်သည်။ ထို့နောက် လယ် သမား ခမည်းခမက်လောင်းနှစ်ဦးက လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်။ လက်မှတ်ရေးထိုး ကြပြီးနောက် တော်ဒါသည် ဒေါ်လာငွေ သုံးကျပ် လှူဒါန်းသည်။

“တော်ဒါ... တစ်ကျပ်သာ လှူဒါန်းရိုး ထုံးစံရှိတယ်” ဟု ဘုန်းကြီးက ဆို ၏။

“သိပါတယ်ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ သားကလေးဟာ တပည့်တော်ရဲ့ တစ်ဦးတည်း သော သားဖြစ်လို့ စေတနာ ရှိသလောက် လှူဒါန်းချင်ပါတယ်ဘုရား”

ဘုန်းကြီးသည် အလှူငွေကိုလက်ခံ၍ “တော်ဒါ၊ နင်ဟာ နင့်သားကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့ဆီကို နင်လာရတာဟာ ဒီအကြိမ်ပါနဲ့ဆိုလျှင် သုံးကြိမ်ရှိသွားပြီ ဟဲ့”

“မှန်ပါ၊ မင်္ဂလာဆောင်ပေးပြီးရင် တပည့်တော်မှာ သားကိစ္စ တုံးပါပြီ” ဆိုကာ တော်ဒါသည် ဘုန်းကြီးကို ကန်တော့ပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်လေသည်။ သူနှင့်အတူ ပါလာကြသူများလည်း ပြန်ကြသည်။

တစ်ဆယ့်ငါးရက် ကြာသောအခါ သားအဖနှစ်ယောက်သည် ကန်တစ်ဖက် ကမ်းသို့ လှေဖြင့် ကူးကြသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ သတို့သမီး၏ အိမ်၌ မင်္ဂလာအခမ်း အနားအတွက် စီစဉ်စရာရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဒီပျဉ်ပြား မခိုင်ပါဘူး” ဟုဆို၍ သားသည် လှေပေါ်၌ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ထိုအခါ လှေအံဖုံးသည် ချော်ထွက်သွားသဖြင့် သားသည် ရေထဲသို့ လိမ့်ကျလေ၏။

“ဟဲ့... တက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်” ဟု ဖခင်က အော်ပြော၍ လှော်တက်ကို ကမ်းပေး၏။

သားသည် လှော်တက်ကို လှမ်းဆွဲရန် အားထုတ်ပါသေး၏။ သို့ရာတွင် လှော် တက်ဆီသို့ လက်မရောက်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခါ ဖခင်သည် “ခဏနေဦး” ဟုဆိုကာ သားဆီသို့ လှေကို တိုး၍ လှော်၏။ သို့ရာတွင် သားသည် ရေထဲ၌ ပက်လက်လန်သွားပြီးနောက် ဖခင်ကို ကြည့်ရင်း မြုပ်သွားလေသည်။

တော်ဒါသည် ကြက်သေသေနေမိ၏။ လှေကိုတန်၍ သားမြုပ်သောနေရာကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ပေါ်လာနိုးနိုး မျှော်ကိုး၍လည်း နေမိ၏။ ထိုအခိုက် ရေပလုံတို့ သည် ရေပြင်ပေါ်သို့ မြည်တက်လာကြ၏။ တက်လာကြသော ရေပလုံတို့ ငြိမ်သွား

ကြသောအခါ နောက်ထပ် ရေဗလုံတစ်စု မြည်တက်လာပြန်၏။ နောက်ဆုံး၌ ရေ ဗလုံတစ်စုသာ ပြင်းထန်စွာ မြည်တက်လာ၍ ငြိမ်သွားလေသည်။

ဖခင်သည် သုံးနေ့၊ သုံးညတိုင်တိုင် ထမင်းလည်း မစား၊ အိပ်လည်း မအိပ်။ သားနှစ်မြုပ်သွားသော နေရာတစ်ဝိုက်၌သာ လှေတစ်စင်းနှင့် တစ်လည်လည် လှည့် ပတ်ရှာဖွေ၏။ အကြောင်းမထူးသောအခါ ပိုက်ဖြင့်တိုက်၍ ဆယ်ပြန်သည်။ တတိယ နေ့သို့ရောက်မှ အလောင်းကို တွေ့လေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် သား၏အလောင်းကို ထမ်း၍ တောအထပ်ထပ်၊ တောင်အထပ် ထပ်ကျော်ကာ အိမ်သို့ ယူသွားသည်။

တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ တစ်ညသ၌ ရွာဘုန်းကြီး၏ ကျောင်းတံခါးအပြင် ဘက်မှ ခြေသံကြားရ၏။ ဘုန်းကြီးသည် တံခါးဖွင့်လိုက်ရာ လူတစ်ယောက် ဝင် လာသည်။ ထိုလူသည် အရပ်မြင့်၏၊ ပိန်၏၊ ပခုံး လက်ပြင် အတန်ငယ် ကုန်းနေ ၏။ ဆံပင်ဖြူ၏။ ဘုန်းကြီးသည် ထိုလူကို သေသေချာချာကြည့်၏။ အတန်ကြာ ကြည့်မှ မှတ်မိလာသည်။ ထိုလူကား အခြားမဟုတ်၊ လယ်သမားကြီး တော်ဒါပင် ဖြစ်သည်။

“မိုးချုပ်လှချေကလား... တော်ဒါ” ဟုဆို၍ ဘုန်းကြီးသည် တော်ဒါ၏ ရှေ့၌ ရပ်လာ၏။

“မှန်ပါ၊ မိုးချုပ်လှပါပြီ” ဟုဆိုကာ တော်ဒါ ထိုင်လေသည်။

ဘုန်းကြီးလည်း ထိုင်၏။ စကားမပြောကြသေးဘဲ အတန်ကြာ ထိုင်နေကြ ပြီးနောက် တော်ဒါက ဆို၏။ “လူမွဲ လူဆင်းရဲတွေကို တပည့်တော် လှူဒါန်းလိုပါ တယ်ဘုရား။ ဒီပစ္စည်းတွေကို သားရဲ့အမည်နဲ့ ငွေပင်ငွေရင်း မတည်ထားလိုပါတယ် ဘုရား”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် တော်ဒါသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ငွေများကို စားပွဲပေါ်၌ တင်၏။ ထို့နောက် ပြန်ထိုင်သည်။ ဘုန်းကြီးသည် ငွေကို ရှေ့ကြည့်၏။

“များလှချေကလား”

“မှန်ပါ၊ ဒီကနေ့ တပည့်တော် ပိုင်လယ်မြေတစ်ဝက်ကို ရောင်းလိုက်ပါတယ်။ ဒီငွေတွေဟာ ရောင်းလို့ရတဲ့ ငွေတွေပါပဲ”

ထိုသို့ပြောဆိုကြပြီးနောက် ဘုန်းကြီးနှင့် လယ်သမားကြီး တော်ဒါတို့သည် ခပ်မဆိတ် ထိုင်နေကြ၏။ တော်ဒါသည် ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျနေ၏။ ဘုန်းကြီးသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသော တော်ဒါကို ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာသော် ဘုန်းကြီးက ဆို၏။

“တော်ဒါ၊ နင့်သားဟာ နင့်ကို တရားပြခဲ့ပြီ”

“တပည့်တော်လည်း ဒီလိုပဲ သဘောပေါက်ပါတယ် ဘုရား” ဟုဆို၍ တော်ဒါ
သည် ဘုန်းကြီးကို မော့ကြည့်၏။ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးနှစ်ပေါက်သည် တော်ဒါ၏
ပါးပေါ်တွင် စီးကျလာကြလေသည်။

[၂]

ပိုလန်ဝတ္ထုဆရာကြီး
ရှင်ကျယ်ဗစ်

Henryk Sienkiewicz
(1846-1916)

ရှင်ကျယ်ဗစ်၏ ဘဝသမိုင်းသည် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ ဘဝသမိုင်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုတွင် ကလောင်ထမ်း၍ ပါဝင်သကဲ့သို့ ရှင်ကျယ်ဗစ်သည်လည်း ပိုလန်နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုတွင် ကလောင်ထမ်း၍ ပါဝင်ခဲ့သည်။

လွတ်လပ်ရေးဆုံးရှုံးကြသော နိုင်ငံများတွင် ဇာတိမာန် စာပေထွန်းကားခဲ့သည်သာ များသည်။ ပိုလန်နိုင်ငံ၌လည်း ထိုနည်းနှင့်ဖြစ်သည်။ ပိုလန်နိုင်ငံသည် ဥရောပတိုက်တွင် ရုရှားနိုင်ငံနှင့် ဂျာမနီနိုင်ငံတို့အကြား၌ တည်ရှိသောနိုင်ငံဖြစ်သည်။

၁၇၇၂ ခုနှစ်အထိ ပိုလန်နိုင်ငံသည် ကိုယ့်မင်း ကိုယ့်ချင်းနိုင်ငံဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပိုလန်နိုင်ငံ၌ ပြည်တွင်း မငြိမ်မသက်ဖြစ်တိုင်း ရုရှားမင်းနှင့် ဂျာမန်မင်း (ပရပ်ရှား) တို့သည် ပိုလန်ကို စစ်ခင်းကာ ပိုလန်နယ်မြေကို ဖဲ့ယူတတ်ကြသည်။ ရုရှားမင်းနှင့် ဂျာမန်မင်းတို့သာမက ဩစတြီးယားကလည်း ဖဲ့ယူတတ်သည်။ ၁၇၇၂ ခုနှစ်တွင် ထိုမင်းသုံးပါးသည် ပိုလန်နယ်မြေကို ပထမအကြိမ် တစ်ဖဲ့စီ ဖဲ့ယူလိုက်ကြသည်။ ၁၇၉၃ ခုနှစ်တွင် ဒုတိယအကြိမ် နောက်ထပ် တစ်ဖဲ့စီ ဖဲ့ယူလိုက်ကြပြန်သည်။ ၁၇၉၅ ခုနှစ်တွင် တတိယအကြိမ် နောက်ထပ် တစ်ဖဲ့စီ ဖဲ့ယူလိုက်ကြပြန်သောအခါ ပိုလန်နိုင်ငံ ဟူ၍ မကျန်တော့ဘဲ တစ်ပိုင်းက ရုရှားမင်းလက်အောက်သို့ လည်းကောင်း၊ တစ်ပိုင်းက ဂျာမန်မင်းလက်အောက်သို့လည်းကောင်း၊ တစ်ပိုင်းက ဩစတြီးယားမင်း လက်အောက်သို့လည်းကောင်း တကွစီ ကျရောက်သွားကြသည်။

ထိုအခါမှစ၍ ပိုလန်အမျိုးသားတို့သည် လွတ်လပ်ရေးဆုံးရှုံး၍ အချို့လည်း ရုရှားကို အရှင်သခင်ပြုကြရသည်။ အချို့လည်း ဂျာမနီကို အရှင်သခင်ပြုကြရသည်။ အချို့လည်း ဩစတြီးယားကို အရှင်သခင်ပြုကြရသည်။ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသော ၁၉၁၈ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါမှာမှ တကွစီ ကျွန်ုပ်တို့ခွဲကြရသော ပိုလန်အမျိုးသားတို့သည် လွတ်လပ်ရေး ရကြ၍ ပိုလန်နိုင်ငံဟူ၍ နိုင်ငံသစ်ကို ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်ကြရှာသည်။

လက်အောက်ခံဘဝ၌လည်း နေကြရ၍ တကွစီလည်း ဖြစ်နေကြရသော ခေတ်ဆိုးအတွင်း၊ ပိုလန်အမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့၏ လွတ်လပ်ရေးကိုလည်းကောင်း၊ စည်းလုံးရေးကိုလည်းကောင်း ပြန်လည်ရရှိအောင် ကြိုးပမ်းကြရာ၌ ဥပဒေစည်းကမ်းအတွင်းမှ တိုက်ကြသူတို့လည်း ရှိကြသည်။ လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ပုန်ကန်ကြသူတို့လည်း ရှိကြသည်။ မျိုးခြားအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သူတို့လည်း ဖိနှိပ်ကြသည်ဖြစ်ရာ သေကြသူလည်း အမြောက်အမြား၊ နယ်နှင့်ခံကြရသူလည်း အမြောက်အမြား၊ တိုင်းတစ်ပါးသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ကြရသူလည်း အမြောက်အမြား ရှိခဲ့ကြသည်။ ထိုမျှသာမက ပိုလန်ဘာသာစကား၊ ပိုလန်စာပေ၊ ပိုလန်ယဉ်ကျေးမှုတို့သည်လည်း အတားအမြစ် အချိုးအနှိမ်ခံကြရသည်။

ပိုလန်နိုင်ငံနှင့် ပိုလန်အမျိုးသားတို့အတွက် ထိုမျှလောက် ဆိုးရွားလှသော ခေတ်ထဲတွင် ၁၈၄၆ ခုနှစ်၌ ဝတ္ထုဆရာကြီး ရှင်ကျယ်ဗစ်ကို ဖွားမြင်လာသည်။ မိဘမျိုးရိုးသည် လှဲချမ်းသာထဲက ဖြစ်သောကြောင့် ရှင်ကျယ်ဗစ်သည် ဝါဆောမြို့တော်ရှိ ဝါဆောတက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်ကြားခွင့်ရသည်။ ရှင်ကျယ်ဗစ် အသက် ၁၇ နှစ်သို့ရောက်သောအခါ ပိုလန်အမျိုးသားတို့သည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ပုန်ကန်ကြသည်။

သို့ရာတွင် မအောင်မြင်ဘဲ ရှိသည်။ ယခင်အထက်ကလည်း နှစ်ကြိမ် ပုန်ကန်ခဲ့ကြသည်။ ယခု တတိယကြိမ်၌ ပိုလန်အမျိုးသားတို့သည် ယခင်ကထက် ပို၍ အနှိပ်စက်ခံကြရသည်။ ရှင်ကျယ်ဗစ်သည် ဝါဆော၌ မနေနိုင်တော့ဘဲ စိန့်ပီတာဘတ်မြို့သို့ ရှောင်နေရသည်။ ထိုမြို့၌ပင် သတင်းစာတစ်စောင်၌ အယ်ဒီတာ ဖြစ်လာသည်။

ထို့နောက် ရှင်ကျယ်ဗစ်သည် နေရပ်ကိုစွန့်၍ ဥရောပတောင်ပိုင်းနိုင်ငံများတွင် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ပြုကာ လှည့်လည်၍နေခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံသို့ သွားသည်။ ထိုနိုင်ငံတွင် ထိုနိုင်ငံသို့ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်လာခဲ့ကြသော ပိုလန်အမျိုးသားတို့နှင့် ပူးပေါင်း၍ ပိုလန်အမျိုးသား ကြီးပွားရေးအသင်း

m g y o e . c o m

ကို တည်ထောင်သည်။ ရှင်ကျယ်ဗစ်သည် ထိုအခါမှစ၍ ဝံတ္ထုတိုနှင့် ဆောင်းပါး အမြောက်အမြားကို ရေးသည်။ ရေးသမျှသော စာတို့တွင် ပိုလန်အမျိုးသား ဝံသာနု စိတ်ဓာတ် နိုးကြား ထကြွခိုင်မြဲနေအောင် လှုံ့ဆော်ထားသော စာမျိုးက များသည်။ လှုံ့ဆော်ရာတွင် ရှင်ကျယ်ဗစ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ပိုလန်အမျိုးသားတို့၏ သတ္တိဗျတ္တိကို ချီးကျူးဖွဲ့ဆိုသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မျိုးခြားမင်းများ၏ လက်အောက်ခံ ပိုလန်အမျိုး သားတို့ ဆင်းရဲပင်ပန်းကြပုံ၊ အနှိပ်အစက်ခံကြရပုံ၊ အထိတ်တလန့်နေကြရပုံ၊ စိတ် မချမ်းမမြေ့ဖြစ်ကြရပုံတို့ကို ဖွဲ့ဆိုသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရှင်ကျယ်ဗစ်၏ စာများသည် ပိုလန် လွတ်လပ်ရေးအတွက် လမ်းခင်းပေးခဲ့ဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။

ထိုမျှမကသေး။ ရှင်ကျယ်ဗစ်၏ စာများသည် အနှိမ်ခံရသောသူတို့၏ သဘာဝ နှင့် အမူအရာတို့ကို တစ်ခါတစ်ရံ သနားဖွယ်ဖြစ်အောင်၊ တစ်ခါတစ်ရံ အားတက်ဖွယ် ဖြစ်အောင် ဖွဲ့ဆိုတင်ပြတတ်သဖြင့် သူ့စာများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ ပြင်သစ်ဘာသာ စသော နိုင်ငံခြားဘာသာများသို့ ပြန်ဆိုကြလေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ရှင်ကျယ်ဗစ်သည် ဥရောပတစ်ခွင်၌ ကျော်စောလာသည်။ ၁၉၀၅ ခုနှစ်တွင် နိဗ္ဗာန်ချီးမြှင့်ခြင်းကို ခံရသည်။ ။

အရိပ်ရှာသူ

“အရိပ်ရှာသူ” ဝတ္ထုတိုသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဖြစ်သော The Lighthouse Keeper of Aspinwall မှ မြန်မာပြန်ထားသော ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။ ရှင်ကျယ်ဗစ်သည် ထိုဝတ္ထုတိုတွင် မိမိ၏အမိနိုင်ငံကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော်လည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အမိနိုင်ငံ ပိုလန်၌လည်း မနေနိုင်၊ မည်သည့်အရပ်မှာမှလည်း အတည်တကျ မနေနိုင်၊ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ပြုကာ ကလေးကလွင့် လှည့်လည်လုပ်ကိုင်၍ အသက်မွေးနေရရှာသော ပိုလန်လူမျိုး အဘိုးအို၏ ဒုက္ခကိုလည်းကောင်း၊ ထိုအဘိုးအို၏ နိုင်ငံချစ်စိတ်ဓာတ်ကိုလည်းကောင်း ချိုးကျူးစရာ၊ သနားစရာဖြစ်အောင် ဖွဲ့ဆိုထားသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။ အဖွဲ့အဆိုတွင် ရှင်ကျယ်ဗစ်၏ နိုင်ငံချစ်စိတ်ဓာတ်နှင့် ကရုဏာစေတနာတို့ကို သရုပ်ဖော်ထားသည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။ အချို့အချက်ကို မြန်မာပြန်ရာတွင် မြန်မာပရိသတ်နှင့် သင့်အောင် စာရေးဆရာ၏ အာဘော်ကို မထိခိုက်စေဘဲ မြန်မာပြန်သည်အခါ ရှိပါသည်။

[၁]

တစ်ဖက်တွင် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာရှိ၍ တစ်ဖက်တွင် အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာရှိသည်။ အလယ်တွင် မြောက်အမေရိကတိုက်နှင့် တောင်အမေရိကတိုက်တို့ကို ဆက်ထားသော ကျွန်းဆက်ရှိသည်။ ထိုကျွန်းဆက်တွင် ကမ္ဘာပေါ်၌ ဒုတိယအကြီးဆုံးဖြစ်သော ပနားမားတူးမြောင်းရှိသည်။ ပနားမားတူးမြောင်း၏ တစ်ဖက်ပေါက်တွင် ပင်လယ်မီးပြတိုက်တစ်တိုက်ရှိသည်။ ထိုမီးပြတိုက်သည် တစ်ဧကလောက် ကျယ်စန်း

သော ကျောက်ဆောင်ပေါ်၌ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်လျက် ရှိသည်။

တစ်နေ့သောအခါ မီးပြတိုက် အမှုထမ်းသည် မည်သည့် အရပ်သို့သွားသည် မသိ။ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ခဲ့ရလေသည်။ နံနက်လင်း၍ လှိုင်းလေငြိမ်သောအခါ လှေဆိုက်နေကျဖြစ်သော မီးပြတိုက်ကျောက်ဆောင်ဆိပ်၌ အမှုထမ်းလှေ ပျောက်ချင်း မလှ ပျောက်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ပုံပန်းမှာ မီးပြတိုက်အမှုထမ်းသည် ကုန်းမြေမှ ကျောက်ဆောင်ဆိပ်သို့ လှေဖြင့် အကူးတွင် မုန်တိုင်းမိ၍ လှိုင်းထဲ၌ ဒုလဟော မျောပါသွားဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် မီးပြတိုက်တွင် မီးပြအမှုထမ်းရာထူးလစ်လပ် ခြင်း ဖြစ်လာရသည်။

ထိုရာထူးတွင် အမြန်ဆုံး လူစားခန့်ဖို့လိုသည်။ ပင်လယ်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရွက်သင်္ဘောကြီးများသည် အမြဲသဖြင့် သွားလာလျက်ရှိကြသည်။ နယူးယောက်မြို့သို့ သွားသော မီးသင်္ဘောကြီးများသည်လည်း ပနားမားတူးမြောင်းသို့ဝင်၍ အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာဘက်သို့ ခုတ်မောင်းလေ့ရှိကြသည်။ မီးပြတိုက်အနီးရှိ ပင်လယ်ကွေ့တစ်ဝိုက် တွင် သဲတန်းအမြောက်အမြား ရှိသည့်အပြင် သောင်တိမ်လည်း အမြောက်အမြားရှိ သည်။ သဲတန်း၊ သောင်တိမ်တို့ကို ရှောင်ကြရသည်မှာ ညအခါကိုမဆိုထားဘိ နေ့အခါ ၌ပင် အတော်အတန်ခဲယဉ်းသည်။ နေဝင်၍ မြူဆိုင်းလာလျှင်ကား ပြောဖွယ်မရှိတော့ ပြီ။ ထိုအခါမျိုးတွင် သင်္ဘောသားတို့သည် မီးပြတိုက်မှ မီးရောင်ကိုသာ အားကိုးကြရ သည်။ ထို့ကြောင့် မီးပြတိုက်အတွက် မီးပြအမှုထမ်းတစ်ဦးကို ချက်ချင်းရှာ၍ ချက်ချင်း ခန့်ဖို့ အရေးတကြီးလိုလာသည်။

မီးပြအမှုထမ်းရှာရမည့် တာဝန်သည် ပနားမားတူးမြောင်းဆိုင်ရာ အမေရိကန် ကောင်စစ်ဝန်၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။ ထိုတာဝန်သည် မသေးလှချေ။ တစ်အချက်၊ ထိုသို့ သော အမှုထမ်းမျိုးကို ၁၂ နာရီအတွင်းတွင် ရအောင်ရှာရမည်။ နှစ်အချက်၊ ရသောသူ သည် မီးပြအလုပ်ကို အထူးရိသေတတ်သူဖြစ်ရမည်။ ရရာဆွဲခန့်၍မဖြစ်ချေ။ နောက် ဆုံး သုံးအချက်၊ မီးပြတိုက်မှာနေ၍ မီးပြအလုပ်ကို လုပ်လိုသူသည် အလွန်ရှားသည်။ မီးပြအလုပ်ကို လုပ်ရသူသည် မြို့၌သော်လည်းကောင်း၊ ရွာ၌သော်လည်းကောင်း နေရသူမဟုတ်ချေ။ လူသူလေးပါးနှင့် အဆက်အဆံဖြတ်၍ တနင်္ဂနွေနေ့မှတစ်ပါး မီးပြတိုက်ထဲ၌သာ တစ်ယောက်တည်းနေရသူ ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းထောင်တွင် အကျဉ်း ကျနေသော အကျဉ်းသမားတစ်မျိုးပင်တည်း။ သူ့ထံသို့ စားစရာနှင့် သောက်ရေတို့ကို ကောင်စစ်ဝန်ရုံးက ကူးတို့လှေဖြင့် နေ့တိုင်း ပို့ပေးသည်။ ပို့ပေးပြီးလျှင် ထိုကူးတို့လှေ ပြန်လေတော့သည်။ ထိုအခါ မီးပြအမှုထမ်းသည် တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့၍ မီးပြ ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းအရပ်ရပ်ကို လုပ်ရသည်။ နေ့အချိန်တွင် လေမုန်တိုင်း ဖိအားအတက်

mgyc.com

အကျကို ပင်လယ်ပြင်ရှိ သင်္ဘောသားတို့အား အသိပေးရမည်ဖြစ်သဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ အလံနီ အလံစိမ်း စသည်တို့ကို ပြရသည်။ ညနေ နေစောင်းလာသော အခါ မီးအိမ်ခန်းသို့ တက်၍ မီးထွန်းရသည်။ မီးပြတိုက်၌ မီးထွန်းရသည်ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူသည့် အလုပ်မဟုတ်ချေ။ မီးပြတိုက်၏ ထိပ်ဖျားတွင် မီးအိမ်ခန်းရှိရာ ထိုမီးအိမ်ခန်းဆီသို့ လှေကားထစ်ပေါင်း လေးရာကျော်နင်း၍ နေ့တိုင်းတက်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နေ့ အချိန်၌ပင် တက်ချည်ဆင်းချည်ပြုကာ အခေါက်ခေါက်အခါခါ အလုပ်လုပ်ရသည်။

ထို့ကြောင့် အမေရိကန်ကောင်စစ်ဝန်က ပင်လယ်မီးပြအလုပ်အတွက် ကြော်ငြာ လိုက်၍ ကြော်ငြာသည့်နေ့မှာပင် မမျှော်လင့်ဘဲ အလုပ်လျှောက်သူတစ်ဦး ပေါ်လာ သောအခါ ကောင်စစ်ဝန်သည် အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လျှောက်သူ လည်း အသက်ကြီးလှပြီ။ အသက် ၇၀ ကျော်လောက်ရှိပြီ။ သို့ရာတွင် ခါးကိုင်းခြင်း မရှိ၊ မာချာပုံရသည်။ စစ်သည်ကောင်းတို့၏ အမူအရာမျိုးရှိသည်။ ဆံပင်သည် တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူဖွေးနေသည်။ အသားညိုသော်လည်း မျက်လုံးသည် ပြာလဲ့လဲ့ဖြစ် နေသဖြင့် ဥရောပမြောက်ပိုင်းသားထဲက ဖြစ်ပုံရသည်။ မျက်နှာအမူအရာကို ထောက် ခြင်းအားဖြင့် ရိုးသားဖြောင့်မတ်ဟန်တူသည်။ သို့ရာတွင် ရွှင်ပျသောလက္ခဏာ မရှိ။ မျက်နှာကို အောက်ချထားတတ်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်သည် ထိုအဘိုးအိုကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း သဘောကျသည်။ သို့ရာတွင် စကားပြောကြည့်ရဦးမည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်တိုင်းပြည်ကလဲ၊ ဘာလူမျိုးလဲ”

“ပိုလန်တိုင်းပြည်ကပါ၊ ပိုလန်လူမျိုးပါ”

“ခင်ဗျား အရင်တုန်းက ဘယ်အရပ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖူးသလဲ”

“အလုပ်လုပ်တဲ့ အရပ်တွေကတော့ စုံလို့ပါပဲ”

“ဒီက မီးပြအလုပ်ဆိုတာဟာ အနယ်နယ်လှည့်ပြီး လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုး မဟုတ် ဘူး။ တစ်နေရာရာမှာ စွဲပြီး လုပ်ရတဲ့အလုပ်မျိုးဖြစ်တယ်၊ လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“ကျုပ်လည်း အနယ်နယ်မလှည့်ဘဲ လုပ်ရတဲ့အလုပ်မျိုးကို စိတ်အေးလက်အေး လုပ်ချင်လို့ပါပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ သဘောကျတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အရင်တုန်းက ဘယ်လိုအလုပ် မျိုး လုပ်ခဲ့ဖူးသလဲ၊ ထောက်ခံစာမပြုနိုင်ဘူးလား။ သက်သေသာဓကအဖြစ်နဲ့ တစ်ခုခု မပြုနိုင်ဘူးလား”

ထိုအခါ အဘိုးအိုသည် ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သော ပိုးပစါစတစ်ခုကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ အပတ်ကို ဖြေပြီးလျှင်-

“ဒါတွေဟာ သက်သေတွေပါပဲခင်ဗျား။ ဟောဒီပိုးစနဲ့ သူ့ရဲ့ကောင်းတံဆိပ်ကို

၁၈၃၀ ပြည့်နှစ်မှာ ကျုပ် ရဲခဲပါတယ်။ ဟောဒီ ဒုတိယသူရဲကောင်းတံဆိပ်ကို စပိန်ပြည် စစ်ပွဲမှာ ရဲခဲပါတယ်။ ဟောဒီ တတိယသူရဲကောင်းတံဆိပ်ကို ပြင်သစ်စစ်တပ်မှာ အမှုထမ်းစဉ်က ရဲခဲပါတယ်။ ဟောဒီ စတုတ္ထဆု သူရဲကောင်းတံဆိပ်ကို ဟန်ဂေရီပြည် မှာ စစ်မှုထမ်းစဉ်က ရဲခဲပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မြောက်ပိုင်းနဲ့တောင်ပိုင်းတိုက်ကြတဲ့ ပြည်တွင်းစစ်ပွဲမှာ ကျုပ်ဟာ သမ္မတကြီးလင်ကွန်း ရဲ့ မြောက်ပိုင်းဘက်ကနေပြီး ဝင်တိုက်ပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီအခါတုန်းကဆိုလျှင် အမေရိကန်အစိုးရဟာ တံဆိပ်ပေးလေ့မရှိပါဘူး။”

ကောင်စစ်ဝန်သည် အဘိုးအို၏ လျှောက်လွှာကို ကောက်ယူ၍ ကြည့်သည်။

“အင်း... စကားဗင်စကီဆိုတာ ခင်ဗျားနာမည်လား။ အို... ကိုယ့်တပ်က အလံကို ပြန်ရအောင် ရန်သူနဲ့ တိုက်ပွဲဆင်ခဲ့တဲ့လူပါလား။ ခင်ဗျားဟာ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း အမှုထမ်းခဲ့တဲ့ ယောက်ျားကောင်းပဲ။”

“မီးပြအလုပ်ကိုလည်း ကျုပ် သက်စွန့်ကြိုးပမ်းလုပ်ပါ့မယ် ကောင်စစ်ဝန်မင်း ခင်ဗျာ”

“လုပ်ချင်လျှင် လုပ်ရပါတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မေးချင်သေးတယ်။ ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်ရမယ့် မီးပြတိုက်ဟာ အင်မတန်မြင့်တယ်။ ဒီတော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အခေါက်ခေါက်အခါခါ ခင်ဗျား တက်နိုင်ပါ့မလား။ ခင်ဗျား ခြေသန်ရဲ့လား။”

“ခင်ဗျာ၊ ... သန်ပါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ အမေရိကပြည်ရဲ့ အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေကနေပြီး အနောက်ဘက်ကမ်းခြေရောက်အောင် ကျုပ် ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့တဲ့လူပါ။”

“ဟုတ်ပြီ၊ မေးပါရစေဦး။ ခင်ဗျား ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောတွေမှာ အမှုထမ်းဖူးသလား။”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဝေလငါးဖမ်းတဲ့ တံငါသင်္ဘောမှာ သုံးနှစ် အလုပ်လုပ်ဖူးပါတယ်။”

“ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်ဖူးတာတွေဟာ တယ်စုံလှပါကလား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စုံတယ်ဆိုရင်လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေရာတည်းမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ စိတ်အေးလက်အေးလုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးကိုတော့ ကျုပ်တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ရဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

အဘိုးအိုသည် ပခုံးကိုတွန့်၍ “အင်း... ဒါကတော့ ကျုပ်ရဲ့ကံပဲလို့ဆိုပါတော့” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားကိုတော့ သဘောကျပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မီးပြအလုပ်အတွက် ခင်ဗျား အသက်ဟာ နည်းနည်းကြီးလွန်းနေတယ်ထင်တာပဲ။”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အဘိုးအို စကားပင်စကီ၏ အသံသည် ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာ၍ “ကောင်စစ်ဝန်မင်းခင်ဗျာ... ကမ္ဘာလေးရပ် လှည့်ပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတာ မောလှပါပြီ ခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျုပ်ဟာ အလုပ်မျိုးစုံကို လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးပြအလုပ်လို အလုပ်မျိုးလောက် ဘယ်အလုပ်ကိုမှ ကျုပ် မတောင့်တခဲ့ဖူးပါဘူး။ ကျုပ်မှာ အသက်လည်း ကြီးပါပြီ။ တစ်နေရာတည်းမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲနေပြီး စိတ်အေးလက်အေး အလုပ်လုပ်ချင်နေတာဟာ လည်း ကြာလှပါပြီ။ ဒီတစ်နေရာမှာတော့ ငါ ခေါင်းချပါတော့မယ်ဟဲ့လို့လည်း စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချလိုက်ချင်ပါပြီ။ ကောင်စစ်ဝန်မင်းခင်ဗျာ၊ ညာညာတာတာ စဉ်းစားပါခင်ဗျာ။ ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို နောက်တစ်ခါရတော့မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ ဘယ်ဆိပ်ကမ်းကိုမှ မဆိုက်ခဲ့ရတဲ့ သင်္ဘောလိုပါပဲ။ ဆိပ်ကမ်းကို မြင်နေရက် သားနဲ့ မဆိုက်ရဘူးဆိုလျှင် ဒီသင်္ဘောဟာ ပျက်ဖို့သာ ရှိတော့တာပါပဲ။ ကောင်စစ် ဝန်မင်းခင်ဗျာ။ ကျုပ်ကို မ၊စပါ ခင်ဗျာ။ အလုပ်ကို ရိုရိုသေသေ ကြိုးကြိုးကုတ်ကုတ် လုပ်ပါ့မယ်။ သက်စွန့် ကြိုးပမ်း လုပ်ပါ့မယ်။ ကလေးကလွင့်နေရပြီး လုပ်ကိုင်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးကိုတော့ မရှာပါရစေနဲ့တော့ ခင်ဗျာ” ဟု တောင်းပန်ရှာလေသည်။

အဘိုးအို စကားပင်စကီက ထိုသို့ သနားစဖွယ် တောင်းပန်ပြောဆိုသောအခါ ကောင်စစ်ဝန်သည် ကရုဏာသက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် “ကောင်းပြီလေ။ ခင်ဗျားကို မီးပြအမှုထမ်းအဖြစ် ခန့်တယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ စကားပင်စကီ၏ အံ့မှိုင်းနေ သော မျက်နှာသည် ချက်ချင်း ကြည်လင်ရွှင်ပျလာ၍ “ကျေးဇူးပါပဲ ကောင်စစ်ဝန်မင်း ခင်ဗျား” ဟု ဆိုလေသည်။

“မီးပြတိုက်ကို ဒီနေ့ သွားနိုင်ပါ့မလား”

“သွားနိုင်ပါတယ်၊ ဒီနေ့မှာပဲ အလုပ်ဝင်ချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဝင်တာပေါ့။ ကျုပ်သတိပေးချင်တယ်။ အလုပ်ကို ရိုသေရလိမ့် မယ်နော်။ မရိုသေလျှင်တော့ အလုပ်က ထုတ်ရမှာပဲ”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ အလုပ်ကို ရိုသေပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

ထိုနေ့ည၌ပင် အဘိုးအို စကားပင်စကီသည် အလုပ်ဝင်လေတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေ့ည၌ပင် မီးပြတိုက်မှ မီးမောင်းသည် ပင်လယ်ပြင်၌ အလင်းရောင် ထိုးပြနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ညတွင် လေငြိမ်သည်။ ဒီတက် နေသဖြင့် ဒီသံကိုသာ ကြားရသည်။ မြင့်မားလှသော မီးပြတိုက်ရှိ လေသာဝရန်တာ၌ အဘိုးအို စကားပင်စကီ ထိုင်နေသည်ဖြစ်ရာ အောက်မှ နေ၍ကြည့်သော် အဘိုးအိုကို အမည်းစက်ငယ် အရွယ်လောက်သာ မြင်ရသည်။

အဘိုးအိုသည် သူ ရမည်မထင်သော အလုပ်ကို ရလိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာ၍မဆုံး ဖြစ်နေရှာသည်။ သူ့ရှေးဖြစ်ကို သူ ပြန်၍တွေးကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ဝမ်းသာလုံး ဆို့နေသဖြင့် ချက်ချင်းတွေး၍မရ ဖြစ်နေသေးသည်။ မုဆိုးတို့၏ အခြောက်အလှန့်၊ အလိုက်အဖမ်းကို ခံခဲ့ရာမှ မုဆိုးတို့ မကပ်နိုင်သော ကျောက်လိုက်ခေါင်းတွင် ခိုကိုးရာ ရလိုက်သော သားကောင်ကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။ ယခုမှပင် ချမ်းသာရာရပေပြီ။ ယခုမှပင် စိတ်အေးလက်အေး အလုပ်လုပ်ခွင့်ရတော့မည်။ ယခုမှပင် အတိတ်က ပင်ပန်းခဲ့သမျှ၊ အတိတ်က ဒုက္ခခံခဲ့ရသမျှ၊ အတိတ်က ခြေသလုံးအိမ်တိုင်နေခဲ့ရသမျှတို့ကို ရဲရဲပြန် ကြည့်၍ ရယ်နိုင်မောနိုင် ရှိလာသည်။ အကြင်ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောသည် ပင်လယ်ပြင်၌ မိုးသက်မုန်တိုင်း အတိုက်ခံရသောအခါ ရွက်တို့သည် ပြုတ်ထွက် လွင့်စဉ်ကုန်ကြ၏။ ရွက်ကြိုးတို့သည် ပြုတ်ကုန်ကြ၏။ ရွက်တိုင်သည် ထက်ပိုင်းကျိုးခဲ့၏။ လှိုင်းလုံးများ သည် သင်္ဘောကို တအားဖိကြ၏။ သို့ရာတွင် သင်္ဘောသည် မိုးသက်မုန်တိုင်းကို တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း လှိုင်းလုံးများကို တွန်းရင်းလှန်ရင်း ဆိပ်ကမ်းသို့ ကပ်နိုင်လာခဲ့သည်။ အဘိုးအို စကားစင်စင်သည် ထိုသင်္ဘောနှင့် အလွန်တူသည်။ ယခုအခါ၌ အဘိုးအို၏ ဘဝတွင် မိုးသက်မုန်တိုင်း အတိုက်အခတ်သည် ရပ်စဲလေပြီ။ ကြည်လင်သော ကောင်းကင်ပေါ်လာပြီ။ လေပြည်လေညင်း တသုန်သုန် ဆော်သွေးလာပြီ။

စကားစင်စင်သည် မိမိ၏ဝမ်းရေးအတွက် အနယ်နယ်လှည့်၍ စွန့်စားကြိုးပမ်း ခဲ့ရပုံအချို့ကိုသာ ကောင်စစ်ဝန်အား ပြောခဲ့သည်။ ဆက်၍ပြောရဦးမည်ဆိုလျှင် သူ့မှာ ပြောစရာ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ကျန်ပေးသေးသည်။ သူ့နောက်တွင် ဂြိုဟ်ဆိုးသည် အမြဲလိုက်ပါခဲ့ဟန်တူသည်။ သူ့ဘဝတွင် တစ်နေရာကိုရောက်၍ စခန်းချမည်ပြုလိုက် တိုင်း လေပွေ၏အမွှေကို ခံလိုက်ရသည်ချည်းသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့ဘဝသည် ကံဆိုးမ သွားရာ မိုးလိုက်၍ ရွာဟူဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယခုအခါတွင် စကားစင်စင်သည် လေသာဝရန်တာ၌ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း သူ့အပေါ်၌ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျခဲ့သမျှ တို့ကို ပြန်ပြောင်း၍ တွေးကြည့်နေသည်။ သူသည် ကမ္ဘာလေးရပ်ကို လှည့်၍ တိုက်ပွဲ အမျိုးမျိုး၌ နှိမ့်ခဲ့ရသည်။ အလုပ်အမျိုးမျိုးကို လုပ်ခဲ့ရသည်။ သူသည် အလုပ်ချစ်သူဖြစ် သည်။ ရိုးဖြောင့်သူဖြစ်သည်။ ထို့ ကြောင့် ပိုက်ဆံစုမိတန်သရွေ့ စုမိသည်။ စုမိသည့် အခါတိုင်း မသုံးမဖြုန်း၊ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် နေတတ်သည်။ သို့ရာတွင် သူပိုင် ရှိစုမဲ့စု တို့သည် တစ်နည်းနည်းဖြင့် လမ်းပေါက်ရှာ၍ သူ့ကို စွန့်သွားသည်ချည်းသာများ သည်။ သူသည် ဩစတြေးလျကျွန်း၌ ရွှေတူး အလုပ်သမားဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အာဖရိက တိုက်၌ စိန်တူးအလုပ်သမားဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဂျာဗားကျွန်းတွင် ဒတ်ချ်အစိုးရ၏ သေနတ် ကိုင်အမှုထမ်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ဖန်သူသည် အမေရိကန်နိုင်ငံ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်

နယ်၌ နွား အကြီးအကျယ်မွေးခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် မိုးခေါင်သည့် အလှည့်နှင့်ကြုံရသဖြင့် နွားခြံတစ်ခုလုံး ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့သည်။ တစ်ဖန် တောင်အမေရိကတိုက် ဘရာဇီးနိုင်ငံအတွင်းပိုင်းတွင် လူရိုင်းများနှင့်ဆက်သွယ်၍ ကုန်သည် အရောင်းအဝယ်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် အမေရိကန်အတွင်းတွင် သူ့ဖောင်ပျက်၍ နစ်မြုပ်ဆုံးရှုံးခဲ့သည်။ သူ့အသက်ကိုပင် သူ အနိုင်နိုင်လှ၍ ကမ်းခြေသို့ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့ရသည်။ ကမ်းခြေသို့ ရောက်ပြန်ပါသော်လည်း မသက်သာလှချေ။ သူ့မှာ မည်သည့်လက်နက်မျှမရှိ၊ ဝတ်စရာလည်းမရှိ။ တောကြီးတောင်ကြီးထဲတွင် သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ အစွယ်အသွားနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် မြောက်အမေရိကသို့ သူပြန်ရောက်၍ အာကန်ဆန်နယ်တွင် ပန်းပဲဖို ထောင်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်မြို့လုံး မီးလောင်သဖြင့် သူ့ပန်းပဲဖိုလည်း မီးထဲပါသွားသည်။ ထို့နောက် သူသည် ကနေဒါနိုင်ငံ ရော်ကီးတောင်တန်းတွင် လူရိုင်းတို့၏ အဖမ်းကိုခံရသည်။ ကနေဒါနယ်စပ် မြင်းစီးရဲအဖွဲ့နှင့် တွေ့သောကြောင့်သာ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူသည် ဝေလငါးဖမ်းသင်္ဘောတွင် သနွတ်ကိုင်အဖြစ်ဖြင့် ငါးဖမ်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ပင်လယ်ထဲ၌ သင်္ဘောပျက်သဖြင့် အသက်မသေရုံ ကျန်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျူးဘားကျွန်း၊ ဟာဗားနားမြို့တွင် ဆေးပြင်းလိပ် အလုပ်ရုံတစ်ခု ထောင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ နာမကျန်းဖြစ်နေခိုက် သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်က လိမ်လိုက်သဖြင့် သူ့မှာ ဖြူခါပြာခါကျခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဤမီးပြတိုက်သို့ သူ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မီးပြတိုက်တွင် သူ့ဒုက္ခ တသိတတန်းကြီးသည် အဆုံးသတ်ရတော့မည်။ လူသူနှင့် အဆက်ပြတ်နေသော ဤကျောက်ဆောင်၊ ဤမီးပြတိုက်တွင် မည်သည့်ရန်သူသည် သူ့အား ဒုက္ခပေးနိုင်တော့အံ့နည်း။ ရေက ဒုက္ခပေးနိုင်အံ့လော၊ မီးက ဒုက္ခပေးနိုင်အံ့လော။ လူလျှင် လူချင်းကလည်း ဒုက္ခပေးနိုင်အံ့လော။ စင်စစ်မှာ စကာဗင်စကီသည် ရန်သူမျိုးငါးပါးရှိသည့်အနက် မင်း၊ ခိုးသူ၊ မချစ်မနှစ်သက်သောသူတို့၏ ပယောဂကြောင့်ကား ဒုက္ခများများစားစားခံခဲ့ရသည် မဟုတ်ချေ။ သူ့ဘဝတွင် သူယုတ်မာထက် သူတော်ကောင်းကို သူ ပို၍ တွေ့ခဲ့ရသည်။

သူခံရသမျှသည် ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော ဓာတ်ကြီးလေးပါးကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု ထင်ဖွယ်ရှိသည်။ သူ့အပေါင်းအဖော်များကမူ သူ့ကို မွေးကတည်းက ကံခေသူဟူ၍ ပြောတတ်ကြသည်။ စကာဗင်စကီကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘေးတွေ့ရပေါင်း များလှသဖြင့် သူ့ကို ဂြိုဟ်ဆိုးကြမ္မာဆိုးက အမြဲဖိစီးနေသည်ဟု အစွဲကြီးစွဲလာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် စကာဗင်စကီ၌ သည်းခံစိတ်ရှိသည်။ သည်းခံစိတ်

ရှိသောကြောင့်လည်း ခံနိုင်ရည်ရှိသည်။ ထို့ပြင် မည်မျှလောက်ပင် ကံဆိုးစေကာမူ အလျှော့မပေးလိုသော သတ္တိလည်း သူ့မှာရှိသည်။ တောင်ကြီးကိုတက်ရလျှင် ပိုးပုရွက် ပမာ ကုတ်ကပ်၍တက်သည်။ သူ့ကို အခါတစ်ရာတွန်းချလျှင် သူ အခါတစ်ရာ ကျိုးထ၍ ပြန်တက်သည်။ ဒုက္ခခံရပေါင်း များလာသဖြင့်လည်း စကားဗင်စကီသည် တူသား ပေးသားကျလာဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ စိတ်ပျက်စရာ မည်မျှလောက်ပင် တွေ့ရစေကာမူ သူ စိတ်မပျက်။ သွားစရာရှိလျှင် အားတင်း၍ သူ သွားသည်။ လာစရာရှိလျှင် အားတင်း၍ သူ လာသည်။ လုပ်စရာရှိလျှင် အားတင်း၍ သူ လုပ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်သို့ သူ ရောက်မည်မလွဲဟု သူ အမြဲနှလုံး သွင်းခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် စကားဗင်စကီသည် ပျိုရာမှ အိုလာသည်၊ ဆံပင်ဖြူလာသည်၊ ခွန်အားဆုတ်လာသည်။ ထိုအခါ ပျိုစဉ်က တောင့်ခံနိုင်သောသတ္တိသည် အလျှော့ ပေးချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ပျိုစဉ်က လျစ်လျူပြုနိုင်သောသတ္တိသည် ယိမ်းယိုင်ချင် သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကို သူတွေ့လျှင် ချက်ချင်း မျက်ရည်ရွဲ လာတတ်သည်။ ထို့ပြင် သူ၏ ဇာတိချက်ကြွ မွေးရပ်မြေဖြစ်သော ပိုလန်ပြည်ကို လည်း သူ ပြင်းပြစွာ တောင့်တလာတတ်သည်။ ပျံလွှားငှက်ငယ်များကို သူ မြင်လျှင် သူ့ပြည်၊ သူ့ဌာနကို သူ အောက်မေ့သည်။ စာသူငယ်များကို သူမြင်လျှင် သူ့ရွာကို သူလွမ်းသည်။ တောင်ထိပ်ပေါ်က နှင်းဖွေးဖွေးကို သူမြင်လျှင်၊ လွမ်းစရာ တေးဂီတ သံကို သူကြားလျှင် သူ့အိမ်သို့ သူပြန်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ မပြန်ဖြစ်၊ မပြန်နိုင်။ ငေးငိုင်း၍သာ နေရရှာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ခြေသလုံးအိမ်တိုင် အလုပ်မျိုးကို သူ မလုပ်ချင်တော့ဘဲ ထောင့်ကွေးတစ်နေရာတွင် စိတ်အေးလက်အေး လုပ်ကိုင်စား သောက်၍ စိတ်အေးလက်အေး ခေါင်းချချင်သော အာသာဆန္ဒမျိုးသာ ဖြစ်ပေါ်လာ လေတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ပင် အဘိုးအို စကားဗင်စကီသည် ဤ မီးပြတိုက်သို့ရောက်လာ၍ သူ တောင့်တခဲ့သော မီးပြအလုပ်ကို လုပ်ခွင့်ရလာသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့ညနေ တွင် မီးပြတိုက်၏ထိပ်ဖျားရှိ မီးအိမ်ခန်း၌ မီးကို ထွန်းလိုက်ပြီးသောအခါ အဘိုးအို သည် အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်နေသည်။ သူ့ဘဝကို သူ မယုံနိုင်လောက် အောင် ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်နေသည်။ မီးပြတိုက်၏ လေသာဝရန်တာတွင် သူတစ် ယောက်တည်း ထိုင်၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်နေလေသည်။ မီးအိမ်ခန်းမှ မီးမောင်းသည် ပင်လယ်ပြင်ကို အလင်းရောင်ထွန်းပြလျက်ရှိသည်။ အဘိုးအိုသည် မီးမောင်းအဆုံး အထိ အလင်းရောင်ကို မြင်ရသည်။ မီးမောင်းအဆုံးတွင် တစ်လောကလုံးသည်

mgm.com

အမှောင်ထုသာဖြစ်သည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ထိုအမှောင်ထုမှ ထွက်၍ မီးမောင်း
 အလင်းရောင်အတွင်းသို့ ဝင်လာဘိသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများသည်
 တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး လိမ့်၍ ထွက်လာကြသည်။ ထို့နောက် ကျောက်ဆောင်ကို
 ဝင်ဆောင့်ကြသည်။ ဝင်ဆောင့်ကြသဖြင့် အမြှုပ်ဖွေးဖွေးထွက်လာကြသည်။ အဘိုးအို
 သည် ထိုလှိုင်းများကို မီးမောင်းအလင်းရောင်တွင် အထင်အရှားမြင်နေရသည်။
 အတန်ကြာသော် ပင်လယ်ပြင်၌ ရုတ်တရက် လေလှိုင်း ထလာဟန်တူသည်။ ပင်လယ်
 သည် မြည်ဟည်းလာသည်။ ပင်လယ်ပြင်တွင် သင်္ဘောများ၌ ထွန်းသော မီးစိမ်း
 တို့သည် ယိမ်းထိုးနေကြသည်။ အဘိုးအိုသည် ထို မီးစိမ်းတို့ကို အတန်ကြာ ကြည့်နေ
 သေးသည်။ ထို့နောက်မှ မိမိ၏အခန်းသို့ ဆင်းသွားသည်။ ပင်လယ်ပြင်၌ သင်္ဘော
 ပေါ်ရှိ သင်္ဘောသားတို့သည် အမှောင်ထုနှင့် စစ်ခင်းနေကြရသည်။ လေပြင်းနှင့်
 စစ်ခင်းနေကြရသည်။ လှိုင်းလုံးနှင့် စစ်ခင်းနေကြရသည်။ မီးပြတိုက်အတွင်းခန်း၌
 ကား ဆိတ်ငြိမ်လှပါပေသည်။ ဆိတ်ငြိမ်သည်မှာ လေလှိုင်းသံသည် မီးပြတိုက်နံရံကို
 ဖောက်၍မဝင်နိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အခန်းတွင်း နံရံကပ်နာရီမှ တချက်ချက်
 မြည်နေသော နာရီစက်သံကသာလျှင် မောလှပြီဖြစ်သော အဘိုးအို စကားစင်စက်ကို
 ချောသိပ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ဖြစ်လေသည်။

*

[၂]

မီးပြတိုက်၌ စကားစင်စက် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်မှာ ကာလအတန်ညောင်း
 ခဲ့လေပြီ။ စကားစင်စက်သည် လူသူလေးပါးနှင့် အဆက်ဖြတ်၍ မီးပြတိုက်ထဲ၌သာ
 အောင်း၍နေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ မီးပြတိုက်သည် စကားစင်စက်၏ သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူကဲ့သို့
 ဖြစ်သည်။ မီးပြတိုက်မှ မျှော်၍ကြည့်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်မြင်မြင်သမျှသည် ကြီးသော
 အရာ၊ ကျယ်သောအရာ၊ ဝိုးဝါးမျှသာ ထင်သောအရာတို့သာ ဖြစ်ကြသည်။ မော့ကြည့်
 လျှင် မိုးကောင်းကင်၊ ငုံ့ကြည့်လျှင် ပင်လယ်ပြင်၊ မိုးကောင်းကင်နှင့် ပင်လယ်ပြင်တို့
 အကြား၌ လူသား။ စိတ်အားငယ်စရာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စကားစင်စက်သည်
 ချမ်းသာလှပေသည်။ သူတစ်သက်တွင် ထိုမျှလောက်ချမ်းသာသော ဘဝ၏ အရသာကို
 မည်သည့်အခါကမျှ သူ မခံစားခဲ့ရ၊ ယခုမှသာ ခံစားရသည်။ သူ၏ နေ့စဉ်အလုပ်
 သည် ဤသို့ဖြစ်သည်။ ရောင်နီပေါ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ရာမှ သူထသည်။
 ထို့နောက် စားသောက်ခြင်းအမှုကို သူ ပြုသည်။ ထို့နောက် မီးခန်းမှန်ဘီလူးကို
 ပြောင်နေအောင် သူ တိုက်သည်။ ထို့နောက် လေသာဝရန်တာ၌ သူ ထွက်ထိုင်သည်။

mgyoe.com

ကောင်းကင်ကို သူ ရှုသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကို သူရှုသည်။ သူ့မျက်စိ မြင်ကွင်းအတွင်း သို့ ဝင်လာသမျှကို မည်သည့်အခါမျှ သူ မငြီးငွေ့။ ကသိုဏ်းရှုဘိသကဲ့သို့ စူးစူးစိုက်စိုက်ရှု၍သာ သူ နေတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ရွက်သင်္ဘောတို့သည် ရွက်ကုန်ဖွင့်၍ ပင်လယ်ပြင်၌ လှုပ်ရှားသွားလာလျက်နေကြသည်။ ရာသီလေကောင်းလျှင် ရွက်သင်္ဘောတို့သည် တခမ်းတနား တန်းစီ၍ လွင့်နေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မီးခိုးအလိပ်လိပ် အန်ထုတ်နေသော မီးသင်္ဘောတစ်စင်းသည် ရွက်သင်္ဘောများအကြားတွင် ပေါ်လာတတ်သည်။ ထိုမီးသင်္ဘောသည် အခြားမဟုတ်။ နယူးယောက်မြို့ကြီးမှလာ၍ အာစပင်နော်မြို့သို့ သွားသော ရက်မှန် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောဖြစ်သည်။ ထိုမီးသင်္ဘောတွင် ခရီးသည် အမြောက်အမြားပါလာသည်။ ကုန်အမြောက်အမြားပါလာသည်။ မီးပြတိုက် လေသာဝရန်တာ၏ တစ်ဖက်ဆီတွင် အာစပင်နော်မြို့ကို ရေးရေးမြင်ရသည်။ ထိုမီးသင်္ဘောသည် အာစပင်နော်မြို့ ဆိပ်ကမ်း၌ ကပ်သဖြင့် ခရီးသည်များသည် မြို့သို့ ဆင်းကြသည်။ ကုန်များကို ချကြသည်။ တစ်နေ့လုံး ခရီးသည် အဆင်းအတက်၊ ကုန်အတင်အချရှိသဖြင့် ဆိပ်ကမ်းသည် တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြစ်နေသည်။ ညနေမိုးချုပ်မှ စဲသည်။ ထိုအခါ စင်ရော်ငှက်တို့သည် ဘယ်သို့ရောက်သွားကြသည်မသိ။ ပျောက်ကုန်ကြသည်။ လှိုင်းလေလည်း ငြိမ်သွားသည်။ အဝေးမှ မျှော်ကြည့်နေသော စကာဗင်စကီ၏ စိတ်၌ ကြည်နူးခြင်းအရသာကို ခံစားလိုက်ရဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

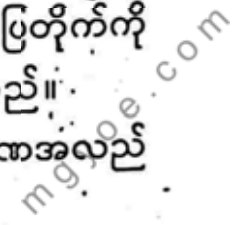
ဤသို့ဖြင့် စကာဗင်စကီသည် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက်နေလေသည်။ စိတ်အားငယ်တတ်ခြင်းသည် ကွယ်၍ အားသစ်မာန်သစ် ပေါ်လာသည်။ သူ့ဘဝ၌ လည်းကောင်း၊ လူ့ဘဝ၌လည်းကောင်း သူ အပြစ်မမြင်၊ အချစ်ဝင်လာသည်။ သူ့ဘဝကို လည်းကောင်း၊ လူ့ဘဝကိုလည်းကောင်း သူ အဆိုးမထင်၊ အကောင်းထင်လာသည်။ သူ့အလုပ်တွင် သူ ရွှင်လာသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သူ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်လာသည်။ မီးပြတိုက်ကို သူ နှစ်သက်လာသည်။ မီးပြတိုက်ထိပ်ဖျားရှိ မီးအိမ်ကို သူချစ်လာသည်။ ကျောက်ဆောင်ကို သူ ခင်လာသည်။ ရေတိမ်သဲတန်းကို သူ သဘောကျလာသည်။ ဆိတ်ငြိမ်သော လောကကို သူ လေးစားလာသည်။ စင်ရော်ငှက်တို့ကိုလည်း သူ သတိပြုမိလာသည်။ ညနေအချိန်တွင် စင်ရော်ငှက်အချို့သည် မီးပြတိုက် ခေါင်မိုး၌ စုဝေးတတ်ကြသည်။ ထိုအခါ စကာဗင်စကီသည် စားကြွင်းစားကျန်တို့ကို စင်ရော်ငှက်တို့အား ကျွေးလေ့ရှိရာ ကြာသော် စင်ရော်ငှက်တို့သည် ယဉ်ပါးလာကြသည်။ အစာကျွေးချိန်များတွင် စင်ရော်တောင်ပံ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးတို့သည် စကာဗင်စကီကို ဝိုင်းလျက်သာနေကြသည်။ ဒီရေကျသောအခါများတွင် စကာဗင်စကီသည် သဲသောင်

mgj.com

ဖွေးဖွေးသို့ဆင်း၍ ဆံထိုးဆံညှပ်ငယ်များသဖွယ် ချစ်စရာ ခရုဖင်လိမ်များကို ကောက် ယူ ပျော်မွေ့၍ နေတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ နေ့လယ်နေ့ခင်း မြူတိမ်ကင်းသောအခါများတွင် ပန်းမားကျွန်း ဆက်ပေါ်ရှိ တောတန်းညိုညိုကြီးသည် ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ စကာဗင်စကီသည် တောတန်းညိုညိုဆီသို့ မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်တတ်သည်ဖြစ်ရာ သစ်ပင်ကြီးကြီးမားမားများကိုသာမက ငှက်ပျောရွက်ဖားဖားများကိုပင် သူ မြင်ရသည်။ ထိုမျှသာမကသေး၊ မျောက်အုပ်များကိုလည်း သူ မြင်ရသည်။ ထပျံလိုက်ကြသော ကြက်တူရွေးအုပ်များကိုလည်း သူ မြင်ရသည်။ သူ အလုပ်လုပ်ရာဖြစ်သော ကျောက် ဆောင်သည် တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်၍ ပျင်းမုန်းငြီးငွေ့စရာဖြစ်သော်လည်း အဝေး၌ လည်းကောင်း၊ အနီး၌လည်းကောင်း သူမြင်ရသမျှတို့သည် ကြည်နူးစရာချည်းဖြစ် သည်။ သို့ရာတွင် စကာဗင်စကီသည် တောကြီးတောင်ကြီးအကြောင်းကို ကောင်း ကောင်း သိသူဖြစ်သည်။ အမေဇုန်မြစ်တွင် သူဖောင်ပျက်စဉ်က သူ ယခုမြင်ရသည့် တောကဲ့သို့သော တောထဲတွင် အသက်သေမလောက် သူ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ တောကြီးများတွင် ချိုသော၊ ချဉ်သော၊ ဆိမ့်သော၊ ဖန်သော သစ်သီးသစ်ဖု သစ်ဥ ပေါကြပါ၏။ လှပဆန်းကြယ်သော သဇင်ပန်း၊ ဖယောင်းပန်းစသော သစ်ခွပန်း အမျိုးမျိုးလည်း ပေါကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအလှအပတို့၏ နောက်ကွယ်၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့သည် လှုပ်ရှားသွားလာလျက်ရှိကြသည်ကို သူ သိခဲ့သည်။ တောကြီးထဲ၌ စကာဗင်စကီ ဒုက္ခရောက်ခဲ့စဉ်အခါကသော် ညအခါ များ၌ မျောက်အူသံ၊ ကျားသစ်တုတ်သံတို့ကို သူ ကြားခဲ့ဖူးသည်။ နေ့အခါများတွင် သစ်ပင်ကြီးများပေါ်၌ ခွေလျက်၊ ပတ်လျက်နေကြသော မြွေကြီးများကို သူ မြင်ခဲ့ ဖူးသည်။ အင်းကြီး အိုင်ကြီးများတွင် မိကျောင်းများကို သူ မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ပြင် လူ့အသွေးအသားကို စုပ်တတ်၊ မျိုတတ်သော တောခြင်ကြီးများကိုလည်းကောင်း၊ တောပင့်ကူကြီးများကို လည်းကောင်း သူ မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသားရဲတိရစ္ဆာန်တို့ကို သူ တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်၍ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် စကာဗင်စကီသည် တောတန်း ညိုညိုကို အဝေးမှမျှော်ကြည့်ရင်း အဝေးမှ မြင်ရသော တောတန်း၏အလှ၌ သူ ပို၍ ကြည်နူးနိုင်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လွတ်ရာ ကျွတ်ရာအရပ်၌ သူ ယခု ရောက်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ့မီးပြတိုက်သည် သူ့အား အကာအကွယ်ပေးထားဘိသကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မီးပြတိုက်ကို သူ အလွန်အားကိုး၍ မီးပြတိုက်ထဲ၌သာ သူ အောင်း၍ နေချင်တော့သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့များ၌သာ ကုန်းမြေဘက်ရှိ ရွာငယ်သို့ သူ ခေတ္တခဏအံ့လည်

အပတ်သွားလေ့ရှိသည်။ အပြန်တွင် နယူးယောက်မြို့က သတင်းစာကို သူ ဝယ်လာ၍ ဖတ်သည်။ ဖတ်သောအခါ ဥရောပတိုက်က သတင်းကို သူ အထူးဂရုစိုက်၍ ဖတ်လေ့ ရှိသည်။ ဥရောပတိုက်က သတင်းကို သူဖတ်မိတိုင်း သူ့ဥရောပတိုက်၊ သူ့ပိုလန်နိုင်ငံ၊ သူ့ရပ်ရွာ၊ သူ့ဇာတိတို့ကို သူ အောက်မေ့၍ သူ့ရင်တွင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာတတ်သည်။ သူ့ကိုယ်ကာယသည် အမေရိကတိုက်ရှိ မြို့စွန်ရွာစွန်က မီးပြတိုက်ထီးထီး၌ ရပ်တည် နေသော်လည်း သူ့စိတ်သည် ဥရောပတိုက်ရှိ သူ့ရပ်ရွာ၊ သူ့ဇာတိသို့ ရောက်သွား တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကမ်းစောင့်အမှုထမ်းသည် ကျောက်ဆောင်ရှိရာသို့ စကာ ဗင်စကီအတွက် ရိက္ခာနှင့် ရေတို့ကို လှေဖြင့်လာပို့သောအခါ စကာဗင်စကီသည် မီးပြတိုက်မှဆင်းလာ၍ ဥရောပနိုင်ငံရေး၊ ပိုလန်နိုင်ငံရေးအကြောင်းကို ကမ်းစောင့်အမှု ထမ်းနှင့် ဆွေးနွေးတတ်သေးသည်။ သို့ရာတွင် ကာလအတန်ကြာသောအခါ စကာဗင် စကီ၏ အမူအရာသည် ပြောင်းလာသည်။ ပြောင်းပုံမှာ စကာဗင်စကီသည် ကုန်းမြေ ဘက်ရှိ ရွာငယ်သို့လည်း မသွား၊ သတင်းစာကိုလည်း မဖတ်၊ ကမ်းစောင့်အမှုထမ်း နှင့်လည်း စကားပြောဆို ဆွေးနွေးခြင်းမပြု၊ အထီးကျန် ကုပ်၍ နေလေတော့သည်။ အချိန်တန်၍ လာပို့ချထားခဲ့သော ရိက္ခာနှင့် ရေတို့ကို သိမ်းယူသွားသောကြောင့်သာ လည်းကောင်း၊ မိုးချုပ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မီးပြတိုက်ထိပ်ဖျားမှ မီးမောင်းထိုးပြ လာသောကြောင့်သာလည်းကောင်း မီးပြတိုက်ထဲ၌ စကာဗင်စကီ ရှိမြဲရှိလေ၏ဟု သိရတော့သည်။

စင်စစ်မှာ စကာဗင်စကီသည် တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေချင်၍ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ လူ့လောကကို လျစ်လျူပြုလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ သူ့နိုင်ငံ၊ သူ့ရပ်ရွာ၊ သူ့ဇာတိသို့ ပြန်ချင် သော သူ့ဆန္ဒအနံ့အသက်ကလေးပင်လျှင် ပြယ်သွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မီးပြ တိုက်သည်သာ သူ့ဘဝ၏အစဖြစ်၍ မီးပြတိုက်သာ သူ့ဘဝ၏အဆုံးဖြစ်မည်ဟု သူ ထင်လာသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကောင်းကင်ရှိသည်၊ ပင်လယ်ပြင်ရှိသည်၊ ကျောက် ဆောင်ရှိသည်၊ သဲသောင်ရှိသည်၊ ရွက်သင်္ဘောရှိသည်၊ စင်ရော်ရှိသည်၊ ဒီတက်ဒီကျ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကောင်းကင်ကိုမြင်လျှင်လည်း မြင်ကာမတ္တ၊ ပင်လယ်ပြင်ကို မြင်လျှင်လည်း မြင်ကာမတ္တ၊ ကျောက်ဆောင်ကို မြင်လျှင်လည်း မြင်ကာမတ္တ၊ သဲသောင်ကို မြင်လျှင်လည်း မြင်ကာမတ္တ၊ ရွက်သင်္ဘောကို မြင်လျှင်လည်း မြင်ကာ မတ္တ၊ စင်ရော်ကိုမြင်လျှင်လည်း မြင်ကာမတ္တ၊ ဒီတက်ဒီကျကိုမြင်လျှင် မြင်ကာမတ္တ၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် သူ့အဖို့ မြင်ကာမတ္တမျှသာ ဖြစ်လာသည်။ အတိတ် သို့လည်း မပြန်၊ အနာဂတ်သို့ မမျှော်သော မြင်ကာမတ္တလောကထဲ၌သာ သူ နေ၍

စိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း သန္တသုခကို သူ ရခဲ့သည်။

*

[၃]

သို့ရာတွင် စကာဗင်စကီသည် မြင်ကာမတ္တလောက၌ အကြာအရှည်မနေရ။ လူးလွန်လာရရှာသည်။

ကမ်းစောင့်အမှုထမ်းသည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ရိက္ခာနှင့် ရေတို့ကိုယူလာ၍ ကျောက်ဆောင်ခြေရင်း၌ ထားခဲ့သည်။ ထိုနေ့တွင် ကမ်းစောင့်အမှုထမ်း ပြန်သွားသောအခါ စကာဗင်စကီသည် မီးပြတိုက်အပေါ်ထပ်မှ မြေပြင်သို့ ဆင်းလာသည်။ ဤအကြိမ်တွင် စကာဗင်စကီသည် ရိက္ခာနှင့် ရေတို့အနီးတွင် အထုပ်တစ်ခုကို မြင်သည်။ အထုပ်တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအစိုးရ၏ စာပို့တံဆိပ်ခေါင်း ကပ်ထားသည်။ လိပ်စာတွင် “စကာဗင်စကီ-သို့ပေးရန်” ဟု ရေးထားသည်။

အဘိုးအိုသည် အထုပ်ကိုဖြေလိုက်ရာ စာအုပ်များကို မြင်သည်။ တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ပြန်ထားလိုက်သည်။ သူ့လက်သည် ဝှာဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ မယုံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်သည်။ မိန်းမောနေဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်မိသည်။ စာအုပ်များသည် အခြားမဟုတ်။ ပိုလန်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသော စာအုပ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ မည်သူပို့လိုက်သနည်း။ သူ့နေရာကို မည်သို့သိကြသနည်း။ ပထမသော် သူသည် ထိုသို့ ဝေခွဲ၍မရဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက်မှ ပိုလန်အမျိုးသားအသင်းတစ်ခုကို နယူးယောက်မြို့၌ တည်ထောင်ထားကြောင်း နယူးယောက်မြို့က သတင်းစာတစ်စောင်တွင် သူ ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်ကို သူ သတိရလာသည်။ ထို့နောက် ထိုအသင်းသို့ သူ့လခတစ်ဝက်ကို တင်ပို့လှူဒါန်းခဲ့သည်ကိုလည်း သူ့သတိရလာသည်။ ယခုအခါတွင် ပိုလန်အမျိုးသားအသင်းက သူ့ကို ကျေးဇူးတင်သောအနေဖြင့် ပိုလန်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသော စာအုပ်များကို သူ့ထံသို့ ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စကာဗင်စကီသည် အံ့ဩ၍မဆုံး ဖြစ်နေသည်။ စာအုပ်များ ရောက်လာကြရာအရပ်သည် တစ်ပြည်ရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးတွင် လူသူလေးပါးနှင့် အဆက်ပြတ်နေသော မီးပြတိုက်။ စာအုပ်များသည် သူ့တိုင်းရင်းဘာသာဖြစ်သော ပိုလန်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသည့် စာအုပ်များ။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ သူ အံ့အားသင့်၍မဆုံး ဖြစ်နေသည်။ သူ့နားထဲတွင် သူ့အမည်ကို ခေါ်သောအသံ၊ သူ့ကို တမ်းတနေသောအသံတို့ကို သူကြားနေရဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ စကာဗင်စကီသည် အတန်ကြာမျှ မျက်စိကို မှိတ်၍ တွေ့နေသည်။ အတွေးရေယဉ်ကြော၌ မျော၍သာ သူ နေချင်တော့သည်။

စာအုပ်ထုပ်သည် ဖြေပြီးသားဖြစ်နေပြီ။ စာအုပ်ထုပ်ပေါ်တွင် နေရောင်ရီရီသည် ကစားနေသည်။ နေရောင်ရီရီကစားနေသောနေရာတွင် စာတစ်အုပ်သည် ပွင့်လျက်သား ဖြစ်နေသည်။ အဘိုးအို စကားဗင်စကီသည် ထိုစာအုပ်ဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်သော အခါ သူ့ရင်တွင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ ထိုစာအုပ်သည် ပိုလန်ကဗျာစာအုပ် ဖြစ်သည်။ ကဗျာစာဆိုကို အဘိုးအို ကောင်းကောင်းသိသည်။ ထိုစာဆိုသည် သူ့နိုင်ငံ တွင် လူချစ်လူခင်များ၍ အလွန်ထင်ရှား ကျော်စောသော စာဆိုလည်း ဖြစ်သည်။ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်တစ်ပါးကဲ့သို့ လေးစားကြည်ညို ခြင်းခံရသော ခေါင်းဆောင်ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ စကားဗင်စကီသည် ၁၈၃၀ ပြည့်နှစ် လောက်တွင် ပဲရစ်မြို့တော်၌ အလုပ်လုပ်ကိုင်နေထိုင်ခဲ့စဉ်က ထိုစာဆိုကြီး၏ ကဗျာများ ကို ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ရွတ်ဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ထို့နောက် စပိန်ပြည်၌ စစ်အမှုထမ်းနေစဉ်က လည်း ထိုစာဆိုကြီး၏ ဂုဏ်သတင်းကို သူကဲ့သို့ပင် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ပြုလျက် ဝမ်းကျောင်းနေကြရရှာသော သူ့အမျိုးသားများထံမှ သူ ကြားခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအခါက သော် သူ့မှာ သေနတ်ကိုင်နေရသူဖြစ်သဖြင့် ထိုကဗျာစာအုပ်သည် သူနှင့်အတူ မပါနိုင် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် စကားဗင်စကီသည် ၁၈၄၉ ခုနှစ်တွင် သမုဒ္ဒရာခြားနေ သော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါမှစ၍ ရရာအလုပ်ကို လုပ်၍လည်းကောင်း၊ ဖြစ်သလိုနေ၍လည်းကောင်း၊ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကိုခံ၍လည်း ကောင်း၊ သူ့ဝမ်းကို သူ့ကျောင်းခဲ့သည်။ ထိုသို့ဝမ်းကျောင်း၍ နေခဲ့ရသော ကာလ တစ်လျှောက်လုံးတွင် သူ့အမျိုးသားများကိုလည်း သူ မတွေ့ခဲ့ရ။ သူ့ဘာသာစကားဖြစ် သော ပိုလန်ဘာသာစကားဖြင့် ရေးသော စာအုပ်ကိုလည်း သူ မတွေ့ခဲ့ရ။ သူ့အမျိုး သားနှင့် အဆက်ပြတ်ခဲ့ရသည်။ သူ့ဘာသာစကားနှင့် အဆက်ပြတ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် အဘိုးအိုသည် ထိုကဗျာစာအုပ်ကို တရိတသေကိုင်၍ တရိတသေဖွင့်လေ သည်။

အချိန်သည် နေစောင်းချိန်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အလင်းရောင်ရှိသေးသည်။ စင်္ဂရော်ငှက်တစ်ကောင်နှစ်ကောင်သည် ထိုမှဤမှ ပျံလျက်နေကြသည်။ လှိုင်းလေ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ကဗျာစာအုပ်ကလည်း ရိုသေလေးစားအပ်သောစာအုပ်ဖြစ် သည်။ အချိန်ကလည်း အလွမ်း၊ အဆွေး၊ အငေးတို့ကို ဖန်တီးပေး တတ်သောအချိန် ဖြစ်သည်။ တိတ်ဆိတ်၍လည်းနေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အဘိုးအို၏ ကဗျာရွတ်ဆိုသံ ကို ကြားရလေသည်။

“အကြင်အရပ်၌ ငါ၏ဇာတိဌာနသည်ရှိ၏။ ထိုဇာတိဌာနကို ငါ အောက်မေ့ လှ၏။ ငါတို့ဇာတိဌာနကို ငါသည် စွန့်ခဲ့ရ၏။ ထိုသို့ စွန့်ခဲ့ရသော ငါသည် စွန့်ခဲ့

mgj.com

ရသော အကြောင်းကြောင့်ပင် ဇာတိဌာနကို ပို၍အောက်မေ့လွမ်းဆွတ်ပါ၏။ အဝေး၌ ရောက်နေသော ငါသည် ဤနေ့ ဤအချိန်တွင် ဇာတိဌာန၏အလှကို တမ်းတ ဖွဲ့ဆို ပါအံ့”

အဘိုးအို စကားဖင်စကားသည် ထိုအပိုဒ်ကို ရွတ်ဆိုနေဆဲမှာပင် သူ့အသံသည် တိမ်သွားသည်။ ရင်ထဲ၌ ဆိုးလာသည်။ သို့ရာတွင် ချုပ်တည်းထိန်းသိမ်း၍ ဆက် ဖတ်ပြန်သည်။

“မယ်တော်မာရီ သခင်မဘုရား။ အကျွန်သည် ငယ်ရွယ်နုနယ် လူမမည်ဘဝ တွင် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ခံစားခဲ့ရပါ၏။ အကျွန်၏ မွေးသမိခင်သည် အကျွန်၏ နံပါး၌ ငိုကြွေးလျက်သာနေ၏။ ထိုအခါ မယ်တော်မြတ်ဖုရားသည် အကျွန်၏ ဝေဒနာ ကိုဖယ်ရှား၍ အသက်ကို ပေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုနည်းတူစွာ ယခုအခါ၌လည်း အကျွန် ၏ ဇာတိဌာနကို အကျွန်အား ပြန်လည်ပေးသနားတော်မူပါဘုရား”

ထိုအပိုဒ်ကိုဆိုမိသောအခါ အဘိုးအိုသည် သူ့စိတ်ကို သူ မဆည်နိုင်၊ မတား နိုင် ငိုကြွေးပါလေ၏။ သဲသောင်တွင် သူ့ကိုယ်သူ ပစ်လွှဲလိုက်မိ၏။ ဖွေးဖွေးဖြူသော အဘိုးအို၏ ဆံပင်တို့သည် သဲတို့ဖြင့် အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်သွားသည်။ အဘိုးအိုသည် သူ့တိုင်းပြည်၊ သူ့ရပ်ရွာ၊ သူ့ဇာတိမှ ခွာခဲ့သည်မှာ အနှစ်လေးဆယ် ကျော်ခဲ့လေပြီ။ ထိုအနှစ်လေးဆယ်ကျော်အတွင်းတွင် သူ့တိုင်းပြည်သို့ တစ်ခါတစ်ခေါက်မျှ သူ ပြန် မရောက်ခဲ့။ သူ့ဘာသာစကားကိုလည်း သူ ကြားခွင့်မရခဲ့။ ယခုသော်တမူကား သူ့ဘာသာစကားကို သူ ပြန်၍ ကြားရလေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်သည် သမုဒ္ဒရာ ကြီးကို ကျော်ဖြတ်ကာ သူ့ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးလှသော သူ့တိုင်းပြည်သို့ ရောက်သွား သည်။ စောစောက သူ ငိုကြွေးမိသည်မှာ ဝမ်းနည်းသောကြောင့်မဟုတ်၊ သူ့တိုင်းပြည် ကို သူ့ အလွန်တရာ ချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ အသက်လည်းကြီးပြီ။ မီးပြတိုက်၌ အမှုထမ်းသည့်နေ့မှစ၍ ကြည်နူးခြင်းအရသာ၊ အတိုင်းမသိသော သန္တသုခ အရသာတို့ကိုလည်း ခံစားခဲ့ရပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့တိုင်းပြည်ကို သူ အမေ့အလျော့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယခုမူ သူ့တိုင်းပြည်ကို သူပြန်၍ သတိရလာသည်။ သူ့တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ချင်သော စိတ်ဆန္ဒသည် ပြန်၍ ပေါ်လာသည်။

နေမင်းသည် ညိုသည်ထက် ညိုလာလေသည်။ စင်ရော်ငှက်တို့သည် မီးပြ တိုက်ခေါင်မိုးအထက်တွင် အော်ကာဟစ်ကာ ပျံဝဲလျက်နေကြသည်။ စင်ရော်ငှက် များအဖို့မှာ အိပ်တန်းတက်ချိန်ရောက်ပြီ။ အဘိုးအိုထံမှ စားကြွင်းစားကျန်တို့ကို စားရချိန်ရောက်ပြီ။ သို့ရာတွင် အဘိုးအိုသည် သဲသောင်၌ မတုန်မလှုပ်၊ ငုတ်တုတ် ထိုင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် စင်ရော်ငှက်တို့သည် တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ခေါင်မိုးဆီမှ

ngyoe.com

ထိုးဆင်းလာကြပြီးလျှင် အဘိုးအိုထိုင်နေရာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဝိုင်းအုံ၍ တောင်ပံသံ ပေးကာ လူးလာပျံသန်းလျက်နေကြသည်။ တောင်ပံသံတို့ကြောင့် အဘိုးအို သတိရ လာသည်။ အဘိုးအိုသည် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်သဖြင့် ငိုချလိုက်ပြီးပြီ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကျေနပ်သွားပေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့စိတ်သည် လှုပ်ရှားလျက်ပင် ရှိသေးသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည်လည်း အခိုးအလျှံထွက်နေဘိသကဲ့သို့ ပြင်းထန်နေသေးသည်။ စင်ရော်ငှက်များကို သူ့သတိပြုမိလာသောအခါ သူ့အဖို့ဖြစ်သော ရိက္ခာအားလုံးကို အမှတ်မထင် ဖြန့်ကြဲပစ်ကျွေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အဘိုးအိုသည် ကဗျာစာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ဆက်ဖတ်နေပြန်သည်။

အတန်ကြာသော် နေလုံးသည် ချက်ချင်းကွယ်သွားသည်။ ထိုအခါ ကဗျာ စာအုပ်မှ စာလုံးများကို မမြင်ရတော့ပြီ။ ထိုအခါကျမှ အဘိုးအိုသည် စာအုပ်ကို လက်မှလွှတ်၍ မိမိ၏ဦးခေါင်းကို ကျောက်တုံးပေါ်၌ အသာအယာတင်ကာ မှိန်းနေ လိုက်သည်။ ကဗျာစာအုပ်ထဲက မယ်တော်သခင်မကြီးသည် သူ့ကို သူ့ဇာတိဌာနသို့ ပွေ့ချီသွားသကဲ့သို့ ထင်လာသည်။ သူ့နားတွင် သူ့ဇာတိဌာန၌ ပေါက်ကြသော ထင်းရှူးပင်တို့မှ အရွက်ချင်းခတ်သံကို သူ ကြားလာရသည်။ သူ့ရွာနံဘေးက စမ်းချောင်းတွင် တသွင်သွင်စီးနေသော စမ်းရေသံကို သူ ကြားလာရသည်။ သူ့မြင် သမျှသည် သူ့ပျိုရွယ်စဉ်က သူ့ဇာတိဌာန၌ သူ မြင်ခဲ့ရသည့်အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ဇာတိဌာနသည် သူ့ကို တမ်းတနေကြသည်ဟု သူ ထင်လာသည်။ လယ်ကွင်းကြီး များကလည်း သူ့ကို တမ်းတနေကြသည်။ တောအုပ်ခင်တန်းတို့ကလည်း သူ့ကို တမ်းတနေကြသည်။ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်ပြီ။ အခါတိုင်းတွင် မိုးချုပ်ချိန်၌ မီးပြတိုက်ထိပ် ဖျားမှ မီးမောင်းဖြူဖြူဖွေးဖွေးသည် ပင်လယ်ပြင်၌ ထိုးပြနေကျဖြစ်သည်။ ယခုမူ အဘိုးအို စကားစင်စင်သည် ပိုလန်နိုင်ငံရှိ သူ့ဇာတိ ရပ်ရွာ၌ ရောက်နေသည်။ သူ့ဦးခေါင်းသည် ငိုက်စိုက်ကျနေသည်။ သူ မှိန်းနေသည်။ သူ့စိတ်မျက်စိရှေ့တွင် သူ့ရွာငယ်သည် ထင်လာသည်။ အိမ်ငယ်တို့သည် တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် စီတန်း၍ ထင်လာကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို မွေးဖွားရာအိမ်ကိုကား သူ မမြင်ရ။ မျိုးခြား ရန်သူတို့ ရွာတွင်းသို့ အတင်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြသဖြင့် သူ့အိမ်ငယ်သည် ပျက်စီးကြသည့်အထဲတွင် ပါသွားသည်။ သူ့အမိကိုလည်း သူ မမြင်ရ။ သူ့အဖကို လည်း သူ မမြင်ရ။ သူငယ်စဉ်ကပင် သူ့မိဘတို့ ဆုံးခဲ့ကြပြီ။ သို့ရာတွင် စီတန်းနေကြ သော အိမ်ငယ်တို့ကိုကား သူ မြင်လျက်ပင်ဖြစ်နေသည်။ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းသည် မီးလက်လက်နှင့်ဖြစ်သည်။ ကုန်းမြင့်တောင်ပိုသည် ရှိမြဲရှိနေသည်။ စက်ရုံသည်လည်း ရှိမြဲရှိနေသည်။ ရေကန်နှစ်ကန်သည်လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မြဲဆိုင်လျက်ရှိကြသည်။

ကန်ထဲက ဖားများသည် တစ်ညလုံး အားရပါးရ သံပြိုင်အော်နေကြသည်။ တစ်ခါက သော် သူသည် ရွာကင်း၌ အလှည့်ကျသဖြင့် ကင်းစောင့်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့ကင်းနှင့် မနီးမဝေးအရပ်တွင် ကပွဲရုံရှိသည်။ ကပွဲရုံဆီမှ တီးသံမူတ်သံ၊ သီချင်းဆိုသံတို့ကို သူ ကြားရသည်။ ညဉ့်နက်လာသောအခါ ထိုအသံတို့တိတ်သွားကြသည်။ မီးများလည်း ငြိမ်းသွားကြသည်။ ထိုအခါ ကင်းစောင့်ရသည်မှာ ပျင်းစရာကောင်းလှသည်။ အတန်ကြာသော် တောတန်းဆီမှ လင်းကြက်တွန်သံကိုကြားလိုက်ရသည်။ တစ်ကောင်က တွန်သောအခါ နောက်တစ်ကောင်က လိုက်၍တွန်သည်။ နောက်တစ်ကောင်က နောက်ထပ်လိုက်၍ တွန်ပြန်သည်။ အရုဏ်ကျင်း၍ အလင်းသို့ရောက်ပြီ။ တစ်ရွာလုံးသည် အမှောင်ထုထဲမှ ထွက်လာသည်။ တစ်ရွာလုံးသည် နှင်းဆီရောင် သန်းလာသည်။ လှလေစွ၊ ပလေစွ၊ ဇာတိဌာန။ ငါ၏ ဇာတိဌာန။ ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မိုးလင်းပြီဖြစ်သဖြင့် ရွာအနံ့ချထားသော ကင်းစောင့်များကို ပြန်သိမ်းရန် သူ့ကိုလည်း လာခေါ်ဟန်တူသည်။

ထိုအခိုက်တွင် စကာဗင်စကီ မှီနေရာဖြစ်သော ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ အသံကြားလိုက်ရသည်။

“ဗျို-အဘိုးကြီး၊ ဒီမှာ ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်နေသလဲ”

အဘိုးအိုသည် မျက်စိကိုပွတ်သပ်၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်လာသောသူကို သူကြည့်လိုက်သည်။ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ယောင်ချာချာ ဖြစ်သွားသည်။ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်သွားသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်လာသောသူသည် အခြားမဟုတ်။ ကင်းစောင့်အမှုထမ်း ဝျန်ဆင်ဖြစ်သည်။

“အဘိုးကြီး... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ဗျာ... နေလိုအကောင်းသား...”

“အင်း... ဒုက္ခပဲ။ ညတုန်းက အဘိုးကြီး မီးမထွန်းဘူးမဟုတ်လား။ သင်ဘောကလေးတစ်စင်းဟာ မမြင်မကန်းနဲ့ သောင်တိမ်မှာ ဝင်ဆောင့်လိုက်တာ တစ်စင်းလုံး ချောပါရောဗျာ။ သင်ဘောသားတွေ မသေကြလို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ သေကုန်ကြလျှင် ရာဇဝတ်မှုကြီးဗျ၊ ရာဇဝတ်မှုကြီး။ သိရဲ့လား။ ကိုင်း... လာ၊ လိုက်ခဲ့။ ဟောဟိုမှာ လှေအဆင်သင့်။ ကောင်စစ်ဝန်ဆီ ရောက်တော့ ထုချေပေါ့”

အဘိုးအို၏ မျက်နှာသည် သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ စင်စစ်မှာ အဘိုးအိုသည် မနေ့ညက မီးပြတိုက်မီးခန်း၌ မီးမထွန်း၊ ပေါ့လျော့ခဲ့လေသည်။

လေးငါးဆယ်ရက်လောက်ကြာသောအခါ နယူးယောက်မြို့သို့ သွားသော ရက်မှန်မီးသင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် အဘိုးအို စကာဗင်စကီကိုမြင်ရသည်။ အဘိုးအိုသည်

အလုပ်ပြုတ်ခဲ့လေပြီ။ ရှေ့အဖို့တွင် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ပြုကာ လမ်းသစ်ရှာ၍ သူ
 ဝမ်းကျောင်းရဦးတော့မည်။ လေရူးသည် သစ်ရွက်ခြောက်ကို ခြွေချလိုက်ပြီ။ ရေအနံ့၊
 ကုန်းအနံ့ရောက်အောင် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီ။ အဘိုးအို၏ ခါးသည် ယခင်ကထက်ပို၍
 ကိုင်းလာသည်။ ရုပ်အတော်ကျသွားသည်။ မျက်လုံးအစုံသာလျှင် တောက်ပမြဲ
 တောက်ပလျက်ကျန်သည်။ အဘိုးအိုသည် သူ့ဘဝလမ်းသစ်တွင် သူ့ကဗျာစာအုပ်ကို
 ရင်ခွင်၌ တစ်ပိုက်တည်း ပိုက်ထားသည်။ အလုပ်လက်လွတ်ဖြစ်ခဲ့ရသကဲ့သို့ သူ့ကဗျာ
 စာအုပ် လက်လွတ်ဖြစ်သွားမည်ကို သူ စိုးရိမ်နေပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် အဘိုးအိုသည်
 သူ့ကဗျာစာအုပ်ကို သူ့ရင်ခွင်၌ တင်းကျပ်စွာ ပိုက်ထားလိုက်လေသတည်း။

[၃]

အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ

ကစ်ပလင်း

Rudyard Kipling

(1865-1936)

ကစ်ပလင်းသည် ၁၉၀၇ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာကျော် နိဗ္ဗာန် အချိုးအမြင့်ခံခဲ့ရသော အင်္ဂလိပ် ကဗျာဆရာလည်းဖြစ်၍ ဝတ္ထုဆရာလည်းဖြစ်သည်။ ဆုကို ချီးမြှင့်ရာတွင် ဘဝကို သတိပြုတတ်သော နားမျက်စိရှိသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကြွယ်ဝလှသော စိတ်ကူး ဉာဏ်ရှိသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဘဝအသိအမြင်ကို တင်ပြရာ၌ ယောက်ျားကောင်း တို့၏ ဂုဏ်ကို ချီးကျူးတတ်ခြင်း ရှိသောကြောင့်လည်းကောင်း ဆုချီးမြှင့်ပါသည်ဟု အဆိုရှိသည်။

ကစ်ပလင်းသည် ဗြိတိသျှအင်ပါယာ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်သော အိန္ဒိယ နိုင်ငံ၊ ဘုံဘော (မွန်ဘိုင်း) မြို့၌ ၁၈၆၅ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်သူဖြစ်သည်။ အဖသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ လဟိုမြို့တွင် လက်မှုအနုပညာသင်ကျောင်း ဆရာကြီးဖြစ်၍ အပြော အဟော အလွန်ကောင်းသူဖြစ်သည်ဟု ကျော်စောသည်။ ကစ်ပလင်း ကြီးပြင်းလာ သောအခါ မိဘနှစ်ပါးသည် ကစ်ပလင်းကို မိမိတို့၏ ဇာတိဖြစ်သော ဘီလပ်နိုင်ငံသို့ ပို့၍ ပညာသင်စေသည်။ သို့ရာတွင် ကစ်ပလင်းသည် အသက် ၁၅ နှစ် အရွယ်လောက် တွင် အိန္ဒိယသို့ပြန်လာ၍ ဗြိတိသျှစစ်တပ်၌ အမှုထမ်းသည်။ အမှုထမ်းရင်း ကဗျာ များကို လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုတိုများကိုလည်းကောင်း စတင်ရေးသည်။ ထို့နောက် စစ်တပ်မှထွက်၍ သတင်းစာလောကသို့ ဝင်သည်။

အသက် ၂၅ နှစ်လောက်တွင် ဘီလပ်သို့ ပြန်၍ စာရေးဆရာအဖြစ် အသက် မွေးတော့သည်။ ပထမသော် သူ့စာသည် ကျော်စောလှသည်မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင်

မြတ်ဗျာပိုင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ သူတွေ့ခဲ့၊ မြင်ခဲ့၊ ခံစားခဲ့ရသော ဘဝ၏ အလွမ်းသဘောကိုလည်းကောင်း၊ အဆွေးသဘောကိုလည်းကောင်း တင်ပြရေးသားလာသောအခါ သူ့စာကို ဂရုတစိုက်ဖတ်လာကြရာမှစ၍ ကျော်စောလာသည်။ အိန္ဒိယရှုခင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားတို့၏ အလေ့အထ အမူအရာစိတ်ထား သဘောထားတို့သည်လည်းကောင်း၊ မြတ်ဗျာအုပ်ချုပ်ရေးဘက် စစ်ဘက်အရာထမ်းအမှုထမ်းတို့၏ အမူအရာ စိတ်ထားသဘောထားတို့သည်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ လွမ်းစရာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဆွေးစရာအဖြစ်ဖြင့် သူ့စာတွင် ထင်ရှားလာကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ‘မန္တလေးမြို့ဆီသို့’ (On the Road to Mandalay) ဟူသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရေးခဲ့သည်။ ထိုကဗျာတွင် မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့ဖူးသော မြတ်ဗျာစစ်သည်တစ်ဦးက ဘိလပ်မှနေ၍ ရည်းစားကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတပုံ ဖွဲ့ဆိုခဲ့သည်။ သူ့စာများ၌ သူသိသော အိန္ဒိယအကြောင်းကို ရေးပြရာတွင် သူ့နိုင်ငံ၊ သူ့လူမျိုးဖြစ်သော မြတ်ဗျာဂုဏ်ကို ချီးချီးပင့်ပင့်ပြ၍ ရေးတတ်သဖြင့် သူ့ကို မြတ်ဗျာနယ်ချဲ့စာရေးဆရာဟူ၍ စွပ်စွဲပြောဆိုလေ့ရှိကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မြတ်ဗျာ၏ အမှားကို မြင်သောအခါ၌လည်း ထိုအမှားကို မကြောက်မရွံ့ ဖော်ထုတ်လေ့ရှိခြင်းတို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယပြည်သားတို့၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တို့ကို မြင်သောအခါ၌လည်း ထိုဂုဏ်တို့ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖော်ထုတ်လေ့ရှိခြင်းတို့ကြောင့်လည်းကောင်း ကစ်ပလင်းကို မြတ်ဗျာနယ်ချဲ့စာရေးဆရာဟု မခေါ်ထိုက်ကြောင်း၊ မြတ်ဗျာမျိုးချစ်စာရေးဆရာ ဟူ၍ ခေါ်လိုလျှင်ကား ခေါ်နိုင်ကြောင်း ချေပယူဆသူများလည်း အမြောက်အမြားပင် ရှိကြသည်။ ယခုအခါ၌ စာရေးဆရာကစ်ပလင်းကို အိန္ဒိယအပေါ်၌ စေတနာကောင်း ထားခဲ့သူဟူ၍ ယူဆလာကြသည်။ ထို့ပြင် ကစ်ပလင်းသည် အိန္ဒိယအကြောင်းမဟုတ်သော အခြားအကြောင်းတို့ကိုလည်း အမြောက်အမြား ဖွဲ့ဆိုရေးသားခဲ့သေးသည်ဖြစ်ရာ အလုံးစုံကို ခြုံငုံကြည့်၍ ကစ်ပလင်းသည် တရားမျှတမှု၊ ထောက်ထားညာတာမှု၊ ရဲရင့်မှု၊ လုံ့လဝီရိယရှိမှု၊ သူတစ်ပါးအကျိုးဆောင်မှု၊ အောင်မြင်ရေးအတွက် တွေးကြံပြုမူတတ်မှုတို့ကို ချီးကျူးဖွဲ့ဆိုတတ်သော စာရေးဆရာဖြစ်သည်ဟု ယူဆလာကြသည်။ ။

မောဂ္ဂလိ၏ ငွေမျက်ရည်

“မောဂ္ဂလိ၏ ငွေမျက်ရည်” ဝတ္ထုတိုသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ 'Mowgli's Brothers' မှ မြန်မာပြန်ထားသော ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုတိုသည် အိန္ဒိယတောတောင်ဒေသကို နောက်ခံပြု၍ရေးထားသော “တောဟေဝန်ဇာတ်လမ်း”(The Jungle Book)မှ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ကစ်ပလင်းသည် တောဟေဝန်ဇာတ်လမ်းကို သူ့သမီးငယ် ဖတ်ရှုပျော်ရွှင်ရန် ရည်ရွယ်၍ရေးသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ သို့ရာတွင် လူကြီး၊ လူလတ်တို့လည်း နှစ်သက်နိုင်ကြသောဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်ဟု ယူဆပါသည်။ ဝတ္ထုတိုတွင် ကလေးကြိုက်ဖြစ်သော အိန္ဒိယ တောတိရစ္ဆာန်တို့၏ အမူအရာတို့တွင် ကစ်ပလင်း မျှော်မှန်းလိုလားသော လူ့သဘာဝ၊ လူ့သဘောထားတို့ကို သွင်း၍ ဖွဲ့ဆိုထားသည်ဖြစ်ရာ လေးနက်သောသဘော ပေါ်လွင်နေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ကစ်ပလင်းသည် အိန္ဒိယ၌မွေး၍ အိန္ဒိယ၌ ကြီးပြင်းခဲ့သူဖြစ်ရာ သူ ဖတ်ရှုပျော်ရွှင်ဖူးသော ဟိတောပဒေသကျမ်းနှင့် ၅၅၀ နိပါတ်ဇာတ်တော်တို့၏ အဋ္ဌေအသက်ကို သူ ရခဲ့ဟန်ရှိ၏ဟု ယူဆကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဝတ္ထုများသည် သူ့ကလောင်များမှ ထွက်လာကြသောအခါ သူ့အသိအမြင်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ သူ့စိတ်ကူးဉာဏ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ သူ့စေတနာကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရှေးပုံပြင်များနှင့်မတူ၊ တစ်မူထူး၍ ခေတ်ဆန်လာကြရသည်။ “မောဂ္ဂလိ၏ ငွေမျက်ရည်” ဝတ္ထုတိုတွင် ဝံပုလွေတို့က မွေးကွေးစောင့်ရှောက်ထားသော လူသားလုလင် မောဂ္ဂလိအကြောင်းကို ထိတ်စရာ၊ ရယ်စရာ၊ သနားစရာဖြစ်အောင်သာမက လူသတ္တဝါတို့ ထိန်းသိမ်းအပ်သော လောကပါလတရားတို့ကို သဘောပေါက်လာကြအောင်လည်း ဖွဲ့ဆိုထားသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုတိုကို မြန်မာပြန်ရာတွင် ကစ်ပလင်း၏ သွက်လက်ချက်ချာသော အရေးအသားကို

လည်းကောင်း၊ ကစ်ပလင်း၏ အာဘော်ကိုလည်းကောင်း ရနိုင်သမျှ ရအောင်ယူ၍
မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ် လိုက်နိုင်အောင် အားထုတ်ထားပါသည်။

[၁]

၇ နာရီထိုးသဖြင့် ဆုန္ဒအိတောင်တန်း၌ အမှောင်သန်းလေပြီ။ ထိုအခါ အဖ
ဝံပုလွေသည် တစ်နေကုန် အိပ်စက်ခဲ့ရာမှ နိုးလာ၍ အယားဖျောက်လိုက်ပြီးလျှင်
ဟားခနဲ သမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိပ်ချင်နေသေးသမျှကို ခြေဖျားလက်ဖျားတို့မှ
ခါထုတ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ရှေ့လက်နှစ်ချောင်းကို မြေပြင်၌ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း
ဆန့်လိုက်လေသည်။ အမိဝံပုလွေသည်ကား တကျည်ကျည် တကျာကျာ အော်လျက်
ခုန်လွှားလူးလိုမိကာ ကစားနေကြသော သားငယ်လေးကောင်အကြား၌ မွဲပြာရောင်
သူခေါင်းကို ထား၍ မှိန်းနေတုန်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် လရောင်ဖွေးဖွေးသည်
ဝံပုလွေ ကျောက်လိုက်ခေါင်းအတွင်းသို့ ထိုးဝင်လာလေရာ “အူဝူ... အစာရှာချိန်
တန်ပါပေါ့လားကရီ” ဟု အဖဝံပုလွေက ဆိုသည်။ ထို့နောက် တောင်အောက်သို့
ဆင်းမည်အပြုတွင် အရိပ်သေးသေးသွယ်သွယ်တစ်ခုသည် လိုက်ဝလရောင်၌ ထင်လာ
လေသည်။ အရိပ်တွင် အမွှေးစုတ်ဖွားလည်းပါ၍ အမြီးတံတစ်ခုလည်း ပါသည်။
ထိုအရိပ်မှ ငိုသံပါသော အသံစာစာတစ်ခုမြည်လာသည်မှာ “ဝံပုလွေမင်းကြီးတို့
ခင်ဗျား၊ ဝံပုလွေမင်းကလေးတို့ခင်ဗျား၊ ဘုန်းတော်ကြီးလို့ သက်တော်ရှည်ကြပါစေ
ခင်ဗျား၊ ရေလို အေးလို့ ပန်းလို မွှေးကြပါစေခင်ဗျား။ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ဖြစ်နေရာတဲ့
ဝဋ်ဒုက္ခသည်ကို ကြည့်မနေကြပါနဲ့ခင်ဗျား” ဟု မြည်လာလေသည်။

အသံရှင်သည် အခြားမဟုတ်၊ တဗာကီအမည်ရှိသော ခွေးအ ဖြစ်သည်။
သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့နေထိုင်ကြသော တောဟေဝန်လောကတွင် တဗာကီကို တဗာကီဟု
ရိုးရိုးမခေါ်ကြ။ ထမင်းသိုးစား ဟင်းသိုးစား တဗာကီဟုခေါ်ကြသည်။ ထို တော
ဟေဝန်လောကတွင် တဗာကီကို အမျိုးယုတ်ဟူ၍ ယူဆကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် တဗာကီသည် တောတကာ၊ တောင်တကာလျှောက်သွား၍ အတင်းအဖျင်း
ပြောတတ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးအကျိုး ပျက်စီးအောင်ပြုတတ်ခြင်း၊ ရွာသူတို့၏ အမှိုက်ပုံမှ
သားရေပုပ်၊ အဝတ်စုတ်တို့ကို ဝါးမျိုတတ်ခြင်းတို့ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တဗာကီကို
ရွံ့လည်းရွံ့၍ ကြောက်လည်းကြောက်ကြသေးသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တဗာကီ
သည် အရူးထတတ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ တဗာကီ အရူးထသောအခါများတွင်
တဗာကီသည် မည်သူ့ကိုမျှ ကြောက်ရမှန်းမသိ။ တောအနှံ့၊ တောင်အနှံ့ပြေးကာ

မည်းမည်းမြင်သမျှကို အတင်းလိုက်၍ဆွဲတတ်သည်။ ထိုအခါများ၌ ဧရာမကျားကြီးပင် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်၍ နေရသည်။

“ဟဲ့... နင် ဘယ်သူလဲ တဗာကီလား။ နင့်ဖိုဝေးလို့ တို့မှာတောင် စားစရာဆိုလို့ ဘာမှမရှိဘူးဟဲ့။ မယုံရင် နင် ဝင်ကြည့်ပါလား” ဟု အဖဝံပုလွေက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်ရာ တဗာကီက “ခင်ဗျာ၊ ဝံပုလွေမင်းကြီးတို့မှာ စားစရာ ဘာမှမရှိဘူးလို့ဆိုတာက အဆီတို့၊ အသားတို့၊ အသွေးတို့ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်မျိုး ငရွေးအ မှာတော့ အရိုးအရင်းကလေး ကိုက်ရကိုက်ရ၊ နတ်သုဒ္ဓါပဲ ခင်ဗျာ။ ဪ... ခွေးအ ဖြစ်နေလေတော့ အဆီရမှသာ စားမယ်၊ အသားရမှသာ မျိုမယ်၊ အသွေးရမှသာ သောက်မယ် ဆိုပြီး ကြေးထူနေလျှင် အစာဝေးလို့ ငတ်ဘေးသီ တဗာကီ အူနဲ့ဟောင်းလောင်း ဖြစ်တော့မှာပေါ့ မင်းကြီးတို့ရဲ့” ဟု ဆိုပြီးလျှင် တဗာကီသည် ဝံပုလွေကျောက်လိုက်ခေါင်း အနောက်သို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာသွား၍ ဒရယ်ရိုးကိုရှာရာ တွေ့သည်။ အရိုး၌ အသား အကပ်အသပ် ကျန်နေသေးသဖြင့် တဗာကီသည် တကျွတ်ကျွတ်ဝါးကာ အမြီးနုနုနေလေ၏။

ထို့နောက် တဗာကီသည် နှုတ်ခမ်းပါးနားကို လျှာဖြင့်လျက်၍ “အင်း... စားရသောကံရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးကြီးလှပါပေ မင်းကြီးတို့ခင်ဗျာ၊ သားငယ် မင်းကလေးတို့ဟာ မင်းပုံပေါက်ကြပါပေရဲ့။ မျက်လုံးကြီးများဟာ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် လှကြပါပေရဲ့။ ခွန်အားဗလနဲ့လည်း ပြည့်စုံကြပါပေရဲ့။ အေးလေ... မင်းက မွေးတော့လည်း မင်းသွေးတွေ ဖြစ်ကြမှာပေါ့” ဟု ဆိုလေသည်။

တဗာကီသည် အပါးအနပ်ဖြစ်၏။ မိဘငုတ်တုတ်ရှေ့တွင် သားသမီးများကို မိုးထိအောင်မြောက်ပင့်၍ ချီးမွမ်းလိုက်လျှင် မျက်နှာကောင်းရတတ်သည်ကိုလည်း ကောင်း၊ ထိုသို့ မျက်နှာကောင်းရတတ်သော ကျေးဇူးထက် ပိုမိုလွန်ကဲသော ကျေးဇူးမျိုးသည် လောက၌ မရှိဟုလည်းကောင်း တဗာကီ သိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တဗာကီက စမ်းကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စမ်းကြည့်လိုက်သည့်အတိုင်း မိဘနှစ်ပါးသည် ပီတိအဟုန်ကြောင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေကြသည်ကို မြင်သောအခါ တဗာကီသည် သူ့အစွမ်းကို သူ ကျေနပ်၍ ဝမ်းတွင်းကျိတ် သဘောကျနေလေသည်။ ထို့နောက် မိဘနှစ်ပါး ပီတိဖြစ်နေကြသည်ကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးပြုချင်သော မစ္ဆရိယစိတ်ဖြင့် တဗာကီက ဆက်၍ “ဪ... မတတ်သာတော့လည်း ထုတ်ပြောရတော့မှာပဲ။ ဒီလို မင်းကြီးတို့ရဲ့ ရှိသာခန်ဆိုတဲ့ အကောင်ကြီးဟာ စားကျက် ပြောင်းနေပြီခင်ဗျာ။ ဒီအကောင်ကြီးဟာ လပြည့်ကျော် စာစ်ရက်နေ့ကစပြီး ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ ဆုနှူအိတောင်တန်းကို လာပြီး စားပေါက်ထွင်မလိုတဲ့ သူက ပြောတာပဲလေ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

mgyoe.com

ရိုရာခန်ဆိုသည်မှာ ကျားဖြစ်၏။ ထိုကျားသည် ဆုန္နအိတောင်တန်း၏ တောင်ဘက်မိုင် ၂၀ ခန့် ဝေးကွာသော ဝေဂင်္ဂါမြစ်တန်း၌ နေထိုင်သူဖြစ်သည်။

အဖဝံပုလ္လေသည် တဗာကီ၏စကားကို ကြားသောအခါ ပီတိဖြစ်နေရာမှ ဒေါသဖြစ်လာရ၍ “ဒီအကောင်ကြီးက သူ့မှာ ဘာအခွင့်အရေးရှိလို့ တောပြောင်းရတာ လဲကွ။ တောဟေဝန်ရဲ့ဥပဒေအရ တောပြောင်းချင်လျှင် ကြိုတင်အသိပေးပြီးမှ ပြောင်း ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာကို သင်း မသိဘူးလား။ ကြိုတင်အသိမပေးဘဲ တောပြောင်းလာ ရင် ဆယ်မိုင်ပတ်လည်အတွင်းက အမဲကောင်တွေဟာ တောလန့်ပြီး ပြေးကုန်ကြမှာ ပေါ့။ တယ်ခက်တာပဲ။ ဟေ့... ခုခေတ်မှာ ငါ့ဟာ နှစ်ယောက်စာအတွက် အမဲရှာ နေရတာကွ” ဟု ညည်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ အမိဝံပုလ္လေက လေချိုလေအေးဖြင့် “ဟုတ်တာပေါ့၊ ရိုရာခန်ဟာ ဘယ်လိုတောကောင်လဲ တဗာကီရဲ့။ သူ့အမေက သူ့ကို ငထော့ကျိုး၊ ငထော့ကျိုးလို့ ခေါ်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုခေါ်သလဲ၊ နင်သိရဲ့လား။ မွေးကတည်း က သူ့ခြေတစ်ဖက်ဟာ သိမ်နေလို့တဲ့၊ သိရဲ့လား။ ခြေတစ်ဖက်သိမ်နေတော့ လွယ် လွယ်ရနိုင်တဲ့ ရွာနွား ရွာကျွဲကိုသာ သူ့ဖမ်းတာပေါ့။ ဒီတော့ ဝေဂင်္ဂါမြစ်တန်းက ရွာသားတွေဟာ သူ့ကို သတ်ပစ်ချင်ကြတာပေါ့။ အခု သူ တောပြောင်းလာမယ်ဆိုရင် ဆုန္နအိက ရွာသားတွေကကော ငြိမ်နေမှာတဲ့လား၊ သူ့ကို ဒေါပွကြမှာပေါ့။ ဒေါပွကြ ရင် တောနင်းပြီး သူ့ကို ရှာကြတော့မှာပေါ့။ ခက်တာက တောနင်းပြီး ရှာချင်လို့ တောကိုမီးရှို့ကြလျှင် သူကတော့ တခြားမှာရောက်နေပြီး တို့တစ်တွေမှာသာ သားတွဲလဲ သမီးတွဲလဲနဲ့ အူယားဖားယား အိုးပစ်အိမ်ပစ်ပြေးကြမှာ တဗာကီရဲ့။ အင်း... မောင်မင်း ကြီးသား ရိုရာခန် တော်တော်ကောင်းကျိုးပေးမယ့် ကျေးဇူးရှင်ကြီးပေါ့ကွာ” ဟု ဆို လေသည်။

“ဪ... ဒီလိုဆိုရင်လည်း သခင်မကြီးက ကျေးဇူးတင်နေပါတယ်လို့ စကား လက်ဆောင် ပါးလိုက်ရမှာပေါ့ဗျာ” ဟု တဗာကီက မချိုမချင်မျက်နှာပေးဖြင့် ဆိုလေရာ အဖဝံပုလ္လေသည် စိတ်တိုလာသဖြင့်-

“ဟေ့ကောင် သွား၊ ထွက်သွား၊ အခုထွက်သွား။ နင်ဟာ အင်မတန် ဒုက္ခပေးတဲ့ အကောင်။ နင့်သခင် ရိုရာခန်နဲ့ နင်သွားနေချေ။ သွား-အခုသွား”

“သွားဆိုရင်လည်း မနေဝံ့ပါဘူးခင်ဗျာ။ ဟော... ကြားရဲ့လား၊ ရိုရာခန် အသိလေ။ တောင်ခြေချိုပုတ်ထဲက ဖြစ်မှာပဲ။ အေးလေ... စကားလက်ဆောင်ပါးဖို့ တောင် မလိုတော့ပါဘူး။ အသွားရ သက်သာတာပေါ့ဗျာ” ဟု တဗာကီက သရော် တော်တော် ပြော၍ထွက်သွားလေသည်။

အဖဝံပုလွေသည် ရှိရာခန့်၏အသံကို အာရုံပြု၍ နားထောင်နေ၏။ အသံသည် တောင်အောက်ရှိ မြစ်ဝှမ်းမြေခိုမိမိမှ မြည်နေသည်။ အသံသည် အမဲကောင်လွတ်သွားသောကြောင့် ဒေါထနေသော အသံဖြစ်၏။ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဟစ်သည့်အခါဟစ်၏။ ခက်ခက်ထန်ထန် ကြုတ်သည့်အခါကြုတ်၏။ တစ်တောလုံးကို မထိလေးစား ပြုသည့်အလား ဟိန်းသည့်အခါ ဟိန်းသည်။

“မိုက်လုံးကြီးတဲ့အကောင်ပဲ၊ အမဲရှာရာမှာ ဒီလိုအသံမျိုးပေးပြီးရှာလို့၊ တယ်... ရပါလိမ့်မလဲ။ ဟင်း... ဒီတောက ဒရယ်တွေကို သူ့ဝေဂင်္ဂါက ကျွဲတွေ နွားတွေလို မှတ်နေတယ်ထင်ပါရဲ့။ မိုက်လုံးကြီးတဲ့အကောင်”

“အဖေကြီးရဲ့ နားထောင်စမ်း။ ဒီအသံကို သေသေချာချာနားထောင်ကြည့်စမ်း။ ဒီအသံဟာ တစ်မျိုး... တော့။ ဒရယ်တွေ၊ ကျွဲတွေ၊ နွားတွေကို လိုက်ရှာနေတဲ့ အသံမျိုး မဟုတ်ဘူး။ လူကို လိုက်ရှာနေတဲ့ အသံ။ လူကို... လူကို” ဟု အမိဝံပုလွေက ဆိုလေ၏။ ဟုတ်သည်၊ အသံ၏သဘောသည် ပြောင်းသွားပြီ။ အသံသည် ဟစ်ရာ၊ ကြုတ်ရာ၊ ဟိန်းရာမှ နှာသံ၊ အာသံ၊ လည်ချောင်းသံတို့ ရောထွေးမြည်ဟည်းနေသော စား မာန်ထသံ ဖြစ်လာသည်။ ထိုအသံမျိုးသည် မည်သည့်အရပ်မှလာသည်ဟု တပ်အပ်သေချာမသိသာသော အသံဖြစ်သည်။ တောထဲ၌ ထင်းခွေသူ၊ ထင်းခုတ်သူတို့ အလွန်ကြောက်သော အသံဖြစ်သည်။ ကြားလျှင် ခေါင်းနားပန်းကြီး၍ ကျားပါးစပ်ထဲသို့ ဝင်တိုးမိအောင် လှည့်စားတတ်သော အသံဖြစ်သည်။

“လူကို...၊ ရှိရာခန့်ဆိုတဲ့အကောင်က လူသားကိုမှ စားချင်ရသလားကွ၊ ရိုင်းလိုက်လေကွာ။ သူက လူသားကိုမှ စားချင်တယ်ဆိုရအောင် တို့တောဟေဝန်မှာ ချေးပိုးထိုးကောင်တွေ၊ ဖားပြုတ်ကောင်တွေ လုံလုံလောက်လောက် မရှိလို့လားကွ။ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ့်ပိုင်နက် ကိုယ့်စားကျက်အတွင်းမှာ သတ်စားချင်တယ်ဆိုတာကတော့ တော်ရောလားကွ”

တောဟေဝန်၏ဥပဒေဟူ၍ရှိသည်။ ထိုဥပဒေ၌ မည်သည့်ကိစ္စအတွက်မျှ အကြောင်းမဲ့ ပြဋ္ဌာန်းခြင်းမရှိ ချေ။ ထိုဥပဒေအရ မည်သည့်တောကောင်မျှ လူသားကို မစားရဟု တားမြစ်ထားသည်။ ခြွင်းချက်တစ်ခုကား ရှိ၏။ ထိုခြွင်းချက်မှာ လူကို ကိုက်သတ်လျှင် ကိုက်သတ်သော ထိုတောကောင်သည် သူ့သားသမီးများကို အမဲလိုက်တတ်အောင် ပညာသင်ပေးသောအခါ၌သာ ကိုက်သတ်နိုင်သည်ဟု ဆိုထားသည်။ တစ်ဖန် ထိုသို့ဆိုထားစေကာမူ ထိုတောကောင်ပါဝင်ရာ အုပ်စု၏ ပိုက်နက်စားကျက်အပြင်အပ၌သာ ကိုက်သတ်ခြင်းပြုရန်ဖြစ်သည်။ ထိုဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းရခြင်းသည် အဓိကအားဖြင့် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ကိုက်သတ်ခြင်းပြုလျှင် လူဖြူတို့သည်

mgyc.com

ဆင်စီး၍ သေနတ်ကိုင်၍လည်းကောင်း၊ လူညို လူမည်းတို့သည် မောင်းထု၍၊ မီးအိုး
 မြောက်အိုးဖောက်၍၊ မီးတုတ်ကိုင်၍လည်းကောင်း တောထဲသို့ ရောက်လာတတ်ကြ
 သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ရောက်လာကြလျှင် တောသတ္တဝါတိုင်း ဘေးတွေ့
 ရသည်။ ထို့ပြင် တောသတ္တဝါအချင်းချင်း ပြောတတ်ကြသော စကားတစ်ရပ်လည်း
 ရှိသေးသည်။ ထိုစကားမှာ လူသည် ခွန်အားဗလအရာ၌လည်းကောင်း၊ ခြေသည်း
 လက်သည်း အစွယ်အသွား စသော အကာအကွယ်အရာ၌လည်းကောင်း၊ အချို့တံဆုံး
 ဖြစ်သဖြင့် လူကိုကိုက်သတ်ခြင်းသည် အားကစားစိတ် မဲ့ရာရောက်သည်။ သူရဲဘော
 နည်းရာရောက်သည်ဟု ယူဆပြောဆိုကြသော စကားဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် လူသားစား
 သူသည် ဝဲစားဖြစ်တတ်၍ အစွယ်အသွား ကြွေလွယ်သည်ဟုလည်း ပြောကြသေး
 သည်။ ပြောကြသည့်အတိုင်းလည်း မှန်ပေသည်။

ရှိရာခန့်၏ နှာသံ၊ အာသံ၊ လည်ချောင်းသံတို့သည် ပို၍ကျယ်လာကြသည်။
 ထို့နောက် အသံကုန် ဟိန်းလိုက်ပြီးလျှင် တိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ကျားသံနှင့်
 မတူသော အူသံလိုလို၊ ညည်းသံလိုလို အသံကို ကြားလာရပြန်သည်။ ထိုအခါ
 အမိဝံပုလွေက “ဒီအကောင်ကြီးဟာ သူ့အမဲလွတ်သွားပြီ ထင်တယ်။ အောင်မယ်...
 နားထောင်စမ်း၊ ဘာသံလဲ” ဟုဆိုရာ အဖဝံပုလွေသည် လိုဏ်ခေါင်းထဲမှပြေးထွက်၍
 နားစွင့်သည်။ ရှိရာခန့်၏ မကွဲမပြား ဝူးဝါးဝူးဝါးမြည်သံ၊ ချုံပုတ်ထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သံ
 တို့ကို ထပ်မံ၍ ကြားရပြန်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ဒီအကောင်ကြီးဟာ ထင်းခုတ်သမားတွေရဲ့ မီးပုံကို
 ခုန်အုပ်မိတာကိုးကွ။ ဉာဏ်နည်းလိုက်တဲ့ အကောင်ကြီး။ သူ့ခြေထောက်ဟာ မီးလောင်
 သွားပြီ ရှင်မရ။ အောင်မယ် လား-လား တဗာကီလည်း သူနဲ့ အတူတူပါကလား
 ဟ”

“အဖေကြီးရေ... ဒီအသံဟာ ဘာသံလဲ၊ နားထောင်စမ်း။ တောင်ကုန်းပေါ်
 တက်လာတဲ့ ခြေသံလိုလိုပါကလား။ အသင့်ပြင်ထား... အဖေကြီးရေ၊ အသင့်ပြင်
 ထား”

ထိုအခိုက်တွင် တောင်စောင်းရှိ ချုံပုတ်တို့သည် တစ်ချုံပြီးတစ်ချုံ တလှုပ်လှုပ်
 တရွရွ ဖြစ်လာကြရာ အဖဝံပုလွေသည် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ ခုန်အုပ်ရန် အသင့်
 ပြင်လေ၏။ ထူးဆန်းသည်မှာ ခုန်အုပ်မည်ပြုပြီးမှ ကိုယ်ရှိန်ကို သတ်လိုက်၏။
 ထို့နောက် ခုန်အုပ်စရာကို မမြင်ရခင်ပင် အဖဝံပုလွေသည် မိုးပေါ်သို့ ထခုန်လိုက်မိရာ
 အထက်သို့ သုံးလေးပေမျှ မြောက်တက်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ့နေရာဟောင်းသို့ပင်
 ပြန်ကျ၍ “ဟ... လူဟ... လူဟ၊ လူသားငယ်ကလေးဟ။ လာကြည့်၊ လာကြည့်”

mgyoe.com

ဟု ကယောင်ချောက်ချား အော်လိုက်လေသည်။

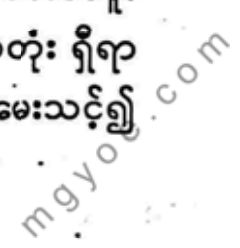
ထိုအခိုက်မှာပင် လမ်းလျှောက်တတ်ခါစဖြစ်သော ကလေးတစ်ယောက်သည် ချုံနွယ်ချုံခက်တို့ကိုကိုင်လျက် အဖဝံပုလွေရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ကလေးသည် အသားညို၏။ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့်ဖြစ်၏။ ကလေးသည် အဖဝံပုလွေ၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်၍ ရယ်၏။ အမိဝံပုလွေက လိုဏ်ခေါင်းထဲမှ လှမ်း၍ “လူ့သားငယ်... ဘယ်မှာလဲ၊ ဒီလူ့သားငယ်။ ကျုပ်တော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူးတော်၊ ခေါ်ခဲ့စမ်းပါ” ဟု အော်ပြောလိုက်၏။ ဝံပုလွေတို့သည် မိမိတို့၏သားငယ်များကို ကိုက်ချီကာ ထိုမှ ဤမှ ပြောင်းရွှေ့သွားလာတတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ ကိုက်ချီရာတွင် ကြက်ဥကိုပင် မကွဲအောင် ကိုက်ချီတတ်ကြသည်။ အဖဝံပုလွေသည် လူ့သားငယ်ကို ခါးမှနေ၍ ကိုက်ချီ ရာ၌လည်း မနာမကျင်အောင် ကိုက်ချီ၍ လိုဏ်ခေါင်းအတွင်း ဝံပုလွေသားငယ်များ ရှိရာ၌ ချပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ အမိဝံပုလွေက-

“ဟယ်... သေးသေးတာတာကလေးပါလားဟဲ့။ အမွေးအမှင်လည်း မရှိပါ ကလား။ အမယ်... အမယ် ကျုပ်သားတွေကို သူက တွန်းလား၊ ဖယ်လားနဲ့ သတ္တိခဲ ကလေးဟဲ့။ အလို... အလို သူပါ ဝင်ပြီး နို့စို့နေပါပေါ့ လား။ လူ့သားငယ်ဆိုတာ ဒါပဲကိုး။ အဖေကြီးရေ... ကျုပ်သားတွေထဲမှာ လူ့သားငယ်လည်း ပါနေပြီပေါ့။ ကြားဖူးကြရဲ့လား အရပ်ကတို့။”

“လူ့သားငယ်တွေကို ဝံပုလွေတွေက မွေးစားတတ်ကြတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ် ခဏခဏကြားဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ တို့ခေတ်၊ တို့အုပ်စုထဲမှာတော့ အခုမှပဲ ကြုံဖူး တာပဲဟ။ ကြည့်စမ်း... အမွေးမရှိ၊ အမှင်မရှိ၊ ငါ့ခြေနဲ့ တစ်ချက်ကျောက်လိုက်ရုံနဲ့ တစ်ခါတည်း အသက်ထွက်သွားမယ့်သတ္တဝါပဲ။ အောင်မယ်... သူက ကျုပ်ကို မော့ ကြည့်သဗျ၊ သတ္တိခဲပဲ”

ဝံပုလွေလင်မယားတို့ ထိုသို့ကြည်နူးနေကြဆဲမှာပင် ရှိရာခန့်၏ ဦးခေါင်းနှင့် ပခုံး လက်ပြင်အရိပ်မည်းမည်းကြီးသည် လိုဏ်ဝလရောင်ဖွေးဖွေးကို ဖျက်လိုက် ဘိသကဲ့သို့ထင်လာသည်။ တဗာကီသည် ရှိရာခန့်နောက်က ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါ လာ၍ “သခင်ကြီးရဲ့... ဟိုအကောင်ကလေး ဝင်သွားတာဟာ ဒီလိုဏ်ခေါင်းဗျ၊ ဒီလိုဏ်ခေါင်း” ဟု နတ်သူငယ်သံနှင့်ပြော၍ လိုဏ်ခေါင်းကို ပြလေ၏။

အဖဝံပုလွေက လိုဏ်ခေါင်းထဲမှနေ၍ “အလို ရှိရာခန့်ကြီးပါလား၊ မလာစဖူး အလာထူးလှချည့်။ ဘယ်အရေး ဘယ်ကိစ္စကြောင့် လိုဏ်ဝကို ကြွခဲ့ပါသတုံး ရှိရာ ခန့်ကြီး” ဟု ဆီးကြို၍မေး၏။ အဖဝံပုလွေသည် လောကဝတ္တရားအတိုင်း မေးသင့်၍ သာ မေးရသည်။ မာန်ဖီ၍နေသည်။

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ကျုပ်ရဲ့အမဲလေ။ ဒီလိုဏ်ထဲ ဝင်သွားတဲ့ လူ့သားငယ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့အမဲပေါ့။ ဟဲ... ဟဲ သူ့အမေနဲ့ သူ့အဖေကတော့ ပြေးကြပြီဗျ။ ဒီတော့ ဒီလူ့သားငယ်ကို ကျုပ်လက် အပ်ရလိမ့်မယ်”

အဖ ဝံပုလွေပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ရှိရာခန့်သည် သစ်ခုတ်သမားတို့၏ မီးပုံကို ခုန်အုပ်မိခဲ့သဖြင့် သူ့ခြေထောက်သည် မီးအလောင်ခံခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ရှိရာခန့်သည် ဒေါသကြီးလာသည်။ သို့ရာတွင် ရှိရာခန့် မည်မျှပင်ဒေါသကြီးစေကာမူ လိုဏ်ဝသည် ရှိရာခန့် ဝင်နိုင်လောက်အောင် မကျယ်၊ အလွန်ကျဉ်းသည်ကို အဖဝံပုလွေ သိသည်။ ထို့ကြောင့် အဖဝံပုလွေက-

“ကျုပ်တို့ ဝံပုလွေတွေဟာ လွတ်လပ်သူတွေ ဖြစ်တယ်။ အုပ်စုအဓိပတိရဲ့ အမိန့်ကိုသာ နာခံကြတယ်။ အဝါမှာ အနက်စင်းပါတဲ့ နွားသတ်သမားရဲ့ အမိန့်ကို နာခံသူတွေမဟုတ်ဘူး။ လူ့သားငယ်ဟာ ကျုပ်တို့ပိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်တယ်။ သတ်ချင်လျှင် ကျုပ်တို့ကသာ သတ်နိုင်တယ်”

“ဟေ့... ဘာဘာညာညာ ပြောမနေနဲ့၊ နားကလောတယ်။ ငါ့ပစ္စည်းကို ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား။ ရှိရာခန့်တဲ့ကွ... သိရဲ့လား”

ရှိရာခန့်သည် ထိုသို့ကြိုးဝါးပြီးလျှင် လိုဏ်ဝမှနေ၍ မိုးခြိမ်းသကဲ့သို့ ဟိန်းပြဲလိုက်၏။ ချက်ချင်းပင် အမိ ဝံပုလွေသည် သားငယ်များကို တစ်ဖက်သို့ ဖယ်လိုက်ပြီး လျှင် ရှိရာခန့်ရှိရာသို့ လွှားခနဲခုန်၍ ရှိရာခန့်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ အမှောင်ထဲတွင် အမိဝံပုလွေ၏ မျက်လုံးအစုံသည် လဲလဲဝင်းနေ၏။ ရှိရာခန့်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ရဲရဲတောက်နေ၏။ လဲလဲဝင်းနေသော မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းနှင့် ရဲရဲတောက်နေသော မျက်လုံးနီနီတို့သည် စားတော့မည်၊ ဝါးတော့မည်ကဲ့သို့ စောင်နေကြသည်။

“သယ်... ယကွမယ်တဲ့ဟေ့၊ ယကွမယ်တဲ့ဟဲ့။ ယကွမယ်ရဲ့သတ္တိကို သိချင်လျှင် စမ်းကြည့်ပေါ့ဟဲ့ ... ငထော့ကျိုးရဲ့။ လူ့သားငယ်ဟာ ငါ့သား။ လူ့သားငယ်ဟာ ငါတို့အုပ်စုနဲ့ အတူနေ၊ အတူစား၊ အတူသွားမယ့် ငါ့သား။ ငါ့သားကို နင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ။ ငါ့သားကို နင်က သတ်ချင်သပေါ့လေ။ ဟင်း... ငါ့သားကို နင်မသတ်ရပေါင်။ ငါ့သားက တစ်နေ့ကျလျှင် နင့်ကိုသတ်ရမယ်ဟဲ့... ကလေးဖမ်းတဲ့ မုဆိုးရဲ့။ ဖားကပြုပဲစားတဲ့ မုဆိုးရဲ့။ ငါးရဲ့ခုတ်စားတဲ့ မုဆိုးရဲ့။ ထွက်... နင် အခုထွက်။ နင်အမေ နင့်ကိုမွေးတုန်းက နင့်မှာ ခြေတစ်ဖက်သာအကျိုးပါသဟဲ့။ အခု မီးလောင်လို့ နှစ်ဖက်ကျိုးဖြစ်နေတော့ နင့်အမေဆီကို နှစ်ဖက်ကျိုးနဲ့ ပြန်ရမှာပေါ့ဟဲ့... ငထော့ကျိုးရဲ့။ ပြန်... နင် အခုပြန်”

အဖဝံပုလွေသည် အံ့အားသင့်၊ ကြက်သေသေ၍ အမိဝံပုလွေကို ငေးကြည့်

နေမိသည်။ အမိဝံပုလွေသည် အပျိုတုန်းကသော် အလွန်ကြမ်း၏။ ကြောက်စရာကောင်း၏။ ထို့ကြောင့် ယကွမယ်ဘွဲ့တပ်၍ သူ့ကိုခေါ်ကြ၏။ အဖဝံပုလွေ ကာလသားသည် အမိဝံပုလွေ အပျိုမကို ခိုးပြေးစဉ်အခါက ပိုးဖော်ပန်းဖက်ဖြစ်သော ဝံပုလွေ လူပျိုသိုးငါးကောင်ကို အသေအလဲခံ၍ ကိုက်ခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် အမိဝံပုလွေနှင့်အတူ မိမိ၏အုပ်စုထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့ရ၏။ ထိုအခါမှစ၍ အမိဝံပုလွေကို ထောက်ထားသော အားဖြင့် ယကွမယ်ဟူသောစကားကို မသုံးဘဲ နေလာခဲ့ရာ ထိုစကားကို မေ့တော့တော့ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုရှိရာခန့်ကို ရန်တွေ့ရာ၌ အမိဝံပုလွေကိုယ်တိုင်က ယကွမယ်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ဖော်လိုက်သောအခါမှာမှ အဖဝံပုလွေသည် သတိရ၍ အံ့အားသင့်၍ ကြက်သေသေ၍ ငေးကြည့်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ရှိရာခန့်သည် အဖဝံပုလွေနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်လျှင် ဖြစ်နိုင်သေး၏။ အမိဝံပုလွေနှင့်ကား ရင်ဆိုင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ပြီ။ အမိဝံပုလွေသည် နေရာချက်ကောင်းကိုလည်း ယူပြီးပြီ။ သားအုပ်မပီပီ အသက်အသေခံ၍လည်း သဲသဲမဲမဲကိုက်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျားကြီး ရှိရာခန့်သည် တစ်ရံသာတစ်၍ နောက်ဆုတ်လိုက်ရသည်။ လွတ်ရာသို့ရောက်သောအခါကျမှ “ကိုယ့်ခြံ ကိုယ့်ဝင်းထဲမှာဆိုတော့ ဘယ်ခွေးမဆို ဟောင်ကြတာချည်းပေါ့ကွာ။ လူသားငယ် မွေးစားတဲ့ ပြဿနာဟာ အုပ်စုညီလာခံမှာ ပေါ်ရဦးမှာပေါ့ကွ။ ဒီတော့ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ တကယ်ဆိုတော့ လူသားငယ်ဟာ ငါ့အမဲဖြစ်လေတော့ တစ်နေ့ကျလျှင် ငါ့အစွယ်ဖျားမှာ ကားခနဲ စန့်နေမှာပေါ့။ အမြီးစုတ်ဖွားနဲ့ ခွေးသူခိုးတွေရဲ့” ဟု အဝေးမှ အသံပေးခဲ့လေသည်။

အမိဝံပုလွေသည် သားငယ်များရှိရာသို့ ပြန်လာ၍ ပစ်လွဲလိုက်ပြီးလျှင် မောဟိုက်နေ၏။ အဖ ဝံပုလွေသည် စဉ်းစားနေ၏။ ထို့နောက် စဉ်းစားနေရာမှ အဖဝံပုလွေက ပြောသည်မှာ-

“ရှိရာခန့် ပြောသွားတာဟာ မှန်သလောက်တော့ မှန်တယ်ကွယ့် ရှင်မရဲ့။ ဒီလူသားငယ်ကို တို့အုပ်စု ညီလာခံမှာ တင်ပြရဦးမှာပဲ။ ဒီတော့ ဒီသားငယ်ကို ရှင်မက မွေးကျွေးထားမှာလား”

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလည်း အဖေကြီးရယ်။ ဒီသားငယ်ဟာ ကျုပ်တို့ဆီကို ရောက်လာတော့ ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့... တော့၊ တစ်ယောက်တည်းတော့။ အကာလညအခါမှာ...တော့ နို့အငတ်ငတ်နဲ့...တော့။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ကြောက်စိတ်ဆိုလို့ တစ်ရွေးသားမှမရှိဘူး။ ဟော- ကြည့်လေ၊ ကျုပ်တို့သား တစ်ကောင်ကိုတောင် သူက တွန်းလိုက် ဖယ်လိုက်လုပ်နေသေး။ ကျုပ်တို့ကသာ ဒီလူသားငယ်ကို မကယ်ဘဲ နေလိုက်လျှင် ဒီနွားသတ်သမား ငထော့ကျိုးဟာ ဒီသားငယ်ကို သတ်စားမှာပဲ။ သတိ

mgyc.com

စားပြီးလျှင် သူ့စားကျက်ဖြစ်တဲ့ ဝေဂင်္ဂါမြစ်တန်းကို သူ ထွက်ပြေးမှာပဲ။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်မလဲ။ ကျုပ်တို့ဆီက ရွာသားတွေဟာ သူ့ကို ကလဲ့စားချေချင်တာနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အိုးအိမ်ဥမင်လိုက်ခေါင်းတွေကို မြေလှန်ပြီး ရှာကြတော့မှာပေါ့။ ဒီတော့ ဒီသားငယ်ကို ကျုပ်တို့က မွေးကျွေးထားမှ ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ ကျုပ် မွေးပါ့မယ် ရှင်မပူပါနဲ့၊ နော်... သားငယ်ရယ်။ ဖားလက်တက်ကလေးရယ်၊ ဒီသားငယ်ကို မောဂ္ဂလိဖားလက် တတ်ကလေးလို့ ကျုပ်က နာမည်ပေးလိုက်မယ်ရှင်။ မောဂ္ဂလိလို့ ခေါ်ပေါ့ဟုတ်လား။ ဟင်း... သိကြရောပေါ့ ... ရှိရာခန်ရယ်။ နင်က သူ့ကို လိုက်ဖမ်းသလို တစ်နေ့ကျလျှင် သူက နင့်ကို လိုက်ဖမ်းရမှာပေါ့နော်... လူကလေးရယ်”

“အေး... ရှင်မက မွေးထားတာကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ အုပ်စုညီလာခံက ဘာပြော ဦးမလဲမသိသေးဘူးကွ”

*

[၂]

တောဟေဝန်၏ဥပဒေ၌ တိကျပြတ်သားစွာ ဤသို့ဆိုထား၏။ အကြင်ဝံပုလွေ သည် အိမ်ရာထောင်ခြင်းအမှုကို ပြု၏။ ထိုဝံပုလွေသည် မိမိ၏အုပ်စုမှ ခွဲထွက်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် သားငယ်များကို ဖွားမြင်၍ ခြေဖြင့်သွားတတ်သော အရွယ်သို့ရောက်ကြ လျှင် ထိုဝံပုလွေသည် မိမိ၏သားငယ်များကို တစ်လတစ်ကြိမ် လပြည့်နေ့ညတိုင်း ကျင်းပရသော အုပ်စုညီလာခံသို့ ခေါ်လာ၍ ဝံပုလွေအများ၏အသိအမှတ်ကို ရယူရန် တင်ပြရမည်။ ဝံပုလွေအများ၏အစစ်အဆေးကို ခံယူပြီးမှသာ ထိုသားငယ်များသည် လွတ်လပ်စွာ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား ကစားနိုင်ကြသည်။ ထိုသားငယ်များသည် ဒရယ်ကို ကိုက်သတ်နိုင်သော အရွယ်သို့ရောက်၍ ဒရယ်တစ်ကောင်ကို ကိုက်သတ်ပြီးသော ကာလအထိ ထိုသားငယ်များကို အရွယ်ရောက်ပြီးဖြစ်သော အုပ်စုဝင်မည်သည့် ဝံပုလွေ ကမျှ မသတ်ရ။ သတ်ခဲ့သော် သက်သာခွင့်သော်လည်းကောင်း၊ လွတ်ငြိမ်းခွင့်သော် လည်းကောင်း မရှိစေရ။ သတ်သောဝံပုလွေကို တွေ့ရာသချိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ သေဒဏ် စီရင်ရမည်။ တောဟေဝန်၏ အမိန့်တော်-။

အဖဝံပုလွေသည် ဝံပုလွေသားငယ်တို့ ပြေးနိုင်လွှားနိုင်ကြသည်အထိ စောင့်ခဲ့ ၏။ ထို့နောက် အရွယ်ရောက်ကြသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အုပ်စုညီလာခံကျင်းပသော အချိန်တွင် မောဂ္ဂလိနှင့်တကွ ဝံပုလွေသားငယ်တို့ကို ညီလာခံကျောက်ဆောင်သို့ ခေါ်သွားသည်။ အဖဝံပုလွေနှင့်အတူ အမိဝံပုလွေလည်း ပါသည်။ ညီလာခံ ကျောက် ဆောင်သည် တောင်ထိပ်၌ ရှိသည်။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်၌ အာကောလာ အမည်ရှိသော

မွဲပြာရောင် ဝံပုလွေကြီးတစ်ကောင်သည် အခန့်သား လျောင်းနေသည်။ ထိုဝံပုလွေကြီးသည် အုပ်စု၏ အဓိပတိဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်နေတတ်သဖြင့် သူ့ကို တစ်ကိုယ်တော်ဝံပုလွေကြီးဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုဝံပုလွေကြီးသည် ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံ၍ ပရိယာယ်ဝေဝုတ်အရာ၌ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်သူဖြစ်သဖြင့် သူ့ကို ဝံပုလွေအများက အုပ်စုခေါင်းဆောင်အဖြစ် တင်မြှောက်ထားကြသည်။ ကျောက်ဆောင်ခြေရင်းတွင် ကောင်ရေလေးဆယ်မကသော ဝံပုလွေတို့သည် ခစားလျက်နေကြသည်။ ထိုဝံပုလွေအပေါင်းတွင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်အမျိုးမျိုးရှိသော ဝံပုလွေများလည်း ပါ၍ အသွေးအရောင်အမျိုးမျိုးရှိသော ဝံပုလွေများလည်း ပါကြသည်။ ဒရယ်တစ်ကောင် လောက်ကို မငြိုမငြင်၊ မပင်မပန်း၊ ဖမ်းနိုင်သတ်နိုင်သော အပွဲပွဲနွဲ့နွဲ့သမျှ တံဆိပ်ရ ဝါရင့် ဝံပုလွေကြီးများလည်း ပါကြသည်။ ဒရယ်တစ်ကောင်လောက်ကို ဖမ်းနိုင်သတ်နိုင်ရုံမျှဖြင့် အလိုလို စိတ်ကြီးဝင် အထင်ရောက်နေကြသော သုံးနှစ်သား အဝါးမဝတဝါ ဝါနုဝံပုလွေပျိုများလည်း ပါကြသည်။ တစ်ကိုယ်တော် ဝံပုလွေကြီး အာကေလာသည် ထိုဝံပုလွေတို့ကို ခေါင်းဆောင်လာခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်မျှကြာပြီ။ အာကေလာသည် ပျိုရွယ်စဉ်ကသော် လူသားတို့၏ ထောင်ချောက်၌ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အမိခံခဲ့ရဖူးသည်။ တစ်ခါကသော် လူသားတို့၏ အရိုက်အနှက်ဒဏ်ကြောင့် သေလုမြောပါး ခံခဲ့ရဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် အာကေလာသည် လူသားတို့၏ အပြုအမူအလေ့အလာများကို သိသူဖြစ်သည်။

ကျင်းပဆဲဖြစ်သော ဤညီလာခံတွင် စကားအပြောအဆို အချေအတင် များလှသည် မဟုတ်ချေ။ ဝံပုလွေသားငယ်တို့သည် ရောက်လာကြကုန်သော အမေဝိုင်း အဖေဝိုင်းအလယ်တွင် ကစားမြူးထူးလျက် နေကြသည်။ ထိုအခါ ဝါရင့်ထိပ်တန်း ဝံပုလွေတို့သည် မကြာခဏဆိုသလို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် နေရာမှထ၍ ဝံပုလွေသားငယ်များဆီသို့ အသာအယာသွားပြီးလျှင် အသေအချာကြည့်ကြသည်။ ထို့နောက် မိမိ၏ နေရာသို့ ပြန်ကြသည်။ ထိုသို့လာ၍ကြည့်ရှုခိုက်တွင် တစ်ခါတစ်ရံ သားသည် အမေ မယ်ဝံပုလွေတို့သည် အကြည့်အရှု အမှတ်အသား သေချာစေလိုသဖြင့် မိမိတို့၏ သားငယ်တို့ကို လရောင်ထဲသို့ တွန်းပို့၍ ပြတတ်ကြသည်။ ထိုအခါ ကျောက်ဆောင်ပေါ်ရှိ အဓိပတိ အာကေလာက “အို... ဝံပုလွေကြီးတို့၊ အသင်တို့သည် တောဟော်ဝန်၏ ဥပဒေကို သိကြသည် မဟုတ်ပါလော။ အသင်တို့သည် သားငယ်များကို သေသေချာချာ ကြည့်ကြကုန်၊ သေသေချာချာ ကြည့်ကြကုန်” ဟု တိုင်သံ ပေးတတ်သည်။ ထိုအခါ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်တတ်ကြသော မယ်ဝံပုလွေတို့ကလည်း “အို... ဝံပုလွေကြီးတို့။ ကျွန်မတို့သားကလေးကို သေသေချာချာကြည့်၍ မှတ်ထားကြပါရဦး။

mgsc.com

သေသေချာချာကြည့်၍ မှတ်ထားကြပါရင့်” ဟု အာကာလာ၏ တိုင်သံအဆုံးတွင် ဖောက်သံကို ပေးတတ်ကြသည်။

ဝံပုလွေ သားငယ်အားလုံးကို ပြုပြီးကြလေပြီ။ နောက်ဆုံး၌ အဖဝံပုလွေသည် မောဂ္ဂလိဖားလက်တက်ဟု အမည်မှည့်ထားသော မွေးစားသားကို ဝိုင်းအလယ်သို့ တွန်းပို့လိုက်ရာ အမိဝံပုလွေသည် လည်ပင်းက အမွေးများ ထောင်ထလာမတတ် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မိသည်။ လူ့သားငယ်မှာကား ရယ်လျက်မောလျက် ကျောက်စရစ်ခဲ များကိုသာ ဇယ်ခွံသလို ဆော့ကစားနေသည်။ ကျောက်စရစ်ခဲတို့သည် လရောင်ဖွေးဖွေး တွင် တလက်လက်တောက်ပလျက်ရှိသည်။

အာကေလာသည် ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်သည်မဟုတ်။ သူ့ဦးခေါင်းကို သူ့ လက်နှစ်ဖက်အကြား၌သာ ထားမြဲထားသည်။ ထိုသို့ထားလျက်ပင် ငြီးငွေ့စရာ ကြားနေကျအသံမျိုးဖြင့် “သေသေချာချာကြည့်ကြကုန်၊ သေသေချာချာကြည့်ကြကုန်” ဟု ဟစ်ရိုးဟစ်စဉ်အတိုင်း ဟစ်၍သာ တိုင်သံပေးလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် မပီမသ လှသော ဟိန်းသံတစ်ခုသည် ကျောက်ဆောင်အနောက်မှ မြည်လာသည်။ ထိုဟိန်းသံ သည် ရှိရာခန့်၏ဟိန်းသံဖြစ်သည်။ “ဒီသားငယ်ဟာ ငါ့အမဲဖြစ်တယ်၊ ငါသာ ရထိုက် တယ်၊ ငါ့ကို ပေးရမယ်။ ဒီသားငယ်ဟာ လူ့သားငယ်ဖြစ်တယ်။ လူ့သားငယ်ဟာ လွတ်လပ်တဲ့ ဝံပုလွေတွေနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ” ဟု ရှိရာခန့်က ကျောက်ဆောင်နောက် ကွယ်မှ ဟိန်းမေး မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဓိပတိ အာကေလာသည် ရှိရာခန့်၏ ဟိန်းသံကြောင့် တုန်လှုပ်မည်ဝေးစွာ နားရွက်ကိုပင် မခတ်ချေ။ “အို ... ဝံပုလွေကြီးတို့၊ သေသေချာချာ ကြည့်ကြကုန်၊ သေသေချာချာ ကြည့်ကြကုန်” ဟု အုပ်စုညီလာခံ ထုံးတမ်းအရ တိုင်သံပေးမြဲတိုင်းသာ ပေးလိုက်ပြီးနောက် ဆက်၍ “အကြင် အမိန့် တစ်ရပ်သည် လွတ်လပ်သော ဝံပုလွေအုပ်စု၏ အမိန့်မဟုတ်။ ထိုအမိန့်သည် လွတ် လပ်သော ဝံပုလွေတို့နှင့် အဘယ်မှာ သက်ဆိုင်အံ့နည်း။ ထို့ကြောင့် တင်ပြသော သားငယ်ကိုသာ သေသေချာချာကြည့်ကြကုန်” ဟု အဆုံးအဖြတ် ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ညီလာခံ၌ ဟိန်းသံတို့သည် ကျွက်ကျက်ညံ့သွားကြ၏။ ထို့နောက် လေးနှစ်သား ဝံပုလွေပျိုတစ်ကောင်က ထ၍ ရှိရာခန့်၏ မေးခွန်းအတိုင်း “လူ့ သားငယ်ဟာ လွတ်လပ်တဲ့ ဝံပုလွေတွေနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ” ဟု မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။ ဤနေရာ၌ ရှင်းဖို့လိုလေသည်။ တောဟောဝန်၏ဥပဒေအရ သားငယ်တစ်ကောင်ကို အုပ်စုညီလာခံက လက်သင့်ခံထိုက်၊ မခံထိုက် အငြင်းဖြစ်ခဲ့သော် အနည်းဆုံး သားငယ် ၏ မိဘမဟုတ်သော အုပ်စုဝင်နှစ်ဦးက သားငယ်အတွက် ထောက်ခံပြောဆိုခြင်းရှိရ မည်ဟု ဆိုထားလေသည်။ ထို့ကြောင့် အာကေလာက “ဤသားငယ်အတွက် အဘယ်

သူသည် ထောက်ခံပြောဆိုမည်နည်း။ လွတ်လပ်သော ဝံပုလွေများအနက် မည်သူသည် ထောက်ခံပြောဆိုချင်ပါသနည်း” ဟုမေးလေရာ မည်သူမျှမထ၊ မည်သူမျှ ထောက်ခံပြောဆိုခြင်းမပြု၊ ငြိမ်နေကြသည်။ ထိုအခါ အမိဝံပုလွေသည် တိုက်စရာရှိလျှင် အသက်အသေခံ၍ တိုက်ပွဲဝင်ရတော့မည့်အရေးကို မြင်လာသဖြင့် အသင့်ပြင်ထားလေသည်။

ဝံပုလွေမဟုတ်သောသူများအနက် အုပ်စုညီလာခံ၌ စကားပြောခွင့်ရသောသူ တစ်ဦးရှိ၏။ ထိုသူသည် ဗာလူးအမည်ရှိသော ဝက်ဝံဖြစ်သည်။ ဗာလူး၏ အမွေးသည် ညိုသည်။ ဗာလူး၏မျက်စိသည် အမြဲတမ်း အိပ်ချင်နေဘိသကဲ့သို့ စင်းနေသည်။ ဗာလူးသည် အုပ်စုပိုင်နက်အတွင်းရှိ ဝံပုလွေသားငယ်များကို ပညာသင်ပေးရသော ဆရာဖြစ်၍ ပိုင်နက်အတွင်းတွင် တံခါးမရှိ ဓားမရှိ သွားလာဝင်ထွက်ခွင့်ကို ရထားသူဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဗာလူးသည် အသားစားသူ မဟုတ်။ သစ်သီး၊ သစ်ဥ၊ သစ်ဖု၊ သစ်မြစ်တို့ကိုသာ စား၍ ပျားရည်ကိုသာ သောက်သော သက်သတ်လွတ်သမားဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။ အမွေးညိုညို၊ အိပ်ချင် မျက်စိနှင့် ဆရာဗာလူးသည် ဝပ်နေရာမှ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်၍ အာသံပါပါ နှာသံပါပါ အသံဖြင့် အစီရင်ခံသည်မှာ-

“အခုပြောနေကြတာဟာ ဘယ်သူ့အကြောင်းလဲကွယံ။ လူ့သားငယ် အကြောင်းထင်ပါ။ ဟုတ်စ။ လူ့သားငယ်အတွက်ဖြစ်ရင် ဆရာက ထောက်ခံရမှာပေါ့။ တကယ်ဆိုတော့ လူ့သားငယ်ကြောင့် ဘေးမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကဲပါလေ... ဆရာက ပုလဲတစ်လုံး၊ ရွဲတစ်လုံး သီကုံးဖွဲ့နွဲ့ အကျယ်ချဲ့ပြီး ကနွဲ့ကလျ မပြောချင်ဘူးကွယံ။ မှန်တာကိုသာ ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောချင်သကွယံ။ ဒီတော့ ဒီလူ့သားငယ်ကို အုပ်စုထဲ သွင်းပြီး အတူနေခွင့်၊ အတူစားခွင့်၊ အတူသွားခွင့် ပေးလိုက်ကြပါလားကွယ်။ သူ့ကိုလည်း ဆရာက ပညာသင်ပေးရမှာပေါ့”

ထိုအခါ အာကေလာက “တစ်ယောက်ယောက်က ထောက်ခံဖို့ လိုပေသေးတယ်။ ဗာလူးက ထောက်ခံခဲ့ပြီ။ ဗာလူးဆိုတာ ငါတို့၏ သားငယ်များကို ပညာသင်ပေးသောဆရာဖြစ်တယ်။ ဗာလူးရဲ့အဆိုကို မည်သူထောက်ခံမလဲ” ဟု မေးပြန်၏။ ထိုအခါ အရိပ်မည်းမည်းတစ်ခုသည် ညီလာခံဝိုင်းအလယ်၌ ထင်လာသည်။ အရိပ်ရှင်သည် အခြားမဟုတ်။ တစ်ကိုယ်လုံး နက်မှောင်နေသော ကျားနက်ကြီး ဗဂီရာဖြစ်သည်။ အုပ်စုဝင်အပေါင်းတို့သည် ဗဂီရာအကြောင်းကို သိကြသဖြင့် မည်သူမျှ ဗဂီရာကို ကလန်ကဆန် မလုပ်လိုကြချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဗဂီရာသည် ကောက်ကျစ်စရာရှိလျှင် တဗာကီလောက် ကောက်ကျစ်တတ်၍ ရဲစရာရှိလျှင် တောကျွဲရိုင်းလောက်

ရဲတတ်ပြီး ရမ်းစရာရှိလျှင် လုံထိသော ဆင်နာကြီးလောက် ရမ်းတတ်သောသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့အသံသည်ကား သစ်ပင်ပေါ်မှ တစ်စက်တစ်စက်ကျသော ပျားရည်ကဲ့သို့ ချိုသာ၍ သူ့အသားအရေသည် ငှက်မွေးတမျှ နူးညံ့သည်။ ဗဂီရာက ကြောင်ကလေး ညည်းသံမျိုးဖြင့် မြည်လိုက်သည်မှာ-

“အာကေလာနှင့်တကွ လွတ်လပ်သော ဝံပုလွေအပေါင်းတို့ခင်ဗျား။ ဤ ညီလာခံ၌ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိပါခင်ဗျား။ ဒါပေမဲ့ တောဟေဝန်ရဲ့ ဥပဒေမှာ ဆိုထားတာက သားငယ်အသစ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ သတ်မှုဖြတ်မှုမဟုတ်တဲ့ အမှုမျိုးအတွက် သံသယဖြစ်စရာတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလျှင် ဒီသားငယ်အသစ်ရဲ့ အသက်ကို အဖိုးအခပေးပြီး ဝယ်နိုင်တယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။ ဒီအချက်ကို ကျွန်တော် က ထောက်ပြချင်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဒီဥပဒေအရ မည်ကဲ့သို့သောသူမျိုးကသာ ဝယ်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ မည်ကဲ့သို့သောသူမျိုးကတော့ ဝယ်နိုင်ခွင့်မရှိဘူးလို့ မဆိုထားပါ ဘူး။ ကျွန်တော် အခု အစီရင်ခံတာဟာ မှန်ပါသလားခင်ဗျာ”

“မှန်တယ်၊ မှန်တယ်” ဟု အမြဲတမ်း ဝမ်းဟာနေကြသော ဝံပုလွေပျိုများက ဟစ်ကြ၍ တစ်ဖန် “ဗဂီရာ ပြောတာကို နားထောင်ကြပါဗျို့၊ သားငယ်ကို အဖိုးအခ ပေးပြီး ဝယ်နိုင်တယ်တဲ့။ ဥပဒေမှာ ဒီလိုပဲပါတယ်တဲ့” ဟု ဆိုကြပြန်၏။

“တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ စကားပြောခွင့် မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒီညီလာခံက ကျွန်တော့်အား စကားပြောခွင့် ပေးကြပါခင်ဗျာ”

“ဗဂီရာ ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ပြောနိုင်ပါတယ်” ဟု အသံနှစ်ဆယ်လောက်က ဟစ်လိုက်၏။

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ၊ ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့ သားငယ်ကို ကိုက်သတ်ခြင်းဟာ မတော်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ရှက်စရာကောင်းလှပါတယ်ခင်ဗျာ။ နောက်ပြီးတော့ ဒီသားငယ် ကြီးပြင်းလာ တဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားတို့ဟာ သူ့ကိုပဲ အမဲကောင်လုပ်ပြီး လှလှပပ တောကစားနိုင်ကြ လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။ ဗာလူးဟာ ဒီသားငယ်ကို လက်သင့်ခံပါလို့ အဆိုတင်သွားပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဒီလူသားငယ်ကို ဥပဒေအရ လက်သင့်ခံနိုင်ကြ မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ဗာလူးရဲ့အဆိုကို ထောက်ခံတဲ့အနေနဲ့ နွားသိုးတစ်ကောင် ပေးပါ့မယ်။ ဒီနွားသိုးကို ကျွန်တော် ကိုက်သတ်ခဲ့တာဟာ မကြာသေးပါဘူး။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ဝလည်းဝ၊ ဆူလည်းဆူတယ်။ ဒီအရပ်နဲ့ မိုက်ဝက်လောက်ဝေးတဲ့အရပ်မှာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်က အခုလို ထောက်ခံလိုက်တဲ့ အတွက် ခင်ဗျားတို့မှာ အလိုမကျဖြစ်နေကြပါသလားခင်ဗျာ”

ထိုအခါ အသံပေါင်းများစွာတို့ မြည်လာကြသည်မှာ “ဟာ-လက်သင့်ခံ

m g y o e . c o m

လိုက်တော့ကော ဘာဖြစ်မှာလဲကွ။ ဒီကောင်ကလေးဟာ ဆောင်းပေါက်လာရင် ခိုက် ခိုက်တုန် ချမ်းပြီး သေမှာပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း နွေအခါ နေလောင်ပြီး သေမှာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့ ဖားလက်တက်က တို့ကို ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲကွ။ ဗျို... ဗဂီရာ၊ ဒီသားငယ်ကို ကျုပ်တို့ လက်သင့်ခံတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား နွားသိုးကိုသာ အပ်။ ကျုပ်တို့ လက်သင့်ခံမယ်” ဟု မြည်လာကြရာ အာကေလာက “အို... ဝံပုလွေအပေါင်း တို့ သေသေချာချာကြည့်ကြကုန်၊ သေသေချာချာကြည့်ကြကုန်” ဟု စူးစူးရှရှ အူလိုက် ၏ ။

မောဂ္ဂလိသည် ကျောက်စရစ်ခဲများနှင့်သာ ဆော့ကစား၍နေသည်။ ဝံပုလွေ တို့သည် တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် သူ့ဆီသို့လာ၍ သူ့ကိုကြည့်ကြသည်ကို သူ ဂရုမစိုက်ချေ။ အားလုံးကြည့်ပြီးကြသောအခါ ဝံပုလွေတို့သည် ဗဂီရာ ကိုက်သတ်ထား သော နွားသိုးရှိရာအရပ်သို့ တစ်စုတစ်ရုံး သွားကြလေ၏။ အာကေလာနှင့်တကွ ဗာလူး၊ ဗဂီရာ၊ မောဂ္ဂလိ၏ အမိဝံပုလွေ၊ အဖဝံပုလွေတို့သာလျှင် ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ရှိရာခန့်သည် သူ့လက်သို့ မောဂ္ဂလိကို မအပ်ကြသဖြင့် ဒေါထကာ တစ်ညလုံး တဟိန်း တည်း ဟိန်း၍သာနေ၏။

“အားရအောင် ဟိန်းထားဦးပေါ့ ရှိရာခန့်ရာ၊ ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့ ကောင်ကလေး ကြီးပြင်းလာတဲ့အခါကျတော့ လေသံတစ်မျိုးပြောင်းပြီး မင်း ဟိန်းရဦးမှာပေါ့။ ဒီလိုမှ မင်း မဟိန်းရဘူးဆိုရင် လူ့အကြောင်းကို ငါ မသိလို့သာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ ရှိရာခန့်ရ” ဟု ပါးမုန်းမွေးများ ထောင်ကာ ဗဂီရာက ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

ထို့နောက် အာကေလာက ဗဂီရာကို ပြောသည် မှာ “မင်းတို့ စိမ့်လိုက်တာဟာ ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ငါက သာဓုခေါ်ပါတယ်ကွာ။ လူဆိုတဲ့သတ္တဝါတွေဟာ ဉာဏ် ရှိကြသကွယ့်။ ဒီ လူ့သားငယ်ကလေးဟာလည်း ဉာဏ်ရှိမှာပဲ။ ဒီတော့ အရေး အကြောင်း ပေါ်လာရင် ဒီလူ့သားငယ်ဟာ တို့ကို ကူညီမှာပဲကွ”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ကူမှာပေါ့ဗျာ။ အုပ်စုခေါင်းဆောင် လုပ်သူဟာ အုပ်စုကို အစဉ် ထာဝရ ခေါင်းဆောင်နိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခေါင်းဆောင်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပေါ်လာ တဲ့အခါမှာ ဒီကောင်ကလေးဟာ ကျုပ်တို့ကို ကူနိုင်တာပေါ့....”

အာကေလာသည် ပြန်မပြောတော့ဘဲ ခပ်မဆိတ်နေလိုက်လေ၏။ မည်သည့် အုပ်စုခေါင်းဆောင်မဆို အသက်ကြီးလာ၍ ခွန်အားဆုတ်ယုတ်လာပြီး ချည်ချည် နဲ့နဲ့ဖြစ်လာသောအခါ အကိုက်အသတ်ခံရတတ်ပုံ၊ ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်သစ်ပေါ်လာ ပုံ၊ တစ်ဖန် ထိုခေါင်းဆောင်သစ်သည်လည်း သူ့အလှည့်သို့ ရောက်လာသောအခါ အကိုက်အသတ်ခံရတတ်ပုံ၊ ဤသို့ဖြင့် ခေါင်းဆောင် သံသရာလည်နေတတ်ပုံတို့ကို

m.g.e.com

အာကေလာသည် တွေးမိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် အာကေလာက “ကိုင်း... မင်းတို့ရဲ့ လူသားငယ်ကို ခေါ်သွားကြပေ
တော့။ လွတ်လပ်တဲ့ ဝံပုလွေတစ်ဦးဖြစ်လာအောင်လည်း သူ့ကို ကောင်းကောင်း
လေ့ကျင့်ပေးရမယ်ကွဲ့၊ ကြားရဲ့လား” ဟု အဖ ဝံပုလွေကို လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဗာလူးက အဆိုတင်သွင်းသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဗဂီရာက
သူ့ကိုက်သတ်သော နွားသိုးကို အဖိုးအခအဖြစ်ပေး၍ ထောက်ခံလိုက်သောကြောင့်
လည်းကောင်း မောဂ္ဂလိသည် ဆုနှုအိ ဝံပုလွေအုပ်စုသို့ ဝင်ခွင့်ရခဲ့လေသည်။

*

[၃]

ဆယ်နှစ်၊ ဆယ့်တစ်နှစ်ခန့် ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။ ထိုကာလအတွင်းတွင်
မောဂ္ဂလိသည် ဝံပုလွေများအလယ်၌ မသိမသာကြီးပြင်းလာခဲ့သည်။ အမိဝံပုလွေ၏
သားငယ်များသည် မောဂ္ဂလိ လူမဖြစ်ခင်ကပင် ဖွားမြင်ခဲ့သူများဖြစ်သဖြင့် အရွယ်
ရောက်ကုန်ကြပြီ။ မောဂ္ဂလိသည် အဖဝံပုလွေထံမှ အခြောက်အလှန့်၊ အစောင့်
အချောင်း၊ အခုန် အအုပ်စသော ဝံပုလွေတို့ တတ်အပ်သည့် ပညာတို့ကို သင်ယူရ
သည်။ ထို့ပြင် အခြားသော တောဟေဝန်ပညာများကိုလည်း သင်ယူရသည်။ တော
ဟေဝန်ပညာဆိုသည်မှာ တောဟေဝန်၏အမူအရာနှင့် ထိုအမူအရာ၏ သဘော
သကန်တို့ဖြစ်သည်။ မြက်တောကြီးထဲမှ မြက်ပင်လှုပ်ရှားသံကို ကြားရလျှင် မည်သို့
သော သဘောရှိသည်။ ညအချိန် လေပြည်လေညင်းတိုက်ခတ်လာလျှင် မည်သို့သော
သဘောရှိသည်။ သစ်ပင်ထက်မှ ဇီးကွက်ကြီး မည်သို့မြည်လျှင် မည်သို့သော သဘော
ရှိသည်။ အိပ်တန်းတက်သော လင်းနို့သည် သစ်ပင်ကို လက်သည်းဖြင့် ကုတ်လျှင်
မည်သို့သော သဘောရှိသည်။ ရေအိုင်ထဲသို့ ငါးကလေး ခုန်ချလိုက်လျှင် မည်သို့သော
သဘောရှိသည် စသည်ဖြင့် အမူအရာနှင့် သဘောသကန်တို့ကို ယှဉ်ဖက်၍ သင်ပေး
ခြင်းဖြစ်သည်။ လူ့လောကတွင် သူဌေး၊ ကုန်သည်၊ လုပ်ငန်းရှင်တို့အဖို့ ရုံးတွင်း
အလုပ်ကို မြင်ရုံမျှဖြင့် အလုပ်အကိုင် အခြေအနေ အလားအလာကို သိနိုင်သကဲ့သို့
ဖြစ်သည်။

ဝံပုလွေကျောင်းအားချိန်များတွင် မောဂ္ဂလိသည် နေပူထဲ၌ ထိုင်၍နေပူခံသည်။
အိပ်သည်။ အိပ်ပြီးလျှင် စားသည်။ စားပြီးလျှင်အိပ်သည်။ အိုက်သည်ထင်လျှင်၊
ညစ်ပတ်ပေရေနေသည်ထင်လျှင် ရေအိုင်သို့ဆင်း၍ ရေကူးသည်။ ပျားရည်သောက်ချင်
လျှင် (ပျားရည်နှင့် သစ်သီး၊ သစ်ဥ၊ သစ်ဖုတို့သည် သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းကဲ့သို့ပင်

mgyoe.com

စား၍ကောင်းသည်ဟု ဗာလူးက မောဂ္ဂလိကို ပြောထားသည်။) ပျားအုံရှိရာ သစ်ပင်ကို တက်သည်။ သစ်ပင်တက်သော အတတ်ကို ဗဂီရာက သင်ပေးသည်။ သင်ပေးပုံမှာ ဗဂီရာသည် သစ်ကိုင်းပေါ်မှနေ၍ “ဟေ့ ညီလေး၊ ခုန်ခဲ့ကွ ခုန်ခဲ့ကွ” ဟုခေါ်သည်။ ပထမသော် မောဂ္ဂလိသည် သစ်ကိုင်းတို့၌သာ တွဲလွဲခိုတတ်သည်။ နောင်အခါများတွင် ကား၊ တွဲလွဲခိုရာမှ မျောက်လွဲကျော်ကဲ့သို့ ကိုယ်ကို လွှဲ၍ ခုန်တတ်လာသည်။

အုပ်စုညီလာခံကျင်းပသည့်အခါ မောဂ္ဂလိသည် ညီလာခံသို့ တက်သည်။ ညီလာခံတွင် မည်သည့်ဝံပုလွေကိုမဆို သူက စိုက်ကြည့်လျှင် အကြည့်ခံရသော ဝံပုလွေသည် မျက်လွှာချလိုက်သည်ကို သူ တွေ့လာရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျီစယ်လို သဖြင့် ခဏခဏစိုက်ကြည့်လေ့ရှိသည်။ ဝံပုလွေတို့သည် ခဏခဏ ဆူးစူးတတ်ကြ၍ သူတို့၏အမွှေး၌လည်း ခဏခဏ ကပ်စေးနှံသီးများ တွယ်တတ်ကြသည်။ ထိုအခါများ တွင် မောဂ္ဂလိသည် ဆူးထွင်ပေးရ၍ ကပ်စေးနှံသီးများကို ခွာပေးရသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ မောဂ္ဂလိသည် ညအချိန်တွင် တောင်ခြေရင်းသို့ ဆင်း၍ လယ်ကွင်းကို ဖြတ်ကာ တဲကိုယ်စီနှင့်နေကြသော ရွာသားများကို ချောင်းကြည့်သည်။ ရွာသားများ နေထိုင်ကြ ပုံကို သူမကြိုက်၊ လူသားကို သူ စိတ်မချ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ခလုတ်ဖြင့် ဖွင့်၍ ပိတ်၍ရသော တံခါးအရှင်ပါသည့် လေးထောင့်သေတ္တာတစ်လုံးကို ဗဂီရာ က သူ့ကိုပြ၍ ဝံပုလွေထောင်ချောက်ဖြစ်သည်ဟု သူ့အား ပြောထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုထောင်ချောက်ကို တောတိရစ္ဆာန်များ မမြင်နိုင်အောင် တောချုံထဲ၌ ကွယ်ဝှက်၍ ထောင်ထားတတ်သည်ဖြစ်ရာ တစ်ခါသော် မောဂ္ဂလိသည် ထောင် ချောက်ထဲသို့ ဝင်မိမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် လူသားကို သူ စိတ်မချခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တောနက်ကြီးထဲသို့ မောဂ္ဂလိသွားသောအခါ ဗဂီရာနှင့်သာ သွားချင်သည်။

မောဂ္ဂလိသည် နေ့ခင်းတွင် တစ်နေ့လုံး သိုးနေအောင် အိပ်၍ ညအချိန်တွင် ဗဂီရာနောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ကာ ဗဂီရာ အမဲလိုက်ပုံကို လေ့လာသည်။ ဗဂီရာသည် သူ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာဖြစ်လျှင် မည်သည့်အမဲကောင်ကိုမျှ အလွတ်မပေး။ ကိုက်သတ်တတ်သည်။ မောဂ္ဂလိသည် ဗဂီရာကဲ့သို့ပင် ကိုက်သတ်တတ်သည်။ အမဲကောင်တစ်မျိုးကိုသာ ရှောင်ကြသည်။ ထိုအမဲကောင်သည် အခြားမဟုတ်။ ရွာနွား၊ ရွာကျွဲဖြစ်သည်။ မောဂ္ဂလိ အတန်ငယ်ကြီးပြင်းလာ၍ တောဟေဝန်၏ အမူအရာကို လည်းကောင်း၊ သဘောသကန်ကိုလည်းကောင်း နားလည်လာသောအခါ ဗဂီရာသည် ရွာနွားနှင့် ရွာကျွဲကို လက်ဖျားနှင့်မျှ မတို့ရန် မောဂ္ဂလိအား စည်းကမ်းပေးသည်။ စည်းကမ်းပေးရင်း ဗဂီရာက “တောထဲမှာရှိတဲ့ အမဲကောင်မှန်သမျှဟာ ညီလေး ပစ္စည်း

mgvce.com

ချည်းပဲကွ၊ သိရဲ့လား။ ဒီတော့ ညီလေး ကိုက်သတ်နိုင်တဲ့ အမဲကောင်မှန်သမျှကို ကိုက်နိုင်သတ်နိုင်တယ်။ အေး... ရွာနွားတို့၊ ရွာကျွဲတို့ကိုတော့ ကြီးကြီးငယ်ငယ်၊ ရွယ်ရွယ်လတ်လတ် ညီလေး ဘယ်တော့မှမသတ်နဲ့။ ရှောင်ရမယ်။ ညီလေးကို အုပ်စု ထဲသွင်းကြစဉ်က ညီလေးအတွက် နွားသိုးကို အဖိုးအခအဖြစ် ပေးခဲ့ရလို့ကွ၊ သိရဲ့လား။ ဒါဟာလည်း တောဟောဝန်ရဲ့ ဥပဒေပဲကွ၊ မြဲမြံမှတ်ထား။” ဟု ရှင်းပြသည်။ ထိုဥပဒေကိုလည်း မောဂ္ဂလိသည် မြေဝယ်မကျ လိုက်နာသည်။ ဤသို့ဖြင့် မောဂ္ဂလိသည် ပညာသင်ခြင်းလည်းမရှိ၊ တွေးကြံခြင်းလည်းမရှိ၊ အိပ်ခြင်း၊ စားခြင်းတို့ဖြင့်သာ လူ့လောက၌ ကြီးပြင်းလာရသူကဲ့သို့ တောထဲ၌ ကြီးပြင်းလာသည်။

အမိဝံပုလွေက ရှိရာခန့်သည် စိတ်မချရသော တောကောင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့နေ့တွင် ရှိရာခန့်ကို မောဂ္ဂလိက သတ်ပစ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း မောဂ္ဂလိအား တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ပြောဖူးသည်။ ဝံပုလွေပျိုများသည် ထိုစကားကို မြေဝယ်မကျ မှတ်ထားနိုင်ကြမည်ဖြစ်သော်လည်း မောဂ္ဂလိသည်ကား ကလေးမျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် ကြားသောခဏ၌သာ သတိရ၍ အတန်ကြာလျှင် မေ့သွားတတ်သည်။

ထိုကာလအတွင်းတွင် ရှိရာခန့်သည် အုပ်စုအဓိပတိ အာဂေလာကို ကလန်ကဆန်ပြုလိုသောသဘောဖြင့် အမြဲတမ်း လက်သီးပုန်း ထိုးနေသည်။ အာဂေလာသည် အိုလာပြီ၊ ချည့်လာပြီ။ ထို့ကြောင့် ရှိရာခန့် ကျား ငထော့ကျိုးသည် နောင်တစ်ခေတ်တွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာကြမည့် ဝံပုလွေပျိုများအား သူ့စားကြွင်း စားကျန်များကိုပေးကာ ချောပေါင်းသည်။ ဝံပုလွေပျိုများကလည်း စားကြွင်းစားကျန်များကို မျှော်ကာ ကျား ငထော့ကျိုးနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေကြသည်။ အာဂေလာကသာ သူ့အာဏာကို အစွမ်းကုန်သုံးဝံ့သည်ဖြစ်လျှင် ဖောက်ပြန်နေကြသော ကျား ငထော့ကျိုးနှင့် ဝံပုလွေပျိုတို့၏ ခြေလှမ်းကို ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ယခုမူ လက်ပိုက်၍သာ ကြည့်နိုင်သည်။ ရှိရာခန့်က ဝံပုလွေပျိုတို့ကို မြှောက်ပေးသည်မှာ “မင်းတို့လည်း လူတော်ကလေးတွေပါကွ။ သင်္ချိုင်းကို ခြေတစ်ဖက် လှမ်းနေတဲ့ ခေါင်းဖြူစွယ်ကျိုး ဝံပုလွေကြီးကရော၊ ဟိုလူ့သားငယ်ကရော မင်းတို့ အပေါ်မှာ ဗိုလ်ကျနေကြတာကို မင်းတို့ခေါင်းငုံ့ခံနေကြတာဟာ အံ့ပါရဲ့ကွာ။ ဟေ့ ညီလာခံကျင်းပတိုင်း ဟိုကိုယ်တုံးလုံးနဲ့ လူ့သားငယ်က မင်းတို့ကို စိုက်ကြည့်တတ်တယ်ဆို။ သူက စိုက်ကြည့်ပလားဆိုရင် မင်းတို့က ပြန်မကြည့်ရဲကြဘူးဆို။ အံ့ပါရဲ့ကွာ” ဟု ဝံပုလွေပျိုများကို သွေးထိုးပေးတတ်၏။ ထိုအခါ ဝံပုလွေပျိုတို့သည် မောဂ္ဂလိ အပေါ်၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့လိုသောစိတ် ဖြစ်လာ၍ ဟိန်းကြ၏။ လည်ပင်းက အမွှေးများပင်

ထောင်လာကြသည်။

တောဟောဝန်တွင် မျက်စိတစ်ထောင်၊ နားတစ်ထောင်ရှိသော ဗဂီရာသည် ရှိရာခန့် မဖွယ်မရာ စည်းရုံးနေသည်ကို သိသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့နေ့တွင် ရှိရာခန့် သည် မောဂ္ဂလိကို ကိုက်သတ်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း မောဂ္ဂလိအား ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောဂ္ဂလိသည် ပြင်းပြစွာရယ်၍ “ဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ နောင်ကြီးရာ။ ညီလေး ဘက်မှာ အုပ်စုကြီးတစ်ခုလုံး မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နေတာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ နောင်ကြီးလည်း ရှိတာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ဗာလူးဟာ ပျင်းပျင်းရိရိနေတတ်ပေမဲ့ ညီလေးအတွက်ဆိုရင် တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက်တော့ ဝင်တီးမှာပဲ။ ဒီတော့ ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ နောင်ကြီးရ” ဟု ပြန်ပြောတတ်သည်။

တစ်နေ့သ၌ ဗဂီရာ၌ စိတ်ကူးတစ်မျိုးပေါက်လာ၏။ ထိုစိတ်ကူးသည် ဆာဟီ အမည်ရှိသော ဖြူကောင်က ပြောသည့်စကားကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာပုံရသည်။ မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေကာမူ ဗဂီရာသည် မောဂ္ဂလိနှင့်အတူ တောလည်ရင်း တောနက်ထဲသို့ ရောက် သည့်အခါတိုင်း “ညီလေးရ၊ ရှိရာခန့်ဟာ လူလေးရဲ့ ရန်သူအစစ်ပဲလို့ နောင်ကြီးပြောခဲ့ တာ ဘယ်နှခါရှိပဲလဲကွ” ဟုမေး၏။ မောဂ္ဂလိသည် ဗဂီရာ၏ကျောပေါ်တွင် ခေါင်း တင်လျက် “ဟိုအပင်ပေါ်မှာ အသီးတွေရှိသလောက် ရှိနေပြီ ဆိုပါတော့ နောင်ကြီးရာ။ အခုလည်း ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ။ ညီလေး အိပ်ငိုက်တယ်ဗျာ၊ ရှိရာခန့်ဆိုတဲ့ အကောင်ကြီးကို ကြည့်လိုက်ရင် အမြီးကြီး တထောင်ထောင်နဲ့ စကားဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာ ပြောတတ်တာပဲ ရှိတယ်။ မော်မော်ဆိုတဲ့ ဒေါင်းကောင်လိုပါပဲဗျာ” ဟု ပြောလေ၏။

“ညီလေးရ ဒီလို အပြောမျိုးတွေပြောပြီး အချိန်ဖြုန်းနေလို့ မတော်တော့ဘူး ကွ။ တောဟောဝန်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အကြောင်းစုံကို ဗာလူးလည်း သိတာပဲ၊ နောင် ကြီးလည်း သိတာပဲ၊ အုပ်စုတစ်ခုလုံးလည်း သိတာပဲ။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ။ အပေ နပေဆိုတဲ့ သမင်ကတောင် သိနေတယ်ကွ။ တဗာကီက ညီလေးကို ပြောမပြဘူး လား”

“တဗာကီလား။ အရင်တစ်လောက သူ ရောက်လာသေးတယ်ဗျာ။ တော်တော် ပါးစပ်ပဲ့တဲ့ တဗာကီပဲ။ သူက ဘာပြောသွားတယ်မှတ်သလဲ။ ဟဲ့ မောဂ္ဂလိတဲ့၊ နင်ဟာ တောဟောဝန်က သားငယ်မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ လူတောထဲက လူသားငယ်တဲ့၊ လူသားငယ် ပီပီ ဝက်မြေစာဥကိုတောင် နင် မတူးတတ်ဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ညီလေးက ဘာလုပ်လိုက် တယ် မှတ်သလဲ။ တဗာကီကို အမြီးကကိုင်ပြီး တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက် မွေ့ယမ်း ပစ်လိုက်တာ အနားက သစ်ပင်ကို ဝင်ဆောင့်တော့တာပါပဲဗျာ”

mgjoe.com

“အေး အဲဒါ ညီလေးမိုက်ရာကျတာပဲကွ။ တဗာကီက အကောင်ရှုပ်၊ အကောင် ပွေဖြစ်ပေမဲ့ ညီလေးနဲ့ဆိုင်တဲ့ သတင်းကိုတော့ ပေးနိုင်တဲ့အကောင်ကွ။ ညီလေးရေ မျက်စိကို ဖွင့်ထားကွ၊ နားကို စွင့်ထားကွ၊ သိရဲ့လား။ ရှိရာခန့်ဟာ ညီလေးကို တောဟောဝန်ထဲမှာတော့ မသတ်ရဲပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညီလေး သတိထားရမှာက အာကေ လာဟာ အိုလာပြီကွ။ အိုလာတော့ တစ်နေ့ကျရင် အာကေလာဟာ ဒရယ်ကိုတောင် ကိုက်သတ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအခါကျရင် အာကေလာဟာ အုပ်စုခေါင်းဆောင် အရာက ဆင်းပေးရမှာပဲ။ ညီလေးကို အုပ်စုထဲသွင်းစဉ်က ဝိုင်းပြီးကြည့်ခဲ့ကြတဲ့ ဝံပုလွေတွေဟာလည်း ဝံပုလွေအိုကြီးတွေဖြစ်ကုန်ကြမှာပဲ။ ဒီတော့ ရှိရာခန့်နားချသမျှ နားဝင်နေကြတဲ့ နောက်ထပ် ဝံပုလွေပျိုတွေဟာ ညီလေးအပေါ်မှာ သဘောထား ပြောင်းကြလိမ့်မယ်။ ညီလေးကို သူတို့က ဝိုင်းပယ်ကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ မကြာခင် ဆိုသလို ညီလေးဟာ လူ့လောကက လူသားစင်စစ် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“လူသားစင်စစ် ဖြစ်လာတော့ကော ဘာထူးလာမှာလဲ နောင်ကြီးရ။ တောဟောဝန်ထဲမှာ သူ့အစ်ကို ဝံပုလွေတွေ၊ သူ့ညီ ဝံပုလွေတွေ၊ သူ့အစ်မ ဝံပုလွေတွေ၊ သူ့ညီမ ဝံပုလွေတွေနဲ့အတူနေ၊ အတူစား၊ အတူသွားရမှာပဲ မဟုတ်လား။ ညီလေးဟာ တောဟောဝန်ထဲမှာ မွေးလာတာပဲမဟုတ်လား။ ညီလေးဟာ တောဟောဝန်ရဲ့ ဥပဒေကို မြေဝယ်မကျ လိုက်နာခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ ဝံပုလွေတွေ ဆူးစူးကြရင် ညီလေးက ဆူးထွင်ပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဝံပုလွေတွေဟာ ညီလေးရဲ့ သားချင်းတွေ ပေါ့”

ဗဂီရာသည် သူ့ခါးလျားရှည်ကို ဆန့်နိုင်သရွေ့ ဆန့်၍ သူ့မျက်စိကို မပွင့် တပွင့် ပေးမှေးမှေးဖွင့်လျက် “ဟေ့ ညီလေး၊ နောင်ကြီးရဲ့ မေးအောက်ကို စမ်းကြည့် စမ်း” ဟု သူ့မေးအောက်ကို အစမ်းခိုင်း၏။

ဗဂီရာက အစမ်းခိုင်းသည့်အတိုင်း မောဂ္ဂလိသည် ပိုးသားကဲ့သို့ နူးညံ့လှသော ဗဂီရာ၏ မေးအောက်ကို အသာအယာစမ်းကြည့်ရာ အမွှေးပြောင်နေသော တစ်နေရာ ကို စမ်းမိ၏။

“အေး-အေး၊ အဲဒါပဲ။ အဲဒါဟာ “လည်ပတ်ကြောင့် အမွှေးပြောင်နေတဲ့ လည်ပတ်ရာပဲကွ။ နောင်ကြီးမှာ ဒီလည်ပတ်ရာ ရှိနေမှန်း ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး ကွ၊ ညီလေးရ။ နောင်ကြီးဟာ လူသားတွေနေကြတဲ့ မြို့ကြီးမှာ မွေးတာကွ။ နောင်ကြီးရဲ့ အမေဟာ ဟို... ဥဒေပူရမြို့က ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးရဲ့ ရွှေနန်းဥယျာဉ်အတွင်း လှောင်အိမ် ထဲမှာ အနိစ္စရောက်ရှာသကွ။ နောင်ကြီးဟာ အမေကို သတိရ အောက်မေ့လာတာနဲ့ နွားသိုးကို အဖိုးအခအဖြစ်ပေးပြီး ညီလေးကို ဝံပုလွေအုပ်စုထဲ သွင်းခဲ့တာပေါ့။ အမှန်

ပြောရရင် နောင်ကြီးဟာ လူသားတွေရဲ့ မျက်စိအောက်မှာ မွေးလာခဲ့တာကွ။ နောင်ကြီး ငယ်ငယ်တုန်းက တောကြီးတောင်ကြီးဆိုတာကို ဘယ်မြင်ဖူးမှာလဲ။ လှောင်အိမ်ထဲမှာ မွေး၊ လှောင်အိမ်ထဲမှာနေ၊ သံတိုင်ကြားက ထိုးပေးလိုက်တဲ့အသားကို စား။ ဒီလို နေရင်း စားရင်း တစ်ညကျတော့ နောင်ကြီးမှာ တောစိတ်တွေ ပေါက်လာပြီး၊ လှောင် အိမ်တံခါးက ငမိုက်သား သော့ခလောက်ကို နောင်ကြီးရဲ့ လက်နဲ့ တစ်ချက်တည်း ရိုက်ချိုးလိုက်တာပဲ။ လှောင်အိမ်တံခါးလည်း ပွင့်ရော နောင်ကြီးလည်း ခုန်ထွက်ပြီး ဒီတောဟောဝန်ကို ပြေးလာတာပဲကွ။ နောင်ကြီးဟာ လူတွေနဲ့ နေခဲ့ရတော့ လူ့ သဘော၊ လူ့ပရိယာယ်တွေကို ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်သကွ။ ဒါကြောင့်မို့လို့သာ ဒီတော ဟောဝန်မှာ ရှိရာခန့်ထက် နောင်ကြီးကို ပိုပြီးကြောက်ကြတာပေါ့။”

“ဪ- ဒါကြောင့်မို့လို့ ဗဂီရာကို တစ်တောလုံးက ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက် ကြတာကိုး။ မောဂ္ဂလိကတော့ မကြောက်ပေါင်။”

“ညီလေးရ၊ ညီလေးဟာ လူကမွေးတဲ့ လူ့သားငယ်ကွ။ နောင်ကြီးဟာ တော ကောင်ကမွေးတဲ့ တောကောင်ငယ်ဖြစ်လို့ နောက်ဆုံးကျတော့ တောကောင်တွေရဲ့ တောထဲကို ပြန်လာခဲ့တာပဲကွ။ အဲဒီလိုပဲ ညီလေးဟာလည်း နောက်ဆုံးကျရင် လူတွေ နေကြတဲ့ လူတောထဲကိုသာ ပြန်သွားမှာပဲ။ ညီလေးရဲ့ သားချင်းအစစ်ဟာ တောကောင် မဟုတ်ဘူး၊ လူသားသာဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ဝံပုလွေအုပ်စုညီလာခံမှာ ညီလေး အသတ် မခံရခင် လူတောထဲကို ပြန်ပါလား ညီလေးရာ။”

“မေးစမ်းပါရစေ နောင်ကြီးရာ၊ ဝံပုလွေတွေက ညီလေးကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်ချင် ရတာလဲ။”

“ကဲ... ဖြေရတာပေါ့။ ကိုင်း... နောင်ကြီးကို ညီလေး စိုက်ကြည့်စမ်း။” မောဂ္ဂလိ သည် ဗဂီရာခိုင်းသည့်အတိုင်း ဗဂီရာကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရာ ဗဂီရာသည် ကြာကြာ အကြည့်မခံနိုင်ဘဲ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွား၏။

“ကဲ- ဒါကြောင့်ပဲ ညီလေးရ” ဟု ပြောပြီး ဗဂီရာသည် သစ်ရွက်တစ်ရွက်ပေါ်၌ တင်ထားသော သူ့လက်ကို ဖယ်လိုက်ပြီးလျှင် ဆက်၍ “နောင်ကြီးဟာ လူတော ထဲမှာ မွေးလာသူလည်း ဖြစ်တယ်၊ ညီလေးကို ချစ်တဲ့ နောင်ကြီးလည်းဖြစ်တယ်။ လူတောထဲမှာ မွေးလာတဲ့ ဗဂီရာကတောင်၊ ညီလေးကို ချစ်တဲ့ နောင်ကြီးကတောင် ညီလေးကို ပြန်ပြီး စိုက်မကြည့်နိုင်ဘူး ညီလေးရ။ သူတို့က ညီလေးကို စိုက်မကြည့်နိုင် ကြတော့ ညီလေးကို သူတို့က မုန်းကြတာပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ ညီလေးက ဉာဏ်ရှိသူ လည်း ဖြစ်တယ်။ သူတို့ခြေဖဝါးမှာ ဆူးစူးရင် ဆူးထွင်ပေးတတ်သူလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ညီလေးကို သူတို့က မနာလိုဝန်တိုဖြစ်ပြီး မုန်းကြပြန်တာပေါ့” ဟု ဆိုလေသည်။

mg...e.com

“ဒီလိုဆိုရင် ညီလေး မပြောတတ်တော့ပါဘူး နောင်ကြီးရာ” ဟု ဆို၍ မောဂ္ဂလိ သည် ငေးနေ၏။

“အေး-ဒီတော့ တောဟောဝန်ရဲ့ ဥပဒေအတိုင်း တိုက်စရာရှိတာကို အလျင် တိုက်၊ ပြောစရာရှိတာကို နောက်မှပြော၊ သိရဲ့လား။ ညီလေးကတော့ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ သွားနေတာပဲ။ သူတို့ကတော့ ညီလေးကို စောင့်ကြည့်နေကြတော့ ညီလေးဟာ လူတော ထဲက လူဖြစ်နေမှန်း သူတို့သိလာကြတာပေါ့။ လိမ္မာပါ။ သတိဝီရိယနဲ့နေပါ ညီလေး ရာ။ အာကေလာဟာ တစ်နေ့တခြား အားအင်ဆုတ်ယုတ်လာတော့ ဒရယ်တစ်ကောင် ကို မိအောင် သူ မနည်းဖမ်းနေရရှာတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဒရယ်ကို သူလိုက်ဖမ်းလို့ မဖမ်းနိုင်မှန်း သိလာကြလျှင် သူတို့တစ်တွေဟာ အာကေလာကိုရော ညီလေးကိုပါ ဒုက္ခပေးကြလိမ့်မယ်လို့ နောင်ကြီးထင်တာပဲ။ ဒီအခါမှာ သူတို့တစ်တွေဟာ ညီလာခံ ကျောက်ဆောင်မှာ အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး တစ်ခုခုလုပ်ကြတော့မှာပဲ။ ဒီတော့ ဒီအစည်း အဝေးမှာ တို့က ဘာပြန်လုပ်ရမလဲ။ ဟယ်... နေစမ်း... နေစမ်း၊ နောင်ကြီး အကြံရ ပြီကွ” ဟုဆိုကာ ဗဂီရာသည် ဝပ်နေရာမှ ဝမ်းသာအားရ ထ၍ခုန်လေ၏။ ထို့နောက် ဗဂီရာက “ကိုင်း... ညီလေး၊ တောင်ခြေကို ဆင်း၊ ရွာထဲကို ဝင်၊ ရွာထဲကို ဝင်ပြီးရင် တဲအိမ်အနီးအနားမှာ ရွာသားတွေ စိုက်တတ်ကြတဲ့ ပန်းနီနီပင်က ပန်းနီနီကို ခူးခဲ့။ ဒီပန်းနီနီသာ ညီလေး လက်ထဲမှာ ရှိထားရင် နောင်ကြီးထက် အဆတစ်ရာသာတဲ့၊ ဗာလူးထက် အဆတစ်ရာသာတဲ့၊ ညီလေးရဲ့ ဝံပုလွေတွေထက် အဆတစ်ရာသာတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းကို ရထားတာနဲ့အတူတူပဲ ညီလေးရ။ ဒီတော့ ပန်းနီနီကိုသာ ရအောင် ရှာခဲ့ပေတော့” ဟု ဗဂီရာက အကြံပေးလေ၏။

ဗဂီရာ ပြောသော ပန်းနီနီဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်၊ မီးဖြစ်သည်။ တော ဟောဝန်တွင် မီးကို မီးဟု ခေါ်ရမှန်း မသိကြသဖြင့် မီးကို ပန်းနီနီဟု ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တောဟောဝန်သားတို့သည် မီးကို သေမလောက် ကြောက်ကြသဖြင့် မီးကို အမည်အမျိုးမျိုး ပေး၍ ခေါ်တတ်ကြသေးသည်။

“ပန်းနီနီလား၊ ညီလေး သိတာပေါ့။ နေဝင်ရီသံရော အချိန်ရောက်ရင် တဲအိမ် အနီးအနားမှာ ပွင့်တတ်တဲ့ပန်းပေါ့။ မခက်ပါဘူး၊ ညီလေး ခူးနိုင်ပါတယ်” ဟု မောဂ္ဂလိက ပြန်ပြောရာ “အေး-ဒီလိုမှပေါ့ ညီလေးရ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ညီလေးဟာ လူတောထဲက လူလို့ နောင်ကြီးက ပြောတာပေါ့။ ပန်းနီနီပင်ဟာ မြေအိုးကင်းထဲမှာ ပေါက်တတ်တယ်ကွ။ ညီလေး ရအောင်ယူပြီး အချိန်တန်ရင် သင့်သလို သုံးဖို့ သိမ်း ထားရလိမ့်မယ်” ဟု ဗဂီရာက သတိပေးပြန်၏။

“ကောင်းပြီ၊ ညီလေး သွားခူးမယ်။ ဒါပေမဲ့ နောင်ကြီးရာ ရှိရာခန့် ဝင်ရှုပ်

သူတို့၏ ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထုတိုများ

တာဟာ အဟုတ်ပဲလားဗျာ” ဟု ဆို၍ မောဂ္ဂလိသည် ဗာဂီရာ၏ လည်ပင်းကို ဖက်ကာ ဗဂီရာကို ကြည့်နေပြန်၏။

“အဟုတ်ပါ ညီလေးရာ။ နောင်ကြီး ရိုက်ချိုးခဲ့တဲ့ သော့ခလောက်ကြီးဟာ နောင်ကြီးကို ပြန်ဖမ်းပေးရစေရဲ့။”

“စိန်လိုက်၊ ညီလေးလည်း ဒါလောက်ရှုပ်လှတဲ့ ရှိရာခန်ကို မရှုပ်ဝံ့အောင် လုပ်ပြလိုက်မယ်။ အို- အပြုတ်ဖြုတ်တန်ရင် ဖြုတ်ပစ်လိုက်မယ်ဗျာ။ မဖြုတ်နိုင်ဘူး ဆိုရင် ညီလေးအတွက် အဖိုးအခအဖြစ် ပေးခဲ့ရတဲ့ နွားသိုးကြီးဟာ အသက်ပြန်ရှင်လာ ပြီး ညီလေးကို ခွာနဲ့ နင်းသတ်ရစေရဲ့။ ကိုင်း-ယုံပါတော့” ဆို၍ မောဂ္ဂလိသည် လွှားခနဲခုန်ကာ ထွက်သွားလေ၏။

“အင်း... လူသားဟာ လူသားပါပဲ၊ လူသားပီပီ လုပ်ရဲမှာပဲ။ ရှိရာခန်ရေ၊ မင်းအသက်ကို ဖက်နဲ့ထုပ်ထားပေတော့ကွ။ ဒီတစ်ခါ ဒီကောင်ကလေးက မင်းကို ဖမ်းရင် ဆယ်နှစ်လောက်တုန်းက ဒီဖားလက်တက်ကလေးကို မင်းက လိုက်ဖမ်းတာ ထက် ပိုဆိုးလိမ့်မကွ” ဟု ဗဂီရာသည် တစ်ကိုယ်တည်းမြည်တမ်းကာ ပြန်၍ ဝပ်နေ၏။

*

[၄]

မောဂ္ဂလိသည် တောနက်ထဲတွင် ကဆုန်ပေါက်၍လည်း ပြေး၏။ ရန်ငြိုးစိတ် ဖြင့်လည်း ပြေး၏။ ညနေအချိန် မြူဆိုင်းလာသောအခါ သူ့ကျောက်လိုဏ်ခေါင်း သို့ ရောက်လာ၏။ သူ့ကျောက်လိုဏ်ခေါင်းသို့ ရောက်သောအခါကျမှသာ အသက် ရှူနိုင်၏။ မောဂ္ဂလိသည် ကျောက်လိုဏ်ခေါင်းမှနေ၍ တောင်ခြေမြေပြန့်ဆီသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဝံပုလွေသားငယ်များ မရှိ။ အမိဝံပုလွေတစ်ကောင်တည်း သာ ကျောက်လိုဏ်ခေါင်း၏ အနောက်ဘက်တွင်ရှိ၏။ အမိဝံပုလွေသည် သူ့ဖား လက်တက်ကလေး မျက်စိမျက်နှာ မသာမယာဖြစ်လာသည်ကို မြင်သောအခါ မေးလိုက်၏။

“ဟဲ့သား၊ ငါ့သား ဘာဖြစ်လာသလဲဟဲ့”

“ရှိရာခန်ကြီးပေါ့ဗျာ။ လင်းနို့တွေက သတိပေးနေကြတယ်ဗျာ။ ဒီည ကျွန်တော် တောင်ခြေရင်းက လယ်ကွင်းမှာ အစာသွားရှာတော့မယ်ဗျာ”

မောဂ္ဂလိသည် ထိုသို့ပြန်ပြော၍ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် တောင်စောင်းရှိ ချုံပုတ်များ ကို အတင်းတိုးကာ တောင်ခြေရင်းသို့ဆင်း၏။ တောင်ခြေရင်းရှိ စမ်းချောင်းတစ်ခု

သို့ရောက်သောအခါ ငြာသံပေး၍ တောခြောက်နေကြသော ဝံပုလွေတစ်အုပ်၏ ဆူဆူ
ညံ့ညံ့အသံကိုကြားရ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ နားစွင့်ကြည့်ရာ လိုက်အဖမ်းခံ
နေရသော ဆတ်တစ်ကောင်၏ တွန်သံကိုလည်းကောင်း၊ မတိုးသာ မဆုတ်သာ ရန်သူ
နှင့် ရင်ဆိုင်နေရရှာသော ဒရယ်တစ်ကောင်၏ နှာခေါင်းသက်ပြန် ရှူးရှဲသံကိုလည်း
ကောင်း ကြားရ၏။ ထို့နောက် ဝံပုလွေပျိုတစ်စု၏ သရော်သံလိုလိုဖြစ်သော အူသံကို
လည်း ကြားရ၏။ ထိုဝံပုလွေပျိုတို့သည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အသံများဖြင့်
“အဓိပတိကြီးရဲ့၊ တစ်ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့၊ အာကောလာကြီးရဲ့၊ အမိဖမ်းပါတော့လား။
မဖမ်းနိုင်ရင် အဓိပတိရာထူးကို စွန့်ရလိမ့်မယ်။ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဖမ်းပါတော့လား။
ခုန်အုပ်ပါတော့လား” ဟု ဝိုင်း၍ သရော်နေကြသည်။

အာကောလာသည် ဆတ်ကြီးကို ခုန်အုပ်လိုက်ပါ၏။ သို့ရာတွင် လွဲသွားဟန်
တူသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မောဂ္ဂလိသည် အာကောလာ၏ ခုန်အုပ်လိုက်သံကို
သာ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဆတ်ကြီးက ခြေဖြင့် ပေါက်လိုက်လေသလားမသိ။
အာကောလာ၏ စူးစူးဝါးဝါး အူလိုက်သံကို ကြားရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ မောဂ္ဂလိ
သည် ရပ်မနေနိုင်တော့ဘဲ ဆက်၍ ပြေးပါလေတော့၏။ ရွာအနီးရှိ လယ်ကွင်းသို့
ရောက်သောအခါကျမှသာ ဝံပုလွေပျိုတို့၏ သရော်သံသည် သူ့နားတွင် ပျောက်သွား
သည်။

မောဂ္ဂလိသည် ရွာစွန်ရှိ တဲငယ်တစ်ဆောင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်၏။
ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ မြက်ခြောက်ပုံထဲ၌ ဝင်အောင်း၍ အမောပြေသည်။
“ဗဂီရာ ပြောသမျှဟာ အကုန်မှန်တာပဲ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် အာကောလာကိုရော၊ ငါ့ကိုရော
ဝိုင်းပြီး ရန်မူကြတော့မှာပဲ” ဟု တွေးနေ၏။ အမောပြေသောအခါ မောဂ္ဂလိသည်
ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့သွား၍ ချောင်းကြည့်ရာ စားဖိုထဲက မီးရဲရဲကို မြင်၏။ အတန်ကြာ
သောအခါ လယ်သူမကြီးသည် ခဲလုံးကဲ့သို့သော အတုံးအခဲ မည်းမည်းငယ်ငယ်တို့ကို
ယူကာ စားဖိုထဲသို့ ဝင်လာ၍ မီးစာကျွေးသည်ကို မြင်ပြန်၏။ တစ်ဖန် မိုးလင်းလာ
သောအခါ လူသူငယ်ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ဝင်လာ၍ စားဖိုထဲက မီးခဲရဲရဲကို
ကြိမ်ခက်ထားသော မြေအိုးကင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ထို့နောက်
ထိုမြေအိုးကင်းကို သူ့ခြံထားသောစောင်အောက်သို့သွင်း၍ နွားထုတ်ရန် နွားတင်းကုပ်
ဆီသို့ သွားသည်ကိုလည်းကောင်း မြင်ရပြန်သည်။ “ဪ... ဒီလိုလား။ ဒီလိုဆိုရင်
ဘာခက်သလဲ။ ဟိုသားငယ်လုပ်တတ်ရင် ငါလည်း လုပ်တတ်ရမှာပေါ့” ဟု မောဂ္ဂလိ
ကဆို၍ လူသူငယ်ထွက်အလာတွင် မီးအိုးကင်းကို လှယူလိုက်၏။ ထို့နောက်
နှင်းတောထဲ၌ ကွယ်သွားလေ၏။ လူသူငယ်မှာသာ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ငယ်သိ

ပါအောင် အော်ဟစ်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။

“သူတို့လည်း ဘာထူးလို့လဲ၊ ငါ့လိုပါပဲ” ဟုဆိုကာ မောဂ္ဂလိသည် လယ်သူမကြီး မီးခဲမှုတ်သကဲ့သို့ မီးအိုးကင်းထဲက မီးခဲတို့ကိုမှုတ်၏။ ထို့နောက် မီးအိုးကင်းကို ကြည့်ကာ “အင်း... အစာကျွေးဦးမှပဲ။ သူ့ကို အစာမကျွေးရင် သူ သေသွားမှာပေါ့” ဟုဆို၍ သစ်ရွက်ခြောက်၊ သစ်ကိုင်းကျိုးတို့ကို မီးအိုးကင်းထဲသို့ ထည့်၏။ ထို့နောက် တောင်ပေါ်သို့ တက်သွားရာ ခရီးတစ်ဝက်၌ ဗဂီရာနှင့် တွေ့သည်။

ဗဂီရာက ဆီး၍ပြောသည်မှာ “ညီလေးရေ၊ အာကေလာတော့ ဒုက္ခပဲကွ။ မနေ့ညနေက သူ့အမဲကောင်ကို သူ မဖမ်းနိုင်ရှာဘူးကွ။ ဒီတော့ ဟိုဝံပုလွေတစ်စုက သူ့ကိုသတ်မယ်လို့ ကြံနေကြပြီကွ။ ဒါပေမဲ့ ညီလေးကိုလည်း သူတို့က သတ်ချင်သေးတော့ အာကေလာကို ချက်ချင်းမသတ်သေးဘဲ ညီလေးကို လိုက်ရှာနေကြသကွ”

“ဪ... ဒီလိုဖြစ်ကုန်ပလား။ ညီလေးလည်း ဟိုညက လယ်ကွင်းထဲမှာ ရှိနေတယ်။ ဟော... ကြည့်စမ်း၊ ဒါဘာလဲ” ဟု မောဂ္ဂလိကပြော၍ မီးအိုးကင်းကို ပြ၏။

“ဟယ်... ဟန်ကျလိုက်လေ ညီလေးရာ၊ မှန်း ... ပြစမ်း။ ဟယ် ဟန်ကျလိုက်လေကွာ၊ ပန်းနီနီပင်လေးဟဲ့။ လူတွေဟာ သစ်ကိုင်းခြောက်ကိုယူပြီး ပန်းနီနီပင်နှင့် တို့တတ်ကြတယ်ကွ။ တို့လိုက်ရင် ပန်းနီနီပင်ဟာ သစ်ကိုင်းခြောက်အဖျားမှာ ရဲခနဲပွင့်လာတာပဲ ညီလေးရ။ ဟေ့ ညီလေး ပန်းနီနီကို ညီလေး မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပေါင်၊ ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ။ ညီလေးဟာ ဝံပုလွေမဖြစ်ခင်က ဒီပန်းနီနီနားမှာ အိပ်ဖူးတယ်လို့ ထင်တာပဲ နောင်ကြီးရ။ သူ့အနားမှာ အိပ်ရတုန်းက အချမ်းပြေဖူးတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ မပြောတတ်တော့ပါဘူးဗျာ။ ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မှာဘဲ။ မဟုတ်ရင်လည်း အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်မိလို့ ဖြစ်မှာပဲ”

ထိုနေ့တွင် မောဂ္ဂလိသည် သူ၏လိုက်အတွင်း၌ မီးအိုးကင်းထဲသို့ သစ်ခက်ငယ် သစ်ကိုင်းငယ်တို့ကို တစ်ခက်ပြီးတစ်ခက် တစ်ကိုင်းပြီးတစ်ကိုင်း ချိုးထည့်ကာ မီးကို တစ်နေ့လုံး အစာကျွေးနေ၏။ ထို့ပြင် အဖျား၌ အခက်အရွက်တို့ပါသော သစ်ကိုင်းခြောက် ရှည်ရှည်တစ်ချောင်းကိုလည်း ရှာထား၏။ ညနေ နေစောင်းလာသောအခါ ခွေးအ၊ တဗာကီ ပေါက်လာ၍ “ဟေ့ လူ့သားငယ် ကျောက်ဆောင်မှာ ညီလာခံရှိတယ်။ မင်း တက်ရမယ်တဲ့၊ သိရဲ့လား။ မင်း တက်မလား၊ မတက်ဘူးလား” ဟု အာဏာသံဖြင့် ဖော်ကားလိုက်၏။ ထိုအခါ မောဂ္ဂလိသည် တဗာကီကို ကြည့်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်ရာ တဗာကီသည် ထိတ်လန့်၍ တင်ပါးနှင့် ဖဝါးတစ်သားတည်းကျအောင် ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးလေ၏။ ထို့နောက် မောဂ္ဂလိသည်

mgjy.com

ရယ်မောလျက်ပင် ညီလာခံကျင်းပရာဖြစ်သော ကျောက်ဆောင်သို့ သွားလေ၏။

*

[၅]

ကျောက်ဆောင်နံနားတွင် အာကေလာသည် လျောင်းနေ၏။ ကျောက်ဆောင် ပေါ်၌မဟုတ်ဘဲ ကျောက်ဆောင်နံနား၌သာ လျောင်းနေသည်ကိုထောက်လျှင် ခေါင်းဆောင်သစ်ရွေးရန် ပြင်ဆင်နေကြပြီဟု ထင်ရလေသည်။ ရှိရာခန့်သည် သူ၏ စားနပ်စားပေါက်တို့ကို ကောက်စားခဲ့ကြသော ဝံပုလွေ နောက်လိုက်များနှင့်တကွ ညီလာခံရင်ပြင်ဝယ် မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ ထိုမှဤမှ လမ်းသလား၍ ဟန်ရေးပြနေသည်။ ဗဂီရာသည် မောဂ္ဂလိအပါး၌ကပ်၍ ဝပ်နေလေသည်။ မောဂ္ဂလိသည် မီးအိုးကင်းကို မိမိ၏ ဒူးနှစ်လုံးအကြား၌ထား၍ ထိုင်နေသည်။ ညီလာခံအစုံအညီ တက်ရောက်လာကြသောအခါ ရှိရာခန့်သည် အုပ်စုခေါင်းဆောင်ကြီးများကဲ့သို့ စကားထပြောမည်ပြု၏။ အာကေလာ နုပျိုစဉ်ကသော် ရှိရာခန့်သည် ထိုသို့ ပြုရဲမည်မဟုတ်ချေ။ ယခုမူ ပြုရဲနေပြီ။

ဗဂီရာသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သောအခါ မောဂ္ဂလိအား “ဟေ့ ညီလေး၊ အုပ်စုခေါင်းဆောင်က စကားမပြောခင် ရှိရာခန့်မှာ စကားထပြောနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး မရှိဘူးကွ။ ညီလေးက ထပြီးကန့်ကွက်လိုက်၊ ဒီအကောင်ကြီးလန့်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားလိမ့်မယ်” ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောဂ္ဂလိသည် ထိုင်ရာမှထ၍ “လွတ်လပ်သော ဝံပုလွေအပေါင်းတို့ခင်ဗျား၊ ရှိရာခန့်ဟာ ဝံပုလွေအုပ်စုရဲ့ ခေါင်းဆောင်လား၊ ရှိရာခန့်ဟာ ခေါင်းဆောင်က မိန့်ခွန်းမပြောခင် ဘာကြောင့်ပြောရမှာလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“အခု ခေါင်းဆောင်သစ်ကို ရွေးမယ်လို့ ပြင်ဆင်နေကြပါပြီ။ ဒီရွေးပွဲမှာ စကားထပြောပါလို့ ကျုပ်ကို ဝံပုလွေတစ်စုက မေတ္တာရပ်ခံထားတဲ့အတွက်” ဟု ရှိရာခန့်က ပြန်ချေ၍ စကားမဆုံးသေးခင်မှာ မောဂ္ဂလိက “ဘယ်သူတွေက မေတ္တာရပ်ခံထားကြလို့လဲ။ အို... ဝံပုလွေအပေါင်းတို့၊ ဒီနွားသတ်သမားကို မျက်နှာချိုသွေးပြီး အရေးပေးနေရလောက်အောင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ ခွေးအတွေ့ ဖြစ်ကုန်ကြပြီလား။ အုပ်စုခေါင်းဆောင်ကိစ္စဟာ အုပ်စုနဲ့သာဆိုင်တယ် မဟုတ်ပါလား” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ညီလာခံတွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်လာ၍ “ဟဲ့... လူသားငယ်၊ နင်ထိုင်။ နင် ဘာမှဝင်မပြောနဲ့၊ ရှိရာခန့်ကို ပြောခွင့်ပေးထားတယ်။ ရှိရာခန့်လည်း တောဟေဝန် ဥပဒေကို ရိုသေလေးစားသူပဲ၊ ရှိရာခန့် ပြောပါ” ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြ

m e l b y o e . c o m

၏။ ထိပ်တန်း ဝါရင့်ဝံပုလွေကြီးများသည် မနေသာကြတော့သဖြင့် အာကေလာ အား “သက်ပျောက် ဝံပုလွေကြီး ခင်ဗျာ၊ အဓိပတိမိန့်ခွန်းပြောရန် အချိန်တန်ပါပြီ ခင်ဗျာ” ဟု တစ်ခဲနက်သောအသံဖြင့် သတိပေးလိုက်ကြ၏။ ဝံပုလွေခေါင်းဆောင် ဟူသည်မှာ အမဲလိုက်ရာ၌ အမဲကောင်ကိုမဖမ်းနိုင်ဘဲ လွဲသွားခဲ့သည်ရှိသော် ထိုဝံပုလွေ ကို သက်ပျောက်ဝံပုလွေဟု ခေါ်ကြသည်။ အသက်ရှင်နေလျက်ပင် ရှိစေကာမူ သက် ပျောက်ဝံပုလွေဟုပင် ခေါ်ကြသည်။ စင်စစ်မှာ ထိုသို့သော ဝံပုလွေခေါင်းဆောင်မျိုး သည် ကြာကြာနေရတော့မည် မဟုတ်ချေ။ တောဟေဝန်၏ဥပဒေအရ အကိုက် အသတ်ခံရသည်သာ ဖြစ်သည်။

အာကေလာသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ပင် ဦးခေါင်းကိုထောင်၍ “လွတ်လပ် သော ဝံပုလွေများနှင့်တကွ ရှိရာခန့်၏ နောက်လိုက် ခွေးအ ဝံပုလွေများ ခင်ဗျား။ အမဲလိုက်ခဲ့ကြတဲ့ ဒီဆယ့်နှစ်လအတွင်းမှာ အမဲကောင်ရကြအောင် ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျား တို့ကို ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုခဲ့တယ်။ ခေါင်းဆောင်အဖြစ်နဲ့ ကျုပ် ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ ကာလအတွင်းမှာ ဘယ်ဝံပုလွေမှ ထောင်ချောက်မှာ အမိမခံခဲ့ကြရပါဘူး။ အင်္ဂါချို့တဲ့ ခြင်းလည်း မဖြစ်ခဲ့ကြပါဘူး။ မနေ့တုန်းကတော့ အမဲကောင်ကိုမိအောင် ကျုပ် မဖမ်းနိုင် တာဟာ မှန်ပါတယ်။ မဖမ်းနိုင်တာဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကို ခင်ဗျားတို့ သိပြီးဖြစ် နေကြပါပြီ။ မလိုသူတစ်စုက ကျုပ် အရှက်တစ်ကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်အောင် ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်သုံးပြီး မစမ်းရသေးတဲ့ အမဲကောင် အစိမ်းသက်သက်နဲ့ ကျုပ်ကို တို့ပေးခဲ့ကြ ပါတယ်။ ဒီ မလိုသူတစ်စုဟာ တယ်တော်ကြမိပေတယ်။ ကောင်းပြီ၊ ဒီနေ့ည ညီလာခံ မှာ ခေါင်းဆောင်သစ်ရွေးချင်ကြလို့၊ ကျုပ်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ပြီး ကျုပ်ကို ကိုက်သတ်ချင်ကြ တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့မှာ ကိုက်သတ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရှိကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျုပ်ရဲ့ တစ်ကိုယ်တော်ဘဝကို တုံးသွားအောင် လာသတ်ကြပါလို့ ကျုပ်က ဖိတ်ခေါ် လိုက်ပါတယ်။ တောဟေဝန်ရဲ့ဥပဒေအရ တစ်ကောင်ချင်းသာ သတ်ဖို့အခွင့်အရေး ရှိတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ဘက်က တစ်ကောင်ပြီးမှ တစ်ကောင်လာကြပါ” ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

ညီလာခံတွင် အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။ အဘယ့် ကြောင့်ဆိုသော် အာကေလာနှင့်ပြိုင်၍ တစ်ကောင်ချင်း မသတ်ရဲကြသေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ရှိရာခန့်က ထ၍ဟိန်းပြသည်မှာ “ကျုပ်တို့ဟာ ခေါင်းဖြူစွယ်ကျိုး ဝံပုလွေကြီးကို ဘာမှမလုပ်ချင်ပါဘူး။ ဒီဝံပုလွေကြီးဟာ သူ့ဘာသာသူ အမှည့်ကြွေ ကြွေသွားမှာပဲ။ ကျုပ်တို့ ကိုက်သတ်ချင်သူဟာ အသက်မရှည်ထိုက်ဘဲ အသက်ရှည် နေတဲ့ လူသားငယ်သာဖြစ်တယ်။ ဒီလူသားငယ်ဟာ အစကတည်းက ကျုပ်ရဲ့ အမဲဖြစ်

mg.com

တယ်။ ဒီအမဲကို ကျုပ်လက် အပ်ကြပါ။ ကျုပ်ဟာ သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ချင်တာ ကြာပါပြီ။ တောဟောဝန်ကို သူ ဒုက္ခပေးခဲ့တာဟာ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးရှိပါပြီ။ သူ့ကို ဒီကနေ့ညမှာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဖမ်းရပါလိမ့်မယ်။ ဒီအခါကျရင် ခင်ဗျားတို့ကို အရိုး အရင်းတောင် ကျုပ် မပေးနိုင်ဘူး။ သူဟာ တောဟောဝန်သားမဟုတ်ဘူး။ လူတောထဲက လူသားဖြစ်တယ်။ လူသားရဲ့သားငယ်သာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ရိုးတွင်းခြင်ဆီ ထဲကစပြီး ကျုပ်သူ့ကို သတ်ပစ်ချင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်... မောဂ္ဂလိဟာ ဘာကောင်လဲ။ တောဟောဝန်သား မဟုတ်ဘူး၊ လူတောထဲက လူသားပဲ။ လူသားဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ။ လူသား ဟာ လူတောကိုသာ ပြန်ရမယ်။ ပြန်ပါ၊ မြန်မြန်ပြန်ပါ” ဟု ဝံပုလွေအုပ်စုတစ်ခုလုံးက ဝိုင်း၍ အော်ကြ၏။ ရှိရာခန့် ထ၍ပြောပြန်သည်မှာ “သူ့ကို လူတောထဲ ပြန်လွှတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ပြန်လွှတ်လိုက်ရင် တစ်ရွာလုံးဟာ ကျုပ်တို့ဆီကို လာပြီး ကလဲ့စားချေ ကြမှာပေါ့။ ဒီတော့ ကျုပ်လက်ကိုသာ အပ်ပါ” ဟုပြော၍ မောဂ္ဂလိကို တောင်းပြန်၏။ ထိုအခါ အာကေလာသည် ခေါင်းထောင်ထ၍ အရေးဆိုပြန်သည်မှာ— “အို-ဝံပုလွေ အပေါင်းတို့၊ မောဂ္ဂလိဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ အတူနေ၊ အတူစား၊ အတူသွားခဲ့သူဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ အမဲလိုက်ရာမှာ သူဟာ တောခြောက်ပေးသူ ဖြစ်တယ်။ တောဟောဝန်ရဲ့ ဥပဒေကို မြေဝယ်မကျ လိုက်နာသူဖြစ်တယ်”

ထိုအခါ ဗဂီရာက “အာကေလာ အခု ပြောလိုက်တာကို ကျွန်တော် အများကြီး သဘောကျတယ်။ အုပ်စုထဲမှာ သူ့ကို လက်သင့်ခံစဉ်က ကျွန်တော်ဟာ နွားသိုး တစ်ကောင်ကို အဖိုးအခအဖြစ် ပေးခဲ့ရပါတယ်။ နွားသိုးရဲ့တန်ဖိုးကတော့ အရေး မကြီးလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဗဂီရာရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့ ထောက်ထားသင့်ကြတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိလာမယ်ဆိုရင် ဗဂီရာဟာ သူ့အသက်နဲ့လဲပြီး တိုက်ရလိမ့်မယ် ဆိုတာကို သတိပြုသင့်ကြပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ပင် ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ အုပ်စုတစ်ခုလုံးက “ဆယ်နှစ်လောက်တုန်းက နွားသိုးကို ရေးကြီး ခွင့်ကျယ်လုပ်ပြီး ပြောနေတာ အံ့ပါရဲ့ဗျာ” ဟု ဟိန်းလိုက်ကြ၏။

“နွားသိုးကတော့ အရေးမကြီးတာ အမှန်ပါခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကတိသစ္စာဆိုတဲ့ တရားကတော့ အရေးကြီးလှပါတယ်။ လောကမှာ ကတိသစ္စာမစောင့်သူတွေဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လွတ်လပ်သူတွေရယ်လို့ ခေါ်နိုင်ကြပါ့မလား” ဟု ဗဂီရာက ပြန်မေး ရာ ရှိရာခန့်သည် တရားကိုပယ်၍ “အို-ခင်ဗျားတို့ ပြောနေကြတာတွေဟာ လျှာအရိုး မရှိတိုင်း ပြောနေကြတဲ့ စကားတွေချည်းပဲ။ ဒီလူသားငယ်ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အုပ်စုထဲမှာ

ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရှိထိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျုပ်လက်ကိုသာ မြန်မြန်အပ်ကြပါ” ဟု ပြန်၍ ဟိန်း၏။

ထိုအခါ အာကေလာသည် ခေါင်းထောင်ထပြန်၍ “အို-ဝံပုလွေအပေါင်းတို့၊ မောဂ္ဂလိဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ သွေးချင်းမတူပေမဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ညီငယ်သားငယ် ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်သားချင်း ပေါက်ဖော်ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်သားချင်းပေါက်ဖော်ကို ကိုယ်ပြန်သတ်ကြ တော့မှာလား။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ကြပါ ဝံပုလွေတို့။ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားတို့ကို တိုင်စရာတွေရှိနေတယ်။ တိုင်စရာတွေဆိုတာကတော့ အခြား မဟုတ်ပါ ဘူး။ အုပ်စုဝင်တချို့ဟာ ရွာထဲက ကျွဲတွေ၊ နွားတွေကို သတ်ဖြတ်စားသောက်နေ ကြတယ်လို့ ကျုပ် ကြားရတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အုပ်စုဝင်တချို့ဟာ ရှိရာခန့်ဆီမှာ တပည့်ခံပြီး ရှိရာခန့်ရဲ့ သြဝါဒအတိုင်း ညအချိန်မတော်မှာ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ ကလေး မြေးငယ်တွေကို ဖမ်းယူစားသောက်နေကြတယ်လို့လည်း ကျုပ် ကြားရတယ်။ သူ တစ်ပါးရဲ့ ရွာကျွဲ ရွာနွားကို သတ်စားနေကြတဲ့ အကောင်တွေ၊ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ ကလေးမြေးငယ်တွေကို သတ်စားနေကြတဲ့ အကောင်တွေဟာ သူရဲဘောက်နည်းတဲ့ အကောင်တွေပဲ။ အယုတ်တမာအကောင်တွေပဲ။ ဒီညအဖို့မှာ ဒီအယုတ်တမာကောင် တွေကို ကျုပ် စကားတစ်ခွန်းလောက်ပြောပါရစေ။ ကျုပ်ဟာ အိုမင်းမစွမ်းအရွယ်ကို ရောက်နေပါပြီ။ အိုပြီးရင် နာရမှာပဲ။ နာပြီးရင် သေရမှာဟာ အနွေးနဲ့ အမြန်ပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်ဝံပုလွေအိုကြီးရဲ့ အသက်ဟာ နှမြောစရာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ တန်ဖိုး မရှိတော့ပါဘူး။ တကယ်လို့ ကျုပ်ဟာ သန်တုန်း မြန်တုန်းအရွယ်မှာသာ ရှိနေလို့ ကျုပ်အသက်ဟာ တန်ဖိုးရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ဟာ ဒီလူသားငယ်ကို မသေစေဘဲ သူ့အတွက် ကျုပ်အသက်ကို ဇီဝိတဒါနအဖြစ် ပေးလှူလိုက်မှာပဲ။ အခုအခါမှာတော့ မကြာခင် ကျုပ် သေရတော့မယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားတို့ သိနေကြတော့၊ ကျုပ်အသက်ကို ကျုပ်က ပေးလှူလိုက်ဦး။ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဒီလူသားငယ်ရဲ့အသက်ကို လွှတ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ သတ်ပစ်ကြမှာပဲ။ ကျုပ်တို့တစ်တွေမှာ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျုပ်တို့ မမေ့ထားအပ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထောက်ထားသော အားဖြင့် ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ကို ကတိတစ်ခုပေးပါမယ်။ ဒီကတိကတော့ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဒီလူသားငယ်ကို လူတောထဲ ပြန်ခွင့်ပေးလိုက်ကြ မယ်ဆိုရင် ကျုပ်သေခါနီးလို့ ရာထူးကို စွန့်ချိန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျား တို့ကို ပြန်မကိုက်ပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ အစွယ်တစ်ချောင်းလောက်ကိုတောင် ကျုပ် ထုတ်မပြ ပါဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး ကျုပ်လည်ပင်းကို စင်းပေးလိုက်မှာပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ ကတိ အတိုင်း ကျုပ်က ပြန်မကိုက်ဘဲနေရင် ခင်ဗျားတို့ထဲက အသက်သုံးသက်လောက်ဟာ

အလဟဿ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ကိုင်း... ဒီထက်ပိုပြီး ကျုပ် ကတိမပေးနိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်က ဒီလိုကတိပေးလို့မှ ခင်ဗျားတို့က သဘောမကျဘဲ ဒီလူသားငယ်ကို သတ်ပစ်ချင်တယ်ဆိုရင် အပြစ်ဆိုလို့ ဘာမှပြောစရာမရှိတဲ့ ကိုယ့်သားချင်း၊ တောဟောဝန်ရဲ့ ဥပဒေအရ အဖိုးအခပေးပြီး ဝယ်ယူထားကြတဲ့ ကိုယ့်သားချင်း၊ ဒီလို ကိုယ့်သားချင်း ပေါက်ဖော်အတွက် တစ်အုပ်စုလုံးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းသောအားဖြင့် ဆောင်ရွက်စရာရှိတာကိုတော့ ကျုပ် ဆောင်ရွက်ရမှာပဲ”ဟု ညီလာခံကို ရှင်းပြလေ၏။

အာဇာနည်က ထိုသို့ရှင်းပြသော်လည်း ဝံပုလွေခပ်များများသည် သဘောမကျကြဘဲ “ဘာလဲဗျ၊ သူက ဘာမို့လို့လဲ၊ သူက ကျုပ်တို့ရဲ့ တောဟောဝန်သားမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လူတောထဲက လူသားငယ်ပဲ၊ ဖမ်းမယ်၊ သတ်မယ်”ဟု အော်ကြဟစ်ကြ၍ ရှိရာခန့်ဘက်သို့ တိုးကာ ဝှေ့ကာ စုရုံးကြ၏။ ရှိရာခန့်၏ အမြီးကြီးသည် အငြိမ်မနေ၊ တလှုပ်လှုပ်နှင့် မြေကြီးကို ပုတ်လျက်နေ၏။

ထိုအခါ ဗဂီရာသည် မောဂ္ဂလိအား “ညီလေးရေ... ဟန်ပုံမပေါ်ဘူး ညီလေးရ။ ညီလေးရဲ့ တာဝန်ပဲကျန်တော့တယ်။ ကိုင်း-တစ်ပွဲ နွဲ့လိုက်ပေတော့ကွ” ဟု အချက်ပေးလိုက်ရာ မောဂ္ဂလိသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ သူ့လက်ထဲ၌ မီးအိုးကင်း ပါလာ၏။ ထို့နောက် မောဂ္ဂလိသည် လက်ကိုမြှောက်ချီ ဆန့်တန်းကာ ညီလာခံဘက်သို့ လှည့်၍ သမ်းလိုက်၏။ မောဂ္ဂလိသည် အမျက်လည်းထွက်၍ ဝမ်းလည်းနည်း၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဝံပုလွေတို့သည် သူ့ကို သဘောမကျကြကြောင်း စောစောစီးစီးက သူ့အား အသိမပေးဘဲ ဝံပုလွေပီပီ မြဲနေခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သမ်းလိုက်ပြီး သည့်နောက် မောဂ္ဂလိက “ခင်ဗျားတို့ဟာ ဒီတောကောင်ကြီး ရှိရာခန့်ရဲ့ ကံလိန်းကလပ်စကားကို နားထောင်နေကြဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒီညအဖို့မှာ ကျွန်တော်ဟာ ဝံပုလွေမစစ်လူသားသာဖြစ်တယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ပြောလိုက်ကြတာဟာ ကျွန်တော့်မှာ နားမဆုံတော့ပါဘူး။ ဒါလောက်တောင် ပြောကြလွန်းတော့ အသက်ထက်ဆုံး ဝံပုလွေလုပ်ပြီး ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ ရိုးမြေပြာကျ နေသွားချင်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားတို့ပြောကြတာကို ယုံချင်သလိုလို ဖြစ်လာပါပြီ။ ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ ခင်ဗျားတို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကို သားချင်းပေါက်ဖော်ရယ်လို့ မခေါ်ကြပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားတို့ကို သားချင်းပေါက်ဖော်ရယ်လို့ မခေါ်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုသာလုပ်၊ ဟိုလိုမလုပ်နဲ့လို့ ကျွန်တော့်ကို ဩဇာလာမပေးကြနဲ့။ ဩဇာပေးစရာရှိရင် ကျွန်တော်ကသာ ပေးမှာပဲ။ ဟော-ဒီမှာ ကြည့်ကြစမ်း၊ ဒါဟာ ဘာလဲ။ ခင်ဗျားတို့ တောကောင်တွေ သေမလောက်ကြောက်ကြတဲ့ ပန်းနီနီ မဟုတ်လား။ ကြည့်ကြစမ်း၊ သေသေချာချာကြည့်ကြစမ်း” ဟု ကြုံးဝါးလျက် မီးအိုးကင်းကို မြှောက်ပြပြီးလျှင် မြေကြီးသို့ ပစ်ချလိုက်၏။

m.goe.com

ထိုအခါ မီးခဲရဲရဲတို့သည် မီးအိုးကင်းထဲမှ စဉ်ထွက်၍ မှော်ရွက်၊ မြက်ခြောက် ဟို့အပေါ် ကျသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မီးတောက်မီးလျှံတို့သည် ထလာကြ၏။ ညီလာခံ တစ်ခုလုံးသည် နောက်သို့ရှဲသွား၏။ ထို့နောက် မောဂ္ဂလိသည် မိမိယူလာသော သစ်ကိုင်းခြောက်ကို မီး၌တို့၍ ရှို့လိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါ အဖျားရှိ အခက်အရွက်တို့ သည် မီးစွဲလေရာ သစ်ကိုင်းခြောက်သည် မီးတုတ်သဖွယ် ဖြစ်လာ၏။ မောဂ္ဂလိသည် ကြောက်ကြောက်နှင့် ကုပ်နေကြသော ဝံပုလွေများအလယ်တွင် မီးတုတ်ကိုင်ကာ ဝှေ့ယမ်း၏။

“အဲ-ဒီလိုမှပေါ့ ညီလေးရ။ ဒီပွဲမှာ ဘယ်သူဟာ ဗိုလ်ဆိုတာ သိကုန်ကြပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အာကေလာရဲ့အသက်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါ ညီလေးရာ” ဟု ဗဂီရာက ခပ်တိုးတိုး သတိပေးလိုက်သည်။ သစ်ကိုင်းခြောက်၌ တောက်လောင်နေသော မီး၏ အရောင်တွင် ကိုယ်တုံးလုံးနှင့်လည်းဖြစ်၍ ဆံပင်ဖားလျားနှင့်လည်း ဖြစ်သော မောဂ္ဂလိသည် မားမားမတ်မတ် ထင်ရှားနေ၏။ တစ်ဖန် မီးတောက်မီးလျှံတို့ကလည်း ဆတ်ဆတ်ခါ တုန်နေကြသည်ဖြစ်ရာ မောဂ္ဂလိ၏ အရိပ်ကလည်း ဆတ်ဆတ်ခါ တုန်နေ၏။ သူတစ်သက်တွင် မည်သူ့ကိုမျှ ဦးနှိမ်ဝပ်လျှိုးခြင်းမပြုခဲ့သော အာကေလာ ပေလျှင် မျက်စိမျက်နှာပျက်၍နေလေရာ သနားစရာဖြစ်လေတော့သည်။

အတန်ကြာသော် နောက်ဆုတ်၍ကုပ်နေကြသော ဝံပုလွေတို့ကို မောဂ္ဂလိသည် တစ်ကောင်မကျန် လိုက်၍ကြည့်လေ၏။ ထို့နောက် မောဂ္ဂလိက “ကောင်းကြပါပေ ဗျာ။ တောဟေဝန်က ကျွန်တော့်ကို လက်သင့်မခံတော့ဘဲကိုး။ အခုတော့လည်း ခင်ဗျား တို့ သိပ်ကြောက်နေကြပြီပေါ့။ လူတောထဲက လူတွေဟာ ကျွန်တော့်အမျိုးတွေဖြစ် တယ်ဆိုတဲ့ စကားသာမှန်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ လူတောကို ပြန်ပါ့မယ်ဗျာ။ တောဟေဝန်တံခါးကို ပိတ်လိုက်ကြပြီကိုး။ ဒီတော့ တောဟေဝန်တံခါးကို ကျွန်တော် မေ့ပစ်လိုက်ရတော့မှာပေါ့။ တောဟေဝန်ရဲ့ မေတ္တာကိုလည်း ကျွန်တော် မေ့ပစ်လိုက် ရတော့မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုပဲ မေတ္တာပျက်ပျက် ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတို့အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ မေတ္တာမပျက်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သွေးချင်းမတူတာ တစ်ခုကလွဲလို့ ကျန်တာတွေမှာ အကုန်လုံးတူကြလေ တော့ ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ သားချင်းပေါက်ဖော်တွေပဲလို့သာ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကတိတစ်ခုပေးခဲ့ပါ့မယ်။ ဒီကတိကတော့ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ လူတောထဲမှာ လူဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ အခုခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်ကို သစ္စာဖောက်သလို ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ကို သစ္စာမဖောက်ပါဘူး ဆိုတဲ့ ကတိဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အုပ်စုကို ရန်သူလို သဘောမထားပါဘူး။”

mg...com

ခင်ဗျားတို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ရန်သူလို သဘောမထားကြပါနဲ့။ လမ်းမခွဲခင် ရန်ကြွေးတစ်ခုကိုတော့ ဆပ်ခဲချင်တယ်” ဟု မောဂ္ဂလိက ဆို၏။ ထို့နောက် မီးတောက် မီးလျှံကိုကြည့်ကာ မျက်စိ ပေကလပ်ပေကလပ်ဖြစ်နေသော ကျားငစဉ်းလဲ ရှိရာခန့် ဆီသို့ သွားပြီးလျှင် ရှိရာခန့်၏မေးစေ့အောက်က မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ မုတ်ဆိတ်မွေးကို ဆွဲကိုင်လိုက်၏။ ဗဂီရာသည် စိုးရိမ်သဖြင့် မောဂ္ဂလိနောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားသည်။

“ဟဲ့-နွားသတ်သမား ငမိုက်သား။ ငါ ငယ်ငယ်က ငါ့ကို နင်မသတ်ခဲ့ရလို့ ဒီညီလာခံမှာ နင်က ငါ့ကိုသတ်မယ်ဆို။ ကိုင်း-သတ်ဦးဟာ၊ သတ်ဦးဟာ” ဟု ဆို၍ မောဂ္ဂလိသည် ရှိရာခန့်ကို သစ်ကိုင်းခြောက်မီးတုတ်ဖြင့် ရိုက်လေ၏။ ရှိရာခန့် သည် ကြောက်လွန်းလှသဖြင့် ကြောင်ကလေးညည်းသကဲ့သို့ ညည်း၍သာ အရိုက်ခံ သည်။ ထို့နောက် မောဂ္ဂလိက ဆက်၍ “နင့်ကို ရိုက်ရတာဟာ တော့ခွေးကို ရိုက်ရ သလိုပဲ။ ဟဲ့-ငထော့ကျိုး နင်သတ္တိရှိရင် နင့်ပါးမုန်းမွေးကို ထောင်စမ်း၊ နင့်ပါးစပ်ကြီးကို ဟစမ်း။ တယ်လေ-နင့် လည်ချောင်းထဲကို ပန်းနီနီပစ်သွင်းလိုက်ရရင် မကောင်းဘဲ နေတော့မယ်။ သွား... နင်အခုထွက်သွား။ နင့်လို တောကြောင်အကြီးစားကို ငါက ကြောက်မယ်မှတ်သလား။ ညီလာခံ ကျောက်ဆောင်ကို နောက်တစ်ခါ ငါလာရင် နင့်အရေခွံကို ဆောင်းပြီး လာခဲ့မယ်။ အဲဒါကို နင်မြဲမြဲမှတ်ထား။ သွား ... ဒီဘက်က ဝံပုလွေတွေ နားထောင်ကြစမ်း။ ဒီကနေ့ကစပြီး အာကေလာဟာ သူ့သဘောအတိုင်း နေနိုင်ရမယ်။ အာကေလာကို နင်တို့ ဘယ်တော့မှမသတ်ဘူး။ ဒါဟာ ငါ့အမိန့်။ ကြားကြရဲ့လား။ နင်တို့ကိုယ်ကို နင်တို့ ဟုတ်လှပြီအထင်ကြီးနဲ့ လျှာကြီးတွေကို ထုတ်ကာ၊ ထုတ်ကာ ဒီနေရာမှာ အစည်းအဝေး လာမလုပ်ကြနဲ့တော့၊ ကြားရဲ့လား။ သွား အခုသွား” ဟု ငေါက်၍ ဝံပုလွေတို့ကိုလည်း နှင်ထုတ်၏။

မောဂ္ဂလိသည် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်လျက်ရှိ၏။ မောဂ္ဂလိ အမျက်ထွက်သလောက် သစ်ကိုင်းခြောက်အဖျားက မီးတောက်ကလည်း တဟုန်း ဟုန်းတောက်နေသည်ဖြစ်ရာ မောဂ္ဂလိသည် ဝံပုလွေတို့ကို သစ်ကိုင်းခြောက်မီးတောက် ဖြင့် ဘယ်ပြန်၊ ညာပြန် လိုက်၍ရိုက်သည်။ ထိုအခါ ဝံပုလွေတို့၏ ကျောမွေးသည် မီးမြိုက်၍ ဖျိုးဖျိုးဖျစ်ဖျစ် မြည်လာကြသဖြင့် ဝံပုလွေတို့သည် ငယ်သံပါအောင် အူ၍ ခြေဦးတည့်ရာသို့ ပရမ်းပတာ ပြေးကြ၏။ အာကေလာ၊ ဗဂီရာနှင့် မောဂ္ဂလိ၏ ဘက်တော်သားများဖြစ်ကြသော ဝံပုလွေဆယ်ကောင်လောက်သာလျှင် ညီလာခံ ကျောက်ဆောင်၌ ကျန်ခဲ့သည်။ မောဂ္ဂလိသည် ကျောက်ဆောင်ကိုပြန်ကြည့်၍ ကြည့် ရင်း စိတ်ထဲဝမ်းထဲ၌ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မဖြစ်စဖူး ဖြစ်လာ၏။ အသက်ရှူမှားမတတ်

ဖြစ်လာ၏။ ထို့နောက် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးလေတော့သည်။ ထိုအခါ မျက်ရည်တို့သည် အသွယ်သွယ်ကျလာလေ၏။ မျက်ရည်ကျလာသောအခါ မောဂ္ဂလိသည် ထိတ်လန့်၍...

“အလို-နောင်ကြီး ဗဂီရာရဲ့၊ ညီလေး ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ။ ညီလေး တောဟောဝန်က မခွာရက်ဘူးဗျ၊ ညီလေး တောဟောဝန်နဲ့ မခွဲနိုင်ဘူးဗျ။ ညီလေးရဲ့ မျက်စိမှာ ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ညီလေး သေတော့မှာလား နောင်ကြီးရဲ့” ဟုဆိုရာ ဗဂီရာက...

“သေတာမဟုတ်ဘူး ညီလေးရဲ့။ လူသားတွေဟာ မျက်ရည်ကျတတ်ကြတယ်ကွယ့်။ ညီလေးဟာ လူသားစင်စစ်ပဲ။ ညီလေး မငြင်းနိုင်တော့ဘူးကွယ့်။ ဒီနေ့က စပြီး တောဟောဝန်တံခါးပိတ်ပြီကွယ့်။ မျက်ရည်ဆိုတာကတော့ ကျပါစေကွယ်၊ မျက်ရည်ပေကိုးကွယ့်” ဟု ဆို၍ မောဂ္ဂလိကို ချောလေသည်။ ထိုအခါ မောဂ္ဂလိသည် ထိုင်၍ ရင်ကွဲနာကျမတတ် ငိုကြွေးပြန်၏။

အတန်ကြာသော် မောဂ္ဂလိသည် အငိုတိတ်၍ “လူတောကို ပြန်လို့ ဆိုကြရင်လည်း ကျွန်တော်ပြန်ပါတော့မယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးရှင် မိခင်ဆီကို ညီလေး သွားပြီး နှုတ်ဆက်ဦးမယ်” ဟု ဆို၍ ကျောက်လိုက်ခေါင်းသို့ သွား၏။ ရောက်၍ အမိဝံပုလွေနှင့် တွေ့သောအခါ အမိဝံပုလွေကို ဖက်၍ ငို၏။ ထိုအခါ ဝံပုလွေသားငယ်လေးကောင်သည်လည်း နှလုံးမသာမယာ ကျည်ကျည်ကျာကျာ အော်ကြ၏။ “မင်းတို့ ငါ့ကိုမမေ့ကြနဲ့ကွာ” ဟု မောဂ္ဂလိက ဆိုရာ ဝံပုလွေသားငယ်တို့ကလည်း “ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲကွာ မင်းခြေရာကိုကောက်ပြီး မင်းနောက်ကို လိုက်မှာပဲ မောဂ္ဂလိရ။ မင်းဟာ လူတောထဲမှာ လူဖြစ်လာတဲ့အခါ တောင်ခြေရင်းကို လာခဲ့ကွ။ တို့ကလည်း တောင်ခြေရင်းကိုဆင်းပြီး မင်းနဲ့အတူ ကစားမယ်ကွ” ဟု ဆိုကြ၏။ အဖဝံပုလွေကလည်း “အေး-မကြာခဏဆိုသလို လာလည်ပေါ့ကွာ။ မင်းက ဉာဏ်အကောင်းသားပဲ။ အဖေလည်း အသက်ကြီးပြီ၊ မင်းအမေလည်း အသက်ကြီးပြီ။ ဒီတော့ မင်းလာလည်မှ မြင်ရ တွေ့ရမှာပဲဟု ဆို၏။ အမိဝံပုလွေကလည်း “သားရေ-အမေတို့ကို မေ့မနေနဲ့နော်၊ ကြားရဲ့လား။ မင်းဟာ လူသားငယ်ဖြစ်ပေမဲ့ အမေဟာ မင်းကို ပိုချစ်သကွယ့်” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ မောဂ္ဂလိက “လာလည်မှာပေါ့ အမေရယ်။ နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော်လာရင် ညီလာခံကျောက်ဆောင်မှာ ခင်းဖို့ ရှိရာခန့်ရဲ့အရေခွံကို ကျွန်တော် ယူခဲ့မယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အမေတို့ မမေ့ကြပါနဲ့ဗျာ။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို သတိရကြပါလို့ တောတွင်းက သားချင်းတွေကိုလည်း အမေက ဆက်ဆက်ပြောဖြစ်အောင် ပြောပါ။ ကိုင်း- ကျွန်တော်သွားပြီ အမေရေ” ဟု နှုတ်ဆက်၏။ ထို့နောက် မောဂ္ဂလိ

mgvce.com

သည် လူဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြသော သိနားလည်ရန် မလွယ်ကူလှသော သတ္တဝါ
တစ်မျိုးရှိရာ တောင်ခြေရင်း လယ်ကွင်းဆီသို့ တစ်ယောက်တည်း ဆင်းသွား၏။
ဆင်းသွားသောအချိန်သည် အရုဏ်ကျင်း၍ အလင်းသို့ ရောက်သောအချိန် ဖြစ်ပေ
သတည်း။

[၄]

ဆွီဒင်အမျိုးသမီးစာရေးဆရာ

လာဂါလော့

Selma Lagerlof

(1858-1940)

လာဂါလော့သည် ဥရောပတိုက်၊ ဆွီဒင်နိုင်ငံက အမျိုးသမီးဝတ္ထုဆရာဖြစ်သည်။ သူ ရေးသားသော ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတိုများသည် လူ့လောက လူ့ဘဝကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးဖွယ် ဖြစ်အောင် ဖွဲ့နွဲ့တင်ပြတတ်သော စာများဖြစ်သဖြင့် ဆွီဒင်နိုင်ငံ၌သာ 'ကျော်စောသည်' မဟုတ်။ ဥရောပအမေရိကန်တို့၌လည်း ကျော်စောခဲ့ကြသည်။ ယခုအခါတွင် အနောက် ဥရောပဘာသာများ၌သာမက အရှေ့အာရှဘာသာအချို့၌လည်း ဘာသာပြန်ပြီးဖြစ် သည်။

လာဂါလော့သည် ဆွီဒင်နိုင်ငံ၊ ဗမ်မလင်ခရိုင်တွင် ၁၈၅၈ ခုနှစ်၌ ဖွားမြင် သည်။ အဖသည် စစ်ဘက်၌အမှုထမ်းသူဖြစ်သည်။ လာဂါလော့သည် ငယ်စဉ် အခါကပင် အဖထံမှ ဆွီဒင်ရာဇဝင်နှင့် သူရဲကောင်းပုံပြင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဗမ်မလင်သမိုင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆွီဒင်ကျေးတောနေတို့၏ အလေ့အလာ ဓလေ့ ဘာသာတို့ကိုလည်းကောင်း မကြာခဏ ကြားရသဖြင့် စာပေ၌ စိတ်ဝင်စားလာသူ ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ကျောင်းနေစဉ်၌ပင် မိမိ မွေးဖွားရာဖြစ်သော ဗမ်မလင်ခရိုင်၌ တောတောင်၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေ ရှုခင်းမြင်ကွင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ခရိုင်သူ ခရိုင် သား ကျေးတောသူ ကျေးတောသားတို့၏ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး 'အမူအရာတို့ကိုလည်း ကောင်း ချစ်ခင်နှစ်သက်၍ ကဗျာတို ကဗျာစ ရေးဖွဲ့တတ်သည်ဟုလည်းသိရသည်။ ဆွီဒင် ပျို့လင်္ကာများအနက် သမိုင်းပုံပြင် တေးကဗျာတစ်မျိုးကို အနှစ်သက်ဆုံး ဖြစ်သည်ဟုလည်း သိရသည်။

လာဂါလော့သည် အခြေခံပညာအဆင့်အထိ ပညာသင်ပြီးသောအခါ စတော့ ဟုမ်းမြို့ရှိ ဆရာဖြစ်သင်တန်းကျောင်း၌ ဆရာအတတ်ကို သင်ခွင့်ရသဖြင့် ဆက် လက်၍သင်သည်။ ဆရာဖြစ်သင်ကျောင်းတွင် တစ်နေ့သောအခါ သူ့အလွန် နှစ်သက် သော သမိုင်းပုံပြင်တေးကဗျာများအကြောင်း ဟောပြောသည်ကို နာလိုက်ရသည် ဖြစ်ရာ ထိုအခါမှစ၍ စာရေးသားမှု၌ စိတ်ဝင်စားလာပြန်သည်။ ထို့ပြင် စတော့ဟုမ်း မြို့တော်၌ပင် လာဂါလော့သည် သူ့ဦးလေး၏အကူအညီဖြင့် ပြဇာတ်လောကနှင့် နီးစပ်လာ၍ သမိုင်းပြဇာတ်များကိုလည်းကောင်း၊ ဆွီဒင် ကျေးတောပြဇာတ်များကို လည်းကောင်း လေ့လာခွင့်ရလာသည်။

ဆရာဖြစ်သင်အတတ်ကို သင်ယူပြီးသောအခါ လာဂါလော့သည် ခရိုင်ငယ် တစ်ခုရှိ စာသင်ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ကျောင်းဆရာမအဖြစ်ဖြင့် အလုပ်လုပ်ကိုင်ရင်း မိမိ၏ဝါသနာအလျောက် ဝတ္ထုပုံပြင်များကို ရေးစပြုလာသည်။ တစ်ခါသော် မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်၌ ဝတ္ထုပြိုင်ပွဲကြော်ငြာကို တွေ့သဖြင့် မိမိရေးထားသော ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို ထိုမဂ္ဂဇင်းသို့ ပို့လိုက်သည်။ ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာထံမှ ဝတ္ထုတိုကို ချဲ့၍ရေးရန် တိုက်တွန်းသော စာကို လာဂါလော့ရသည်။ လာဂါလော့သည် အယ်ဒီတာ၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း မိမိ၏ဝတ္ထုတိုကို ချဲ့၍ရေးသားသောအခါ မိမိ၏ဖခင် ပြောခဲ့ဖူးသော ဆွီဒင်ရာဇဝင်သမိုင်းတို့မှ လူသဘာဝ၊ လောကသဘာဝ တို့ကို အမှတ်တရဖြစ်လာ၍ မိမိ ချဲ့ထွင်ရေးနေသော ဝတ္ထုတို၌ မိမိ၏အမြင်၊ မိမိ၏ စေတနာတို့ကို နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် သရုပ်ဖော်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှစ၍ လေးစား အပ်သော ရသစာပေမျိုးကို ရေးတတ်လာသည်ဟု သိရသည်။ ထို့ပြင် ဇာတ်လမ်းဆင် သော အတတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဇာတ်ကွက်များကို သူ့နေရာနှင့်သူ ထည့်သော အတတ်ကိုလည်းကောင်း သိမြင်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ်ခန့် အချိန်ယူ ချဲ့ထွင် ရေးသားပြီးသောအခါ ထိုဝတ္ထုတိုကို မဂ္ဂဇင်းသို့ ပို့လိုက်ပြန်သည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်းကလည်း ဝတ္ထုတိုကို လေးလေးစားစား ပုံနှိပ်ဖော်ပြလိုက်ရာ လာဂါလော့သည် ကျော်စောလာ၍ စာရေးဆရာလောကသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါမှစ၍ လာဂါလော့သည် ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတိုတို့ကို အဆက်မပြတ် ရေးလေတော့သည်။ ရေးတိုင်း မိမိ၏ဘဝအမြင် အလိုက်လည်းကောင်း၊ မိမိ၏စေတနာအလိုက်လည်းကောင်း သရုပ်ဖော်နိုင်အောင် အားထုတ်သည်။ မိမိသိကျွမ်း နားလည်သော ဘဝအတွေ့အကြုံ၊ ဘဝအဖြစ်အပျက် တို့ကို ဇာတ်လမ်းဆင်၍၊ ဇာတ်လိုက်ထွင်၍ ရေးခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သူ့စာများကို အခြား သော ဥရောပနိုင်ငံများကပင် ဘာသာပြန် ၍ ဖတ်ရှုလာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၀၉ ခုနှစ်တွင် အသက် ၅၁ နှစ်အရွယ်၌ လာဂါလော့အား ကမ္ဘာကျော် နိဗ္ဗာန်စာပေဆုကို

mgmoe.com

ချီးမြှင့်လိုက်ကြသည်။ ဆုမှတ်ချက်တွင် လာဂါလော့၏ စာများ၌ လူ့လောက၊ လူ့ဘဝကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြအောင်၊ အားတက်စရာဖြစ်လာအောင် ပြုစွမ်းနိုင်သော ဂုဏ်သည်လည်းကောင်း၊ နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ဖွဲ့နွဲ့တတ်သော ဂုဏ်သည်လည်းကောင်း ပါတတ်သောကြောင့် ဤဆုကို ချီးမြှင့်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ။

တောပုန်းနှစ်ဦး

“တောပုန်းနှစ်ဦး” ဝတ္ထုတိုသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဖြစ်သော "The Outlaws" မှ မြန်မာပြန်ထားသော စာဖြစ်သည်။ ထိုစာတွင် လူသတ္တဝါသည် အမှားတရား၊ အမှန်တရားတို့ကို ခွဲခြား၍ သိမြင်လာလျှင် အမှန်တရားသို့လိုက်တတ်ပုံကို ဇာတ်လမ်းဆင်၍၊ ဇာတ်လိုက်ထွင်၍ လူ၏ ကောင်းမြတ်သော သဘာဝတစ်ခုကို ချီးကျူးထားသည်ဟု ယူဆသည်။ တံငါသည်၏သား တော်ဒါ၏အမှုအရာတို့ကို လေ့လာကြည့်လျှင် သိနိုင်သည်။ ထိုဝတ္ထုတိုကို မြန်မာပရိသတ် နားလည်လွယ်အောင်၊ လာဂါလော့၏ အဘော်လည်း ထင်ရှားအောင် အားထုတ်ထားပါသည်။

[၁]

လယ်ရှင်တစ်ဦးသည် သူ့ရွာ၌ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို သတ်၍ လူသတ်မှု ကျူးလွန်မိသည်ဖြစ်ရာ တောကြီးတန်းသို့ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ ထိုအခါမှစ၍ တောကြီးတန်း၌ တောပုန်းကြီးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုလယ်ရှင်သည် တောကြီးထဲတွင် သူ့အရင်ရောက်နှင့်နေသော အခြားတောပုန်းတစ်ဦးနှင့် တွေ့သည်။ ထိုတောပုန်းသည် လူသူနှင့် အလှမ်းဝေးလှသော ကျွန်းစုတစ်ခုက ရေမှဆိုး ရေတံငါ၏သား ဖြစ်သည်။ ပိုက်ကွန်ခိုးသည်ဟု အစွပ်အစွဲခံရသောကြောင့် ဤတောကြီးတန်း၌ ခိုလှုံပုန်းအောင်းနေရသူဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးတွေ့ကြသည့်အခါမှစ၍ နှစ်ဦးသားပေါင်းမိကြပြီးနောက် ကျောက်ဂူတစ်ခုကို အိမ်ပြု၍ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စောင့်ရှောက်၍နေကြသည်။ စားရေးသောက်ရေးတွင် လေးမြားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ညွတ်ကွင်းထောင်၍လည်းကောင်း သားအမဲကို ရှာစား

ကြသည်။ ဂျုံရလျှင် ကျောက်ဆောင်ကျောက်ခေါင်း၌ ပေါင်မုန့်ဖုတ်၍ စားကြသည်။

လယ်ရှင်တောပုန်းသည် အများအားဖြင့် ကျောက်ဂူ၌သာ နေလေ့ရှိသည်။ တံငါတောပုန်း၏ ပြစ်မှုသည် ကြီးလှသည်မဟုတ်သဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ တံငါ တောပုန်း သာလျှင် ပစ်၍ ခတ်၍ ထောင်၍ရသော အမဲကောင်တို့ကို ပခုံး၌ထမ်းလျက် လူသူနှင့် မနီးသော ရွာရှိရာ၊ အိမ်ကျိုးတိုးကျဲတဲရှိရာတို့သို့ ဆင်းလေ့ရှိသည်။ ရွာတွင် နွားနို့ရလျှင် နွားနို့ကို၊ ထောပတ်ရလျှင် ထောပတ်ကို၊ အဝတ်အထည်ရလျှင် အဝတ်အထည်ကို မိမိ၏ အမဲကောင်နှင့် လဲလှယ်၍ ယူလေ့ရှိသည်။ ဤနည်းဖြင့် တောပုန်းနှစ်ဦးသည် တောကြီးတန်း၌ ဝမ်းကျောင်းကြရရှာသည်။

ပထမသော တောကြီးတန်းအနီးရှိ ရွာများက ရွာသူရွာသားတို့သည် တောပုန်း နှစ်ဦးကိုမြင်လျှင် အမဲလိုက်သလို လိုက်ဖမ်းတတ်ကြသည်။ ထိုအခါ တောပုန်းနှစ်ဦး သည် တောလမ်းတောင်လမ်းတို့တွင် ခြေဦးတည့်ရာ စွတ်၍ပြေးကြရသည်။ ပြေးရင်း လွှားရင်း ချောက်ကောင်းကောင်းကိုတွေ့လျှင် ဝင်၍ ပုန်းကြရသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် တံငါတောပုန်းသည် ချောင်ထဲ၌ကုပ်၍ တစ်နေ့လုံးပုန်းနေနိုင်သည်။ လယ်ရှင် တောပုန်း မှာကား လူသတ်ခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် ချောင်ထဲ၊ မှောင်ထဲ၌ ကုပ်၍ကြာကြာမနေဝံ့။ ချောင်ထဲ၊ မှောင်ထဲ၌ ကုပ်၍နေရသည်ကို သူ စိတ်မချ၊ ထ၍သာ ပြေးချင်သည်။ ထပြေးချင်၍ ထပြေးသဖြင့် လိုက်သူများက သူ့ကို မြင်လျှင် တရကြမ်းလိုက်ကြသည်။ သူကလည်း တရကြမ်းပြေးသည်။ ရွှေရင်ဆို့ကိုရောက်လျှင် သူ မကွင်း၊ အတင်းတက် သည်။ မတ်စောက်ချောက်ကို ရောက်လျှင် သူ မတုန်၊ ခုန်ချသည်။ ရွှေရင်ဆို့ထိပ်သို့ သူက ရောက်၍ လိုက်သူများက မတက်နိုင်၊ လက်မှိုင်ချနေကြလျှင် သူက အပေါ်မှစီး၍ ပြောင်လိုက်လှောင်လိုက်၊ ရေရွတ်လိုက်သေးသည်။ လေးဖြင့်ပစ်ကြလျှင် မြားကို သူ ရအောင်ဖမ်း၍ ပြန်ပစ်တတ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ လွတ်မြောက်သွားသောအခါ သူ စိတ်ထဲတွင် အောင်ပွဲကြီးခံလိုက်ရဘိသကဲ့သို့ ဝမ်းအသာကြီးသာလိုက်သည်။ အလိုက် ခံရသဖြင့် ပြေးစဉ်လွှားစဉ်တွင် ကြောက်စိတ်ကြောင့်ပေလားမသိ။ သူတစ်ကိုယ်လုံး သည် ကြွကြွရွရွဖြစ်၍ ပေါ့ပါးနေသည်။ သူ့ခြေသည် တစ်ချက်မချော်၊ တစ်ချက် မတိမ်း။ မယိမ်းမယိုင် ပြေးနိုင် လွှားနိုင်၊ ခုန်နိုင် ပေါက်နိုင်သည်။ သူ ဆုပ်သမျှ သည် မိ၍မြဲသည်။ သူ့မျက်စိသည် လျင်သည်။ သူ့နားသည် ပါးသည်။ သို့ရာတွင် သေဘေးမှ လွတ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူတစ်ကိုယ်လုံးသည် ကတုန်ကယင်ဖြစ် လာသည်။ ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ ပစ်၍လဲလေသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် လူတစ် ယောက်ယောက်က ဝင်၍ ဖမ်းလိုက်ရုံမျှဖြင့် သူ့ကို အလွယ်တကူမိနိုင်သည်။

*

[၂]

တံငါတောပုန်း၏အမည်သည် တော်ဒါဖြစ်သည်။ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် သာသာမျှသာရှိသေးသည်။ ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသည်။ သတ္တိကောင်းသည်။ တောပုန်းအဖြစ်ဖြင့် တောကြီးတန်း၌နေလာသည်မှာ တစ်နှစ်ပင်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ လယ်ရှင် တောပုန်း၏အမည်သည် ဗာဂါဖြစ်သည်။ သူ့ရုပ်ရွာတွင် သူ့ဗလသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်၍ သူ့အရပ်သည် အမြင့်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးအစားကျသော လူချောလူလှတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တောကြီးတန်းသို့ရောက်လာ၍ ကာလအတန်ကြာ သောအခါ သူ့ရုပ်သွင်သည် ပြောင်းလာသည်။ သူ့မျက်စိသည် စူးရှထက်မြက်လာ သကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်ခုံးမွေးသည် ထူထပ်ပြည့်သိပ်လာသည်။ အမြဲလိုလို ပါးစပ် ပိတ်၊ အံကြိတ်ထားသည်။ မျက်နှာအနည်းငယ်ချောင်၍ နားထင် အနည်းငယ် ကျသလိုလို ရှိလာသည်။ သို့ရာတွင် ခြေတံလက်တံတို့သည်ကား ခါတိုင်းထက်ပို၍ ထွားကျိုင်းကာ သံချောင်းကဲ့သို့ မာပုံရသည်။

တံငါတောပုန်းလူကလေး တော်ဒါသည် ဗာဂါ၏ ဥပဓိရုပ်ကို ကြည့်မဝသူ ဖြစ်သည်။ တော်ဒါသည် ဗာဂါကဲ့သို့သော လူချောလူလှ လူဗလကို ယခင်က မမြင်ဖူး၊ ယခုမှ မြင်ဖူးသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဗာဂါသည် တောကြီးတောင်ကြီးလောက် မြင့်မား၍ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ လှိုင်းလုံးကြီးလောက် ခွန်အားကြီးသည်ဟု သူထင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် တော်ဒါသည် ဗာဂါကို ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးကဲ့သို့ ကိုးကွယ်၍ ဗာဂါ ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးလေ့ရှိသည်။ အမဲလိုက်ထွက်လျှင် ဗာဂါ၏ နောက်မှ လှံထမ်း၍ လိုက်သည်။ အမဲကောင်ရလျှင် အမဲကောင်ကို ပခုံး၌ထမ်းသည်။ ပုန်းအောင်းနေထိုင် ကြရာဖြစ်သော ကျောက်ဂူသို့ပြန်ရောက်လျှင် တော်ဒါသည်ပင် ရေခပ်ခြင်း၊ ထင်းခွေ ခြင်း၊ မီးမွှေးခြင်းစသော အိုးမှုအိမ်မှု အလုပ်တို့ကို လုပ်သည်။ သို့ရာတွင် ဗာဂါသည် တော်ဒါအား မည်သည့်အခါမျှ ကျေးဇူးတင်စကားမပြော၊ ချစ်ဖွယ်သောစကားကိုမဆို။ သူ့ကျွန်သဖွယ် လုပ်ပေးရှာသော တော်ဒါအပေါ်၌ သူ့ ကျေးရင်းကျွန်ရင်းသဖွယ် သဘောထားသည်။ ထိုမျှသာမကသေး ဗာဂါသည် တော်ဒါအား သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ခိုးသော လူယုတ်မာ၊ သူ့ခိုးဟု ယူဆရှုတ်ချ၍ မတူမတန် ခပ်တန်းတန်း ခပ်ခွာခွာ နေသည်။

*

[၃]

တော်ဒါနှင့် ဗာဂါတို့သည် တောပုန်းရာဇဝတ်ကောင်များ ဖြစ်ကြသော်လည်း လူယက်ခြင်း၊ ဓားပြတိုက်ခြင်းတို့ကို ပြုကြသည်မဟုတ်။ တောကြီးတန်း၌ အမဲလိုက်ခြင်း၊ ငါးဖျားခြင်းဖြင့်သာ အေးချမ်းစွာ ဝမ်းကျောင်းကြသည်။ ဗာဂါသည် ဘုန်းကြီးရဟန်း သတ်သူသာမဟုတ်ခဲ့လျှင် တောကြီးတန်းပတ်ဝန်းကျင်၌ နေထိုင်ကြသော ရွာသူရွာသားတို့သည် ဗာဂါကို သဲသဲမဲမဲ အခဲမကျေ လိုက်လံဖမ်းဆီးကြမည်မဟုတ်။ မသိလိုက် မသိဘာသာ နေလိုက်ကြမည်သာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဘုန်းကြီးရဟန်း သတ်သူကို ချမ်းသာပေးထားလျှင် တစ်နေ့နေ့မှာ ရွာသူရွာသားများ၌ အန္တရာယ်ကပ်ဆိုးကြီး ဆိုက်လာလိမ့်မည်ဟု ရွာသူရွာသားများက ယူဆ၍ ထိတ်လန့်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဗာဂါကိုမြင်ကြလျှင် တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်း လိုက်လံဖမ်းဆီးကြသည်။ တံငါတောပုန်း တော်ဒါအပေါ်၌ကား ထိုသို့ သဘောမထားကြချေ။ ထို့ကြောင့် လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို မိမိ၏ အမဲသား၊ ငါးတို့နှင့်လဲလှယ်ရန် တော်ဒါသည် ရွာသူ ရွာသားများထံသို့ရောက်လာလျှင် ရွာသူရွာသားများက “ဟေ့... လူကလေး မင်းဟာ တောပုန်းဘဝက မလွတ်ချင်ဘူးလား၊ လွတ်ချင်လျှင် ဗာဂါပုန်းတတ်တဲ့နေရာကို ပြောပြပါလား။ ပြောပြရင် တောပုန်းဘဝက မင်း လွတ်စေရမယ်။ ပြောပြပါလား” ဟု တော်ဒါကို ချော့၍ သွေးဆောင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် တော်ဒါသည် မသိဘူးဟုသာ ဘူးခံ၍ ငြင်းသည်။ ထို့ပြင် တောကြီးတန်းသို့ သူပြန်သောအခါတိုင်း သူ့ကို နောက်ယောင်ခံ၍ သူ့နောက်သို့ လိုက်လာကြသည်ဟု ထင်ပါက တော်ဒါသည် ခြေရာဖျောက်တန်လျှင် ဖျောက်လိုက်သည်၊ လမ်းလွဲတန်လျှင် လွဲလိုက်သည်။

တစ်ခါသော် ဗာဂါသည် တော်ဒါအား ထိုအကြောင်းကို မေးကြည့်သည်။ တော်ဒါက ဗာဂါပုန်းအောင်းရာကို ရွာသားများက သူ့အား အပြခိုင်းကြကြောင်း၊ ပြလျှင် ရာဇဝတ်မှုမှ လွတ်အောင် လုပ်ပေးမည်ဟု ပြောကြကြောင်း ရိုးရိုးတန်းတန်း ဝန်ခံပြောပြသည်။ ထိုအခါ ဗာဂါက “တော်ဒါရယ်၊ မင်း တယ်မိုက်ပါလား။ မင်းကို ရာဇဝတ်မှုက လွတ်ခွင့်ပေးတာတောင် မင်း ဖွင့်မပြောဘူးလား။ မင်းလောက် မိုက်တဲ့ အကောင် လောကမှာရှိသေးရဲ့လား” ဟု မြည်တမ်းပြောဆိုလေသည်။ ထိုအခါ တော်ဒါသည် ဗာဂါမျက်နှာကိုမော့၍ စိန်းစိန်းကြည့်သည်။ ထိုကြည့်ပုံမျိုးကို ဗာဂါသည် သူ့ထစ်သက်တွင် ဤတစ်ခါသာမြင်ဖူးသည်။ မည်သည့် မိန်းမချော မိန်းမလှကမျှ ထိုကြည့်ပုံမျိုးဖြင့် သူ့ကိုမကြည့်ဖူးခဲ့။ သူ့မယားကလည်း ထိုသို့မကြည့်ဖူးခဲ့။ သူ့သားကလည်း ထိုသို့မကြည့်ဖူးခဲ့။ သူ့သမီးကလည်း ထိုသို့မကြည့်ဖူးခဲ့။ တော်ဒါတစ်ဦးသာ

mgysa.com

လျှင် ထိုကြည့်ပုံမျိုးဖြင့် ကြည့်သည်ကို သူသတိပြုမိလာသည်။ တော်ဒါ၏အကြည့်တွင် “ဦးလေးရာ... ဦးလေးသာလျှင် ကျွန်တော့်အရှင်သခင်၊ ဦးလေးသာလျှင် ကျွန်တော့် ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သည်” ဟု ပြောနေဘိသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ “ကျွန်တော့်ကို ဦးလေး ဆဲချင်ရင်ဆဲပါ၊ ရိုက်ချင်ရင် ရိုက်ပါ။ ဆဲသမျှ ရိုက်သမျှကို ကျွန်တော် ကုန်းခံပါ့မယ်။ သစ္စာကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖောက်ဘူး” ဟု ပြောနေဘိသကဲ့သို့လည်း ထင်ရသည်။

ထိုအခါမှစ၍ ဗာဂါသည် တော်ဒါအား မျက်နှာသာ ပေးစပြုလာသည်။ တော်ဒါသည် စကားကို လေးလုံးကွဲအောင် မပြောတတ်။ ပြောပြန်ပါလည်း မချေမငံ၊ ရွံ့တွန့်တွန့်သာ ပြောတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ဖြောင့်မတ်သောစိတ် ရှိသူဟူ၍ ဗာဂါ သဘောပေါက်လာသည်။ ထို့ပြင် တော်ဒါ၌ သတ္တိရှိသည်ကိုလည်း မြင်လာသည်။ စင်စစ်မှာ တော်ဒါသည် သေဆေးကို စိုးစဉ်းမျှ ကြောက်တတ်သူမဟုတ်ချေ။ တောကြီးတန်း၌ လှည့်လည်သွားလာကြစဉ်တွင် တော်ဒါသည် အသက်ဆံဖျားထား၍ သွားလာရသောလမ်းကိုမှ တမင်ရွေး၍ သွားလာတတ်သည်ကို ဗာဂါသိသည်။ သို့ရာတွင် တောကြီးထဲ၌ မိုးချုပ်လာလျှင် တော်ဒါအလိုလို စိမ့်၍ကြောက်လာတတ်ပုံကိုလည်း ကောင်း၊ သစ်ပင် ချုံပုတ်ဖြစ်စေကာမူ မှောင်နေလျှင် တော်ဒါ မသွားဝံ့၊ မဝင်ဝံ့၊ ကြောက်ရွံ့တတ်ပုံကိုလည်းကောင်း ဗာဂါ သတိပြုမိသည်။ ကြောက်သင့်သည်ကို မကြောက်တတ်ပါဘဲလျက် မကြောက်သင့်သည်ကို ကြောက်တတ်ခြင်းသည် အဘယ်နည်းဟု ဗာဂါက မေးကြည့်ဖူး၏။ ထိုအခါ တော်ဒါသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြော၊ နှုတ်ဆိတ်၍သာ နေသည်။

ညအချိန်တွင် ကျောက်ဂူအတွင်း၌ မီးကို ဖိုထားလေ့ရှိသည်။ တော်ဒါသည် ညဉ့်ဦးယံတွင် မီးပုံအနီးရှိ မိမိ၏အိပ်ရာ၌ အိပ်ပါ၏။ ဗာဂါအိပ်ပျော်သောအခါ၌ ကား မီးပုံအနီးမှထ၍ ဂူ၌ အိပ်လေ့ရှိသည်။ ဗာဂါသည် ဤအကြောင်းကို သိသောအခါ တော်ဒါကို မေးကြည့်သည်။ တော်ဒါသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ မီးပုံအနီးတွင် နှစ်ညတိုင်တိုင်အိပ်သည်။ သို့ရာတွင် နောက်ညများ၌ကား ကျောက်ဂူ၌ အိပ်မြဲတိုင်းသာ အိပ်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗာဂါသည် နောင်အခါတွင် အမေးအမြန်းမပြုတော့ဘဲ လက်လျှော့၍ နေလိုက်သည်။ တစ်ညတွင် နှင်းမိုးနှင့်ပွင့်တို့သည် သည်းထန်စွာ ကျလေသည်။ ကျလာသော နှင်းခဲတို့သည် တော်ဒါအိပ်ရာဖြစ်သော ကျောက်ဂူသို့ ဒလဟော စီးဝင်လာ၍ တော်ဒါကို ဖိုထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။ တော်ဒါသည် အကူမတောင်း၊ တစ်ညလုံး ရုန်းနိုင်သမျှ ရုန်းပါ၏။ သို့သော်လည်း နံနက်လင်းသောအခါ ကျမှ ကုန်း၍ထနိုင်သည်။ သုံးလေးရက်ကြာသောအခါ နှင်းမိုးနှင့်ပွင့်တို့၏ အအေး

ဒဏ်ကြောင့် တော်ဒါသည် အပြင်းဖျား ဖျားပါလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ဖျားသည်ကို ဖျားမှန်းမသိ။ လုပ်စရာရှိသည်ကိုသာ လုပ်မြဲတိုင်း လုပ်လေရာ တစ်ညနေတွင် လုပ်စရာရှိသည်တို့ လုပ်နေရင်း အရုပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်ကာ ထိုင်ရာမှပုံလျက်သား လဲပါလေ၏။ ထိုအခါကျမှသာ ဗာဂါသည် တော်ဒါအပြင်းဖျား ဖျားသည်ကို သိရသည်။ တော်ဒါသည် နေရာမှမထနိုင် ပြင်းထန်သောဝေဒနာကြောင့် ညည်း၍သာနေသည်။ ထိုအခါ ဗာဂါသည် တော်ဒါကိုပွေ့ချီလျက် မီးပုံအနီးရှိ တော်ဒါ၏ အိပ်ရာသို့ယူသွား၍ ဝက်ဝံရည်ခြုံပေးသည်။ တော်ဒါကို ပွေ့ချီသွားစဉ်က ဗာဂါသည် တော်ဒါ၏ အသားနှင့်ထိရသဖြင့် ဗာဂါ၏စိတ်၌ ရွံသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ လူယုတ်မာသူခိုးကို ကိုင်မိသဖြင့် သူ့ကိုယ်ကိုပင် သူ မသတိသလိုလို ဖြစ်လာမိသည်။

ကံအားလျော်စွာ တော်ဒါသည် မကြာခင်ကျန်းမာလာသည်။ တော်ဒါ အပြင်းဖျား ဖျားနေစဉ် ဗာဂါသည် တော်ဒါကို တတ်နိုင်သမျှပြုစုခဲ့သည်။ အခါတိုင်းတွင် တော်ဒါကသာ ဗာဂါအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့ရသော်လည်း တော်ဒါ နာမကျန်းဖြစ်နေခိုက်တွင် ဗာဂါကသာ တော်ဒါအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့ရဖူးပြီ။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် နားလည်မှုရှိလာ၍ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်လာကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဗာဂါတွင် ကရုဏာစိတ်ဝင်လာပုံရသည်။ တော်ဒါသည်လည်း ယခင်ကကဲ့သို့ မေးထူးခေါ်ပြောမျှသာမဟုတ်။ သူ့အကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်း ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောရဲလာသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် ခါတိုင်းထက်ပို၍ ရင်းနှီးလာကြသည်။

တစ်ညနေတွင် တော်ဒါသည် မြားချွန်ရင်း စကားစ၍ပြောသည်။

“ဦးလေးတို့ဟာ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကလိုဆိုတော့ ဦးလေးတို့ရွာမှာ ဦးလေးတို့ဟာ အချမ်းသာဆုံးပေါ့နော်။ ဦးလေးတို့ရဲ့ ဘိုးဘေးတွေဟာ ရှင်ဘုရင့်အမှုထမ်းတွေ ဖြစ်ကြတယ်ဆိုရင် နန်းတော်ထဲမှာ ဝင်နိုင်ခွင့် ထွက်နိုင်ခွင့် ရကြမှာပေါ့။ ရန်သူတွေကို ခုခံတိုက်ခိုက်ကြရမယ်ဆိုရင်လည်း နန်းတော်ထဲကနေပြီး ခုခံတိုက်ခိုက်ကြမှာပေါ့။”

“အေးပေါ့၊ အရှင်သခင်တွေဘက်ကနေပြီး တိုက်တဲ့အခါမှာလည်း တိုက်ကြတာပဲကွ။ အရှင်သခင်တွေကို ခံချတဲ့အခါမှာလည်း ခံချကြတာပဲကွ။”

“ဦးလေးတို့ ဘိုးဘေးတွေဟာ နာတာလူး(ခရစ္စမတ်)ပွဲတော်ချိန်ရောက်ရင် ထမင်းစားပွဲကြီး ခင်းပြီး ခမ်းခမ်းနားနား ကျွေးကြမွေးကြမှာပဲနော်။ ဦးလေးတို့ကော မကျွေးဘူးလား။ ထမင်းစားခန်းကလည်း အကြီးကြီးဖြစ်မှာပဲ၊ ဧည့်ပရိသတ်ကလည်း တစ်ရာနှစ်ရာလောက်ရှိမှာပဲ။ ငွေပန်းကန်ပြားတွေ၊ ငွေပန်းကန်လုံးတွေကလည်း တလက်လက် တောက်ပြောင်နေကြမှာပဲနော်။”

ဗာဂါသည် ထိုစကားကို ကြားသောအခါ သဘောကျ ကျေနပ်ခြင်း ဖြစ်လိုက်

m.g.v.o.e.com

ပါ၏။ သို့ပါသော်လည်း လူယုတ်မာသူခိုး၏ပါးစပ်မှ ထိုသို့သော ချီးကျူးစကား ထွက်လာသည်ကို တန်သလား၊ ရာသလားဟု ယူဆလျက် ဒေါသထွက်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် စကားလက်စကို ဖြတ်လိုသဖြင့် “မင်းတို့ကော မင်းတို့ အိမ်မှာ မကျွေးကြဘူးလားကွ”ဟု တော်ဒါကို ပြန်မေးလိုက်သည်။

တော်ဒါသည် ရယ်လိုက်၏။ “ကျွန်တော်တို့မှာ အိမ်ရယ်လို့ ဘယ်ရှိမှာလဲ။ ပင်လယ်ထဲက ကျောက်ဆောင်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိမ်တွေပေါ့။ အဖေက ပင်လယ်စားပြုပျ။ ပင်လယ်ထဲမှာ သင်္ဘောပျက်တယ်ဆိုလျှင် လိုက်ဆယ်သလိုလိုနဲ့ လုတဲ့လုပျ။ အမေက စုန်းမကြီးပျ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ဘယ်သူက လာချင်မှာလဲပျ”

“ဟေ... မင့်အမေဟာ စုန်းမလား”

“စုန်းမပေါ့။ စုန်းမဆိုတာကို ဦးလေးမသိဘူးလား။ ပင်လယ်ထဲမှာ လေကြီး မိုးကြီးကျလာပြီဆိုလျှင် အမေဟာ ဖျံကြီးကိုစီးပြီး ပင်လယ်ထဲမှာ လွင့်နေကြတဲ့ ရွက် သင်္ဘောကြီးတွေကို လိုက်ရှာတာပဲ။ တကယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်ဟာ သင်္ဘောပေါ်က ပင်လယ်ထဲ လိမ့်ကျလျှင် ဒီလူဟာ သူ့ပစ္စည်းပဲ၊ သူ ပိုင်တော့တာပဲ”

“ဟေ... ဒီလူကို မင်းအမေက ဘာလုပ်သလဲကွ”

“အို...၊ စုန်းမဆိုတာဟာ လူသေကောင်ကို အမြဲတောင့်တနေတာပေါ့ပျ။ လူသေကောင်ရလျှင် အဆီထုတ်ယူတာပေါ့။ စားချင်ရင်လည်း စားပစ်လိုက်မှာပေါ့ပျ။ ဘယ်သိနိုင်မလဲ။ လသာတဲ့ညများမှာဆိုလျှင် စုန်းမဆိုတာဟာ လှိုင်းလုံးကြီးတွေ လိမ့်လိမ့်ပြီး တက်လာတဲ့ သဲသောင်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး စောင့်နေတတ်တယ် တဲ့ပျ။ စောင့်ပြီး ဘာလုပ်သလဲဆိုလျှင် ပင်လယ်ထဲမှာ သင်္ဘောပျက်လို့ ရေနစ်သေကြ တဲ့ ကလေးတွေရဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေ၊ မျက်လုံးကလေးတွေကို လိုက်ရှာတတ် တယ်တဲ့ပျ။ ပြောကြတာပဲလေ”

“ဟေ... ရွံစရာကောင်းလိုက်တာကွာ”

“အင်းလေ... သူများအတွက်ကတော့ ရွံစရာပေါ့။ စုန်းမအတွက်ကတော့ ဘယ်ရွံစရာကောင်းပါလိမ့်မလဲ။ စုန်းမဆိုတော့ စုန်းမပီပီ လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ရမှာ ပေါ့”

ထိုသို့နားထောင်နေရင်း ဗာဂါသည် တော်ဒါ၏စကား၌ တော်ဒါ၏ အတွေး ထူး အတွေ့ထူးတို့ကို သိမြင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

“နေပါဦးကွ၊ တော်ဒါရ။ စုန်းမဆိုတာဟာ စုန်းမပီပီ သူများကို ဖမ်းစားရသလို သူခိုးဆိုတဲ့ လူယုတ်မာဟာလည်း သူခိုးပီပီ သူတစ်ပါးရဲ့ ဥစ္စာကို ခိုးရတာပဲလားကွ”

“ဒါပေါ့ ဦးလေးရ။ မင်းဟာ ဒါကို လုပ်ရမယ်လို့ ကံက စီမံပေးလိုက်ရင် ဘယ်သူမဆို ကံစီမံတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမှာပေါ့” ဟု တော်ဒါက ပြန်ပြောပြီးနောက် ပြုံးစိစိလုပ်၍ “ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ မခိုးတဲ့သူခိုးလည်း ရှိသေးတယ်ဗျ”

“အောင်မာ... ဆိုစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းစကားက ဘာစကားလဲကွ။ မခိုးတဲ့ သူခိုးရယ်လို့များ ရှိသေးသလားကွာ”

“ရှိတာပေါ့ ဦးလေးရ။ ကောင်းကင်မှာ မပျံပေမဲ့လည်း ငှက်ရယ်လို့ အခေါ်ခံ ရသလို၊ သူ့ဥစ္စာကို မခိုးပေမဲ့လည်း သူခိုးရယ်လို့ အခေါ်ခံရတဲ့လူလည်း ရှိတာပေါ့”

ဗာဂါသည် တော်ဒါ၏စကား၌ တစ်ခုခုလျှို့ထားသည်ကို ရိပ်မိ၍ တော်ဒါကို အကဲခတ်ကြည့်လို၏။ ထို့ကြောင့် ထူချင်ယောင်၊ အချင်ယောင်ဆောင်၍ “ဟေ့- တော်ဒါရ... လောကမှာ သူ့ဥစ္စာကို မခိုးတဲ့လူဟာ ဘယ်တော့မှ သူခိုးမဖြစ်နိုင်ဘူးကွ၊ သိရဲ့လား”

“ဖြစ်တာပေါ့... ဦးလေးရ။ ဒါပေမဲ့” ဟု တော်ဒါက ဆက်ပြောမည်ပြုပြီးမှ တန့်လိုက်ပြီးနောက် “ဒါပေမဲ့... ဥပမာဗျာ သူ့အဖေက ခိုးရင်ကောဗျာ”

“ဘာဆိုလို့လဲကွာ၊ ရွှေငွေလယ်မြေတွေကိုသာ အမွေခံလိုရတာ၊ အဖေလုပ်သူ က သူခိုးဖြစ်ဦး၊ သားက မခိုးလျှင် ဒီသားကို သူခိုးလို့ ဘယ်ခေါ်နိုင်မှာလဲကွ။ သူခိုး ဆိုတဲ့အမည်ဟာ အမွေခံလိုရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ”

တော်ဒါသည် စဉ်းစား၍ ပြုံးနေ၏။ ထို့နောက် တော်ဒါက “ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ သူ့အဖေခိုးတဲ့အတွက် သူ့အမေက သူ့သားကိုတာဝန်ယူဖို့ ချောပြောတယ်ဆိုပါတော့ ဗျာ။ သူ့သားကလည်း သူ ခိုးတယ်လို့ အရပ်က ထင်အောင် ဟန်ဆောင်ပြီး တောထဲကို ထွက်ပြေးတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။ နောက်ပြီးတော့ သူ မြင်တောင် မမြင်ဖူးတဲ့ ပိုက်ကွန် ကလေးတစ်ခုအတွက် တောကြီးထဲမှာ တောပုန်းလုပ်နေတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဒီလို ဆိုရင် ဘယ်နှယ်လဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ဗာဂါသည် စားပွဲသဖွယ်ပြုထားသော ကျောက်တုံးကို လက်သီးဖြင့် ထုလိုက် လေ၏။ ဗာဂါသည် ဒုက္ခမခံထိုက်ဘဲ ခံနေရရှာသော လူကလေး တော်ဒါအတွက် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်၍ မခံမရပ်နိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်ရလေ၏။ ကြည့်စမ်း၊ တော်ဒါသည် ပျိုမျစ်သော သူ့အရွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ထက်မြက်သော သူ့ဘဝ ကိုလည်းကောင်း စွန့်လိုက်ရပြီ။ သူ့ကို မည်သည့်မိန်းမပျိုက ချစ်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။ သူ့ကို မည်သူက အလုပ်ပေးချင်ပါတော့မည်နည်း။ သူ့ကို မည်သူက ရိုသေလေးစားပါ တော့မည်နည်း။ သူ လူဖြစ်ရှုံးလေပြီ၊ သူ လူညွန့်တုံးလေပြီ။ သူသည် တစ်သက်လုံး အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် နေရရှာတော့မည်။ တော်ဒါ ငယ်...နင် အလှူချည့်၊

န,လှချည်၊ နှမြောစရာကောင်း လှချည်၊ တော်ဒါသည် အပြစ်မဲ့၏။ ရေဆေးငါးကဲ့သို့ ဖြူဖွေးစင်ကြယ်၏။ ဗာဂါ၏အရှုတ်အချက်ကို မခံထိုက်ပါဘဲလျက် ခံခဲ့ရ၏။ မှားလေစွ၊ မှားလေစွ။ တော်ဒါ ငယ်၊ နင် အ,လှချည်၊ န,လှချည်။ ဗာဂါသည် ကရုဏာ ဒေါသော နှင့် တော်ဒါကို ပြောဆိုရေရွတ်လေ၏။ သို့ရာတွင် မိခင်၏ မေတ္တာကိုသိ၍ မိခင်ကို မည်သည့်အခါမျှ တကယ်မကြောက်သော သားငယ်ကဲ့သို့ တော်ဒါသည် ဗာဂါ ပြစ်တင် မောင်းမဲသည်ကို နှမ်းစေ့လောက်မျှ မကြောက်၊ အမှတ်မဲ့ပင် နေလိုက်သည်။

*

[၄]

တောကြီးတန်း၏အထက်၊ တစ်ဖက်အစွန်တွင် ညွှန်အိုင်တစ်အိုင်ရှိသည်။ ထိုအိုင်တွင် ကျွန်းငယ်အမြောက်အမြားရှိသည်။ ကျွန်းငယ်များ၌ စိမ်းလန်းသော ကျူတောကြီးများ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိရာ တစ်အိုင်လုံးတွင် စိမ်းလဲသောအရောင် တို့သာ သန်းနေကြသည်။ ရေမျက်နှာပြင်၌ ဤနေရာတစ်ပွင့်၊ ထိုနေရာတစ်ပွင့် ပွင့်နေကြသော နှင်းပန်းတို့သာလျှင် ကွက်တိကွက်ကျား ဖြူဖွေးနေကြကုန်သည်။

တစ်နေ့သ၌ ဗာဂါနှင့် တော်ဒါ တောပုန်းနှစ်ဦးသည် ထိုညွှန်အိုင်သို့ရောက် လာ၍ ရေရှိသော နေရာများတွင် ငါးများလျက် နေကြသည်။ ထိုနေ့သည် နေသာသော နေ့ဖြစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ဝါဖန့်ဖန့် စိမ်းလဲလဲအဆင်းကို ဆောင်လျက် ရှိသည်။ တောပုန်းနှစ်ဦးသည် ငါးများနေကြသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း ငါး၌ စိတ်ပါ ကြပုံမရချေ။ အဝါရောင်၊ အစိမ်းရောင်အောက်တွင် ဆိတ်ငြိမ်သော ဧကစာအရသာကို ခံစားလျက် ကိုယ်လိုရာကိုယ်တွေး၍ ငေးနေကြဟန် တူသည်။ အတန်ကြာသော်၊ တစ်ခေါ်လောက်ဝေးသော ကျူတောကျွန်းတစ်ကျွန်းဆီမှ တက်ခတ်သံကို သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ကြသည်။ တောပုန်းနှစ်ဦးသည် ထိတ်လန့်၍ ကမ်းစပ်ရှိ ချုံကွယ်တစ်ခု၌ နေရာယူပြီးနောက် တက်ခတ်သံ ကြားရာအရပ်ဆီသို့ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

တစ်အောင့်ခန့်ကြာသော် ကျူပင်များအကြားမှ လောင်းလှေတစ်စင်း ထွက် လာသည်။ ထို့နောက် လှော်တက်တစ်ချောင်းကို မြင်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် လှော်တက်ကိုင်၍ လှော်လာသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို မြင်ကြပြန်သည်။ မိန်းမပျိုသည် လှော်တက်ကို ချ၍ နှင်းပန်းကိုခုတ်သည်။ တစ်ပွင့်ရလျှင် နောက်တစ်ပွင့် ထပ်ခုတ်သည်။ ထို့နောက် ပန်းရှိသမျှ လိုက်၍ခုတ်နေသည်။ ကုန်း၍ ခူးလိုက်သည့်အခါတိုင်း ကျော၌ ဖားလျားချထားသော ဆံပင်တို့ကို မြင်ကြရသည်။ သူ့ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီသည် အဖြူ သက်သက်ဖြစ်၍ ခါးဝတ်ဂါဝန်သည် အပြာနုဖြစ်သည်။ သူ့အသားသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်

m g a o e . c o m

နိုင်လှသော်လည်း ပါးပြင်တို့၌ကား ပန်းရောင်သန်းနေသည်။ ထိုမိန်းမပျိုသည် အားရအောင် ပန်းခူးပြီးသောအခါ လှေကို ဆက်၍ လှော်ပြန်သည်။ တောပုန်းနှစ်ဦး ပုန်းကွယ်ရာဖြစ်သော ချုံအနားသို့ ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ချုံနားကို ကပ်၍လှော်သွားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်းငယ်တစ်ကျွန်း၏အကွေ့တွင် ကွယ်လေသည်။

တောပုန်းနှစ်ဦးသည် တစ်ချိန်လုံး မတုန်မလှုပ်၊ မိန်းမပျိုကို စိုက်၍သာ ကြည့်နေကြသည်။ လူလော၊ နတ်လော၊ ကုမ္ဘာလော။ မိန်းမပျို ကွယ်သောအခါ နှစ်ဦးသားသည် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦးကြည့်၍ ပြုံးကြသည်။ ထို့နောက် တစ်ဦးက “လှလိုက်တာနော်၊ နှင်းပန်းဖြူဖြူဖွေးဖွေးနဲ့ တူ...တူသေးတော့” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ တော်ဒါ၏အမူအရာသည် ထူးခြားလာသည်။ တော်ဒါသည် ရေနစ်သေဆုံးသူတစ်ယောက်ကို ခပ်ငယ်ငယ်က မြင်ဖူးသည်။ မြင်စဉ်ကသော် ကြောက်ခြင်း လန့်ခြင်းမဖြစ်ခဲ့ချေ။ သို့ရာတွင် မိုးချုပ်၍ အိပ်သောအခါ အိပ်မက်ကယောက်ကယက် မက်လေတော့သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် လှိုင်းလုံးကြီးသည် လူသေကောင်ကို သဲသောင်ပေါ်သို့ လှိုမ့်၍လှိုမ့်၍ တင်လိုက်သည်ကို သူမြင်သည်။ ထို့နောက် လူသေကောင်တို့သည် တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် အလျှိုအလျှိုပေါ်လာကြသည်ကို သူမြင်ပြန်သည်။ ထို့နောက် သဲသောင်၌လည်း လူသေကောင်၊ ကျွန်းတိုင်း၌လည်း လူသေကောင်၊ ကျောက်ဆောင်တိုင်း၌ လူသေကောင်။ ကြည့်လေရာရာ၌ လူသေကောင်ချည်းသာ သူ မြင်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ထိုလူသေကောင်တို့သည် တောင့်နေသော လက်များကို ဆန့်တန်းကာ သူ့ကိုခေါ်နေကြသည်ဟု သူမြင်ပြန်သည်။ ထိုအိပ်မက်ကြောင့် တော်ဒါသည် ရူးလုမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရဖူးလေသည်။

ယခုလည်း တော်ဒါသည် ထိုသို့ပင် ရူးလုမတတ် ဖြစ်ရပြန်သည်။ မိန်းမပျိုကို မြင်ပြီးသည့်နောက် တော်ဒါသည် အိပ်မက်ကယောက်ကယက် မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ညွှန်အိုင်အတွင်း သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အမြစ်ပျဉ်းပေါ်၌ သူ့ကိုယ်တိုင် ထိုင်နေသည်ကို သူ မြင်သည်။ ထိုသစ်ပင် ဘယ်ပြောင်းညာပြန် ယိမ်းထိုးနေသည်ကိုလည်း သူ မြင်သည်။ တစ်ဖန် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကျွန်းငယ်တစ်ကျွန်း၌ ထို မိန်းမပျို ထိုင်နေသည်ကို သူ မြင်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ထိုမိန်းမပျိုသည် သူ့ဆီကိုလာ၍ သူ့ကို နမ်းလိုက်သည်ဟုလည်း သူ မြင်ပြန်သည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာမှ သူ လန့်နိုးသည်။ မိုးလင်းနေပြီ။ ဗာဂါလည်း အိပ်ရာမှ ထနှင့်လေပြီ။ တော်ဒါသည် အိပ်ရာမှ မထချင်ထချင်ထ၏။ သို့ရာတွင် အိပ်မက်ကြောင့် ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေသည်။ မူးနောက်နောက်လည်း ဖြစ်နေသည်။ ထိုနေ့တွင် တော်ဒါသည် ထိုမိန်းမပျိုကို ခါတိုင်းထက်ပို၍ စွဲလမ်းနေမိသည်။ နေစောင်းလာသောအခါ တော်ဒါသည် မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘိ

ထိုမိန်းမပျိုအကြောင်းကို ဗာဂါအား မေးလေတော့သည်။

ဗာဂါသည် တော်ဒါ၏အမူအရာကို အံ့သြ၍ တော်ဒါကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် “မင်းက သိချင်လို့လား။ သိချင်လျှင် ငါ အကုန်ပြောပြပါမယ်ကွာ။ ဒီမိန်းကလေးဟာ ငါနဲ့ ဆွေမျိုးတော်တယ်ကွ။ သူ့နာမည်က အံ့တဲ့ကွ”ဟု ပြောသည်။

အံ့သည် ဗာဂါတို့ရွာက ကျေးတောသား လူရတတ်တစ်ဦး၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သည်။ သူငယ်စဉ်ကပင် သူ့အမေ ဆုံးရှာသဖြင့် မိတဆိုးကလေးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကြီးပြင်းလာသောအခါ ဖခင်၏ အိမ်ဝေယျာဝစ္စကို အံ့ကပင် ဦးစီး၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ အံ့သည် ထက်မြက်သူဖြစ်သည်။ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ လောက၌ သခင်တစ်ခု လင်တစ်ခုဟူ၍ မထားလို။ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ စိတ်တိုင်းကျ နေလိုသူ ဖြစ်သည်။ အံ့နှင့် ဗာဂါတို့သည် မောင်နှမဝမ်းကွဲဖြစ်သဖြင့် သွားအတူ လာအတူ နေတတ်ကြ သည်။ သို့ရာတွင် ရွာထဲ၌ သတင်းဖြစ်သည်မှာ ဗာဂါသည် သူ့သား၊ သူ့မယား၊ သူ့အိုး သူ့အိမ်ထက် အံ့နှင့်တကွ အံ့၏ မိန်းမဖော် သူငယ်ချင်းများကို ပို၍အရေးပေးသည်ဟု သတင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုသတင်းကို ဗာဂါ၏မယားသည် ယုံသည်။ ထို့ကြောင့် နာတာလူးပွဲချိန် ရောက်၍ အိမ်၌ ဧည့်သည်များကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးသောအခါ ဗာဂါ၏ မယားသည် တစ်ဖက်ရွာက ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို ပင့်သည်။ အကြံမှာ ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုဘုန်းကြီးက ဗာဂါကို ဆုံးမဩဝါဒပေးရန် ဖြစ်သည်။ ထိုဘုန်းကြီး၏ အမူအရာကို ဗာဂါ မကြိုက်ချေ။ ဧည့်သည်များကလည်း မကြိုက်ချေ။ ထိုဘုန်းကြီးသည် တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖွေးနေသည်။ ဦးခေါင်းက ဆံပင်လည်း ဖြူဖွေးနေသည်။ မျက်ခုံးမွေးလည်း ဖြူဖွေးနေသည်။ အသားအရေလည်း ဖြူဖွေးနေသည်။ လက်လည်း ဖြူဖွေးနေသည်။ အပေါ်ရုံ သင်တိုင်းကြီးလည်း ဖြူဖွေးနေသည်။ ထိုဘုန်းကြီးတွင် ကြောက်စိတ်ဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှ မရှိချေ။ သူ့ဩဝါဒကို ဗာဂါကြားရလျှင် အကျိုးရှိမည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။ ယုံကြည်သည့်အတိုင်းလည်း ထမင်းစားပွဲတွင် ဧည့်သည်များ စုံလင်ကြသည့်အခိုက်၌ ထိုင်ရာမှ ထ၍ “အို... မင်း ပရိသတ်ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်းတို့။ ဥဩငှက်သည်ကားလို့ဆိုလျှင် ငှက်တကာတို့တွင် အယုတ်ဆုံးသော ငှက်ဖြစ်၏ဟု လူခမ်သိမ်းတို့ဆိုကြကုန်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူကား၊ ထိုငှက်သည် မိမိ၏သားငယ်တို့ကို မိမိကိုယ်တိုင် ကျွေးမွေးခြင်းမပြု။ တစ်ပါးသောငှက်၏ အသိုက်ထဲ၌ထည့်၍ တစ်ပါးသောငှက်ကိုသာ ကျွေးမွေးစေတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သတည်း။ ထိုနည်းတူစွာ ကိုယ့်သား ကိုယ့်မယား၊ ကိုယ့်အိုး ကိုယ့်အိမ်ကို ဂရုမစိုက်လိုဘဲ တစ်ပါးသော မိန်းမနှင့် ကြော့ကြော့လွင်လွင် ပျော်ရွှင်မြူးထူးတတ်သော အကြင်လင်သား ယောက်ျားတစ်ဦးသည် ဤထမင်းစားပွဲ၌

ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ထိုသူသည် လူတကာတွင် အယုတ်ဆုံးဖြစ်သည်ဟု ငါဆရာက ဆိုလိုက်ချင်၏ဟု ပြောဟောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ထမင်းစားပွဲ၌ရှိသော အံ့သည် ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲထ၍ “ဗာဂါ၊ တယ် စော်ကားလိုက်ကြပါကလားရှင်။ အစ်ကို ဒီစကားဟာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မကို စောင်းတဲ့ စကားပဲ။ ရှက်လိုက်တာရှင်၊ သေလိုက်ချင်တာပဲ။ အဖေသာ ဒီထမင်းစားပွဲမှာ ပါလာ ရင် အဖေဟာ သူ့သမီး ဒီလိုအပြောရခဲရတာ ကြည့်နေမှာမဟုတ်ဘူးရှင်၊ သိလား” ဟုဆို၍ ထမင်းစားပွဲမှ ခွာလေ၏။ ဗာဂါသည် အူယားဖားယားထ၍ အံ့ကိုတားရန် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အံ့က “မလိုက်နဲ့၊ မလိုက်နဲ့။ ကျွန်မ စက်ဆုပ်တယ်။ ရှင်ကိုလည်း မကြည့်ချင်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မကြည့်ချင်ဘူး၊ သွားမယ်” ဟုဆို၍ တံခါးဝဆီသို့ အပြင်းသွားလေ၏။ ဗာဂါသည် ထက်ကြပ်မကွာလိုက်၍-

“ဟဲ့-အံ့၊ နင် ဘာဖြစ်လို့သွားရမှာလဲ။ နင် ဒီလို အပြောခံရတာကို ငါလည်း ကြည့်မနေနိုင်ပါဘူး။ ကိုင်း-ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ပြော”ဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါ အံ့၏မျက်လုံးအစုံသည် ရဲရဲတောက်ဖြစ်လာ၍ “ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာကို ကျွန်မက ပြောနေရဦးမှာလား။ ဟင်း-ရှင် သိရမှာပေါ့”ဟု ငေါက်၍ ပြန် ပြောလိုက်၏။ ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ဗာဂါသည် ထမင်းစားပွဲရှိရာသို့ ပြန်သွား ၍ ထိုဘုန်းကြီးကို သတ်လိုက်သည်။

ဗာဂါသည် တော်ဒါကို ထိုသို့ပြောပြီးလျှင် ငိုငင်နေ၏။ တော်ဒါသည်လည်း ငိုငင်နေ၏။ အတန်ကြာသော် ဗာဂါကဆက်၍ “ဒီတုန်းကများ ငါ့ထမင်းစားပွဲမှာ မင်း ရှိနေစေချင်တယ်ကွာ။ အံ့ဟာ မလှုပ်မယှက် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ငေးကြည့်နေတာ ပဲ။ နောက်ပြီးတော့ သူက ဘာပြောလိုက်တယ်ထင်သလဲ။ သူ့အသရေကို ဆယ် လိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရှင် လွတ်အောင် ပြေးပေးတော့တဲ့ ဘုန်းကြီးကို ခုတ်သတ်တဲ့ဓားကိုလည်း ယူသွားပါတဲ့။ ကောင်းသူကို ကယ်ပြီး မကောင်းသူကို ပယ်တဲ့အခါမှာမှသာ ဒီဓားကို သုံးပါတဲ့။ အံ့က ဒီလိုပြောလိုက် သေးတယ်”ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ တော်ဒါသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြု၍ “ဟုတ် တာပေါ့၊ ဦးလေး လုပ်လိုက်ပုံဟာ အံ့ရဲ့ အသရေကို ဆယ်လိုက်ရာ ရောက်တာပေါ့။ ကောင်းတာပေါ့” ဟု သူ့အယူအဆကို ပြောပြလိုက်သည်။

ဗာဂါသည် တော်ဒါ၏စကားကို ကြားသောအခါ တော်ဒါကို ကြည့်၍ အံ့ဩ နေနိုင်သည်။ တော်ဒါ၏အဖေသည် လူမနီး၊ သူမနီး ပင်လယ်ပြင်၌ ကြီးသော အရိုင်း အစိုင်းသာသာ၊ တော်ဒါ၏အမိသည်လည်း အရိုင်းအစိုင်းသာသာ တော်ဒါလည်း အရိုင်းအစိုင်းသာသာပင် ဖြစ်သည်။ အရိုင်းအစိုင်းသာသာ ဖြစ်သည့်အလျောက်

mgsc.com

တော်ဒါသည် အကောင်းကိုလည်း အကောင်းမှန်းမသိ၊ အဆိုးကိုလည်း အဆိုးမှန်းမသိ။ အကျိုးကိုလည်း အကျိုးမှန်းမသိ၊ အပြစ်ကိုလည်း အပြစ်မှန်းမသိ။ အမှန်ကိုလည်း အမှန်မှန်းမသိ၊ အမှားကိုလည်း အမှားမှန်းမသိ၊ တရားကိုလည်း တရားမှန်းမသိ၊ မတရားသည်ကိုလည်း မတရားမှန်းမသိ၊ လောကကြီးတွင် ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်တတ်သည်ဟုသာသိ၍ အမှုမဲ့၊ အမှတ်မဲ့၊ တာဝန်မဲ့၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆနေတတ်သူသာ ဖြစ်ရာသည်။ တော်ဒါသည် ဘုရားဟူသောစကားကို ကြားဖူးရုံသာ ကြားဖူးသည်၊ တရားဟူသောစကားကိုလည်း ကြားဖူးရုံသာ ကြားဖူးသည်။ သူ့ တကယ်ယုံကြည်သည်တို့မှာ တော့နေ မကောင်းဆိုးဝါး၊ ရေနေမကောင်းဆိုးဝါးတို့သာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဗာဂါသည် တော်ဒါ၏အကြောင်းကို သိလာပြီ။ တော်ဒါ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်သည်မှန်၏။ သို့ပါသော်လည်း တော်ဒါ၌ ဉာဏ်ရှိသည်ဟု သူမြင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဗာဂါသည် တော်ဒါ၏ ဉာဏ်မျက်စိကို ဖွင့်ပေးချင်လာသဖြင့် ဖွင့်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဗာဂါသည် နောင်အခါတွင် မိမိ၏လည်ပင်းကို မိမိကပင် ကြိုးတပ်ပေးသည်နှင့် တူလာလေတော့သည်။ ထိုနေ့ညနေမှစ၍ ဗာဂါသည် တော်ဒါအား ဘုရားအကြောင်း၊ တရားအကြောင်းကို စတင်ဟောပြော သင်ပြသည်။ လောက၌ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တရား၊ ကောင်းမှုသုစရိုက်တရားတို့ရှိသည်ဟု ပြောပြသည်။ မကောင်းမှုကို ကျူးလွန်သူသည် ဘုရား၏ အလိုတော်အရ အပါယ်သို့ လားရသည်။ ကောင်းမှုကိုပြုလျှင် ထိုပြုသူသည် ဘုရား၏ အလိုတော်အရ နတ်ပြည်သို့ လားရသည်ဟု ပြောပြသည်။ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် မကောင်းသူကို ပယ်ရန်လည်းကောင်း၊ ကောင်းသူကို ကယ်ရန်လည်းကောင်း၊ တာဝန်ယူထိုက်သည်ဟု ပြောပြသည်။ တစ်ဖန် အကျင့်သီလနှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်းများအကြောင်းကိုလည်း ပြောပြသည်။ ဗာဂါက ထိုသို့ပြောပြတိုင်း တော်ဒါ၏ မျက်လုံးအစုံသည် အငြိမ်မနေ၊ မရောင့်ရဲနိုင်ဘိသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားနေသည်။ ပြောဟောသူကလည်း စိတ်ပါလက်ပါ ပြောဟော၏။ နာသူကလည်း စိတ်ပါလက်ပါ နာသည်။ ညဉ့်နက်လာသည်ကိုပင် ညဉ့်နက်မှန်း မသိအောင် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

*

နွေအကုန် ဆောင်းအကူး လေပွေ လေရူးထသော ကာလဖြစ်သည်။ တော်ဒါသည် တောထဲ၌ မိမိ ထောင်ထားခဲ့သော ထောင်ချောက်ညွတ်ကွင်းတို့တွင် သားကောင်မိ မိမိ ကြည့်ရှုရန် တောဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ကျောက်ဂူ၌ ဗာဂါတစ်ဦးတည်းသာ

m g o e . c o m

ကျန်ခဲ့၍ အကျိုးအစုတ်အပြဲတို့ကို ဖာထေးနေသည်။

တော်ဒါသည် ကုန်းတစ်ခုကို တက်သွားသည်။ ထိုအခါ လေပွေဝင်မွေ့လိုက် သဖြင့် ကြွေကျရွက်ဝါတို့သည် ပတ်ချာလှည့်ကာ တော်ဒါ၏နောက်သို့ လိုက်လာ သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ တော်ဒါသည် ရုတ်တရက်သော် အထိတ်တလန့်ဖြစ်၍ လိပ်ပြာ ငယ်သွားသည်။ ထို့နောက် နောက်လှည့်ကြည့်မိသည်။ သို့ရာတွင် မည်သူ့ကိုမျှမမြင်၊ သစ်ရွက်ဝါတို့ ပတ်ချာ လှည့်နေကြသည်ကိုသာ မြင်သဖြင့် စိတ်အေးသွား၍ သစ်ရွက် များဆီသို့ လက်သီးပြလိုက်သည်။ လက်သီးပြနိုင်သော်လည်း စိတ်ထဲ၌ကား ချောက် ချားသွားလေသည်။ သူ့စိတ်ကပင် သူ့ကိုပြန်ခြောက်နေပြီ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကျတ်တစ္ဆေ ငယ်တို့သည် ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်လှည့်ကာ သူ့နောက်သို့လိုက်နေကြသည်ဟု သူထင်လာ သည်။ အတန်ကြာသော် မြွေကြီးတစ်ကောင် တွန်လျက်လိုက်လာသည်ဟု သူ ထင်လာ ပြန်သည်။ တစ်ဖန် ဝံပုလွေတစ်ကောင်ရောက်လာ၍ သူ့ကို ပေါက်တော့မည်လုပ် နေသော မြွေကြီးကို ထိုဝံပုလွေကြီးက ခုန်အုပ်ရန် ချောင်းနေသည်ဟု သူ ထင်လာပြန် သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ ဒုန်းစိုင်း၍ ပြေးပါလေတော့၏။ ပြေးသာပြေးရသည်။ သူ့စိတ်၌ထင်နေသော နိမိတ်သည် ပြေး၍မလွတ်။ သူ့နောက်က တစ်ပါတည်း ပြေးလိုက်နေသည်။ ပြေးရင်းလိုက်ရင်း သူ့ကိုမိရန် ခြေနှစ်လှမ်းစာ လောက်သာ လိုသောအခါ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ လည်း ဘာကိုမျှ သူမမြင်၊ သူချည်းသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်၍ သူ နားနေသည်။

အတန်ကြာသော် တော်ဒါသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ခရီးဆက်ပြန်သည်။ ကုန်း တန်းခြေရင်းဆီတွင် သစ်ပင်တို့သည် ပင်လယ်လှိုင်းတံပိုးထသကဲ့သို့ ယိမ်းထိုးနေ ကြသည်။ သူ့အနီးဝန်းကျင်၌ကား ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် တော်ဒါသည် လူသံလိုလို၊ လေတိုက်သံလိုလို အသံတို့ကို ကြားလာရသည်။ သူ့နားတွင် တစ်ခါတစ်ရံ တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောလာသကဲ့သို့ ကြားရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တောင်းပန်ခယသကဲ့သို့ ကြားရ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကြိမ်းမောင်းသကဲ့သို့ ကြားရသည်။ ရယ်သံလိုလိုလည်း ကြားရ သည်။ ငိုသံလိုလိုလည်း ကြားရသည်။ တော်ဒါသည် ထိတ်လာပြန်သည်။ ကြားရ သောအသံတို့သည် စံသွားကြသည်မရှိ။ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မြည်နေရာ တော်ဒါသည် နတ်ကျသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ သူ့ကို ဝိုင်းအုံလိုက်ဖမ်း နေကြပြီဟု သူ ထင်လာသည်။ ပြေးသံ၊ လွှားသံတို့ကို သူ ကြားလာသည်။ တောတိုးသံ၊ သစ်ကိုင်းချိုးသံတို့ကို သူ ကြားလာသည်။ ခုတ်သံ၊ ထစ်သံတို့ကို သူကြားလာသည်။ လိုက်ဟဲ့၊ ဖမ်းဟဲ့၊ သတ်ဟဲ့၊ ညှစ်ဟဲ့ ဟူသော အော်သံဟစ်သံတို့ကိုပါ သူ ကြားလာ

mgysa.com

သည်။ လောသံလော၊ တောသံလော သူကြားရသောအသံတို့တွင် လောသံချည်းလည်း မဟုတ်၊ တောသံချည်းလည်း မဟုတ်။ မည်သို့မျှ သူမဖော်တတ်၊ မပြောတတ်သော အသံလည်း ပါနေသည်။ ထူးလေစွာ၊ ဆန်းလေစွာ သူ တွေ့နေ၏၊ ဒွိဟဖြစ်နေ၏။ တွေးနေရင်း၊ ဒွိဟဖြစ်နေရင်းပင် အတန်ကြာသော် သူ သဘောပေါက်လာသည်။ သူ မဖော်တတ်၊ မပြောတတ်သောအသံသည် အခြားမဟုတ်။ မကောင်းသူကို ပယ်ရ မည်ဟူသော အသံဖြစ်သည်။ ထိုအသံသည် သူ့နောက်ကို လိုက်နေသည်၊ ပူးပြောနေ သည်၊ ကြီးဝါးနေသည်၊ တိုက်တွန်းနေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ကိုင်လှုပ်နေသည်။ ယခု သူသဘော ပေါက်လာပြီ။ သူချစ်ခင်သော ဗာဂါ၊ ကြည်ညိုသော ဗာဂါ၊ သူ့ ကျေးဇူးရှင် ဗာဂါ၊ သူ့ဆရာ ဗာဂါသည် ဘုန်းကြီးကို သတ်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် သူ့ဆရာ ဗာဂါကို သူက ဖမ်းပေးမှ တရားရာရောက်မည်။ သို့မှသာ လောက၌ တရား မျှတမှုရှိမည်။ ဖမ်းပေးလော့၊ ဖမ်းပေးလော့။ တော်ဒါသည် ကြားနေရ ပြန်သည်။

ကြာသော် တော်ဒါသည် ထိုအသံကိုမခံနိုင်သဖြင့် တအားကုန်ဟစ်၍ အော်မိ ၏။ သူ့စိတ်ထဲ၌လည်း ဗလောင်ဆူနေသည်။ ကယ်တော်မူပါ အရှင်ဘုရား။ တပည့် တော် ဖမ်းပေးချင်ပါသည်အရှင်ဘုရား။ ဘုရား... ဘုရား။ ကယ်တော်မူပါဘုရား။ တပည့်တော် ဖမ်းပေးချင်ပါ၏ဘုရား။ သို့ရာတွင် မဖမ်းပါရစေနင့်ဘုရား။ တပည့်တော် သည် သူ့ပြစ်မှုကို သိပါ၏ဘုရား။ သူ့ပြစ်မှုအတွက် သူ့အဖြေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေစေချင်ပါ၏ဘုရား။ အတူနေကြစဉ်က အဖြေရှာပါဟု သူ့ကို စောင်းပန်ချင်သော ဆန္ဒသည် တပည့်တော်၌ အကြိမ်ကြိမ်ပေါ်ခဲ့ဖူးပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုဆန္ဒသည် တပည့် တော်၏ နှုတ်မှ မထွက်ရက်ပါဘုရား။ ယနေ့တိုင် မထွက်ရက်ပါဘုရား။ လောက၌ တရားရှိသည်ဟု သူက တပည့်တော်အား ဟောကြားသင်ပြခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုတရားကို နာမိသည့်နေ့မှစ၍ တပည့်တော်သည် သူ သွားရမည့်လမ်းကို အကွင်းသား မြင်ခဲ့ပါ သည်။ တရားစောင့်သူကိုသာ တရားက ပြန်စောင့်၍ တရားမစောင့်သူကို တရားက ပြန်မစောင့်ဟု တပည့်တော် သိခဲ့ပြီဖြစ်ရာ လောက၌ သူ့အဖို့ ပုန်းစရာ မရှိတော့ပါပြီ။ ကွယ်စရာ မရှိတော့ပါပြီ။ တပည့်တော်သည် သူ့ကို ချစ်ခင်ပါ၏၊ ကြည်ညိုပါ၏။ ထို့ကြောင့် တပည့်တော်သည် ဤအကြောင်းနှင့်စပ်၍ သူ့အား ဘာမျှမပြောပါရစေနဲ့ ဘုရား။ တပည့်တော်ကို မခိုင်းပါနဲ့ဘုရား။ မဟာသမုဒ္ဒရာရေပြင်ကို တောင်အထွက်သို့ ရောက်အောင် တင်ရမည်ဟု မခိုင်းပါနဲ့ဘုရား။ တော်ဒါသည် ခြေကုန်လက်ပန်းကျ၍ ငြိမ်သွားသည်။ လေပွလေရူးလည်း ငြိမ်သွားသည်။ အတန်ကြာသော် နေရောင်ခြည် သန်း လာ၏။ လှော်တက်သံလိုလို ကြားလာ၏၊ ကျူတောတိုးသံလိုလို ကြားလာ၏။

mgjoe.com

ထို့ကြောင့် တော်ဒါသည် အံ့ကို ပြေး၍ သတိရလိုက်သည်။

ထို့နောက် လေပွေလေရူးတိုက်လာပြန်ပြီ။ ခြေသံတို့ကို တော်ဒါ ကြားလာရပြန်သည်။ ဤတစ်ခါတွင် သေငယ်စောနှင့် မောနေသော မောသံကိုပင် သူ ကြားရသည်။ တော်ဒါသည် လှည့်မကြည့်ဝံ့၊ လှည့်ကြည့်ရမည်ကို သူ ရွံ့နေသည်။ ဧကန္တ၊ ပွေးပွေးဖြူနေသော ဘုန်းကြီးဖြစ်မည်။ ဟုတ်သည်၊ ဗာဂါ၏ ထမင်းစားခန်းမကြီးထဲမှ ထွက်ပြီး သူ့သင်္ကန်းသည် သွေးခြင်းခြင်း နီနေသည်။ သူ့နဖူးတွင် ရဲတင်းရာ ဟက်ပက်ကြီး ထင်နေသည်။ ဟဲ့... ဒကာ သူ့ကိုဖမ်းပေးရမည်။ သူ့ကို ဖမ်းမပေးလျှင် နင် စိတ်ဆင်းရဲ၍ သေလိမ့်မည်။ ဖမ်းပေး၊ အခုဖမ်းပေး။

တော်ဒါသည် ဆောက်တည်ရာမရ။ ထ၍ပြေးပြန်၏။ သို့ရာတွင် ပြေး၍ မလွတ်၊ ပြေးရင်း ကြားနေသည်။ ကြားရင်း ပြေးနေသည်။ ပြေးရင်း ကြားရင်း အကြောက်ပိုလာသည်။ အကြောက်ပိုလာလေလေ၊ ကြားရသောအသံသည် အော့၍ အော့၍ မြည်လာလေလေဖြစ်သည်။ မကောင်းသူကို ပယ်ရမည်။ လူသတ်ကောင်ကို ဖမ်းပေးရမည်။ ဗာဂါ၏ ပြစ်မှုသည် တော်ရုံတန်ရုံမျှသာဟု တော်ဒါသည် ယခင်အခါက ထင်ခဲ့သည်။ ယခုမူ တော်ရုံတန်ရုံမဟုတ်၊ ကြီးစွာ၊ လက်နက်မဲ့ ဘုန်းကြီးရဟန်းသည် အသတ်ခံရသဖြင့် အသက်မရှိတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် လူသတ်သမားကား ယခုတိုင် အသက်ရှင်လျက်ရှိသည်။ ယခုတိုင် နေရောင်ခြည်အရသာကို ခံစားလျက်ရှိသည်။ ယခုတိုင် မြေဆီမြေဥ အရသာကို ခံစားလျက်ရှိသည်။ တော်ဒါသည် အပြေးရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် လက်သီးကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်၍ အသံကုန်ဟစ်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် လူရူးပမာ၊ တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ တောတန်းမှ မြေပြင်သို့ ဒုန်းစိုင်း၍ ပြေးဆင်းလေတော့သည်။

*

[၆]

တော်ဒါသည် မိမိ၏ နေရာ ကျောက်ဂူသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မီးပုံအနီး၌ ထိုင်နေသော ဗာဂါကို မြင်သည်။ ဗာဂါသည် မီးရောင်မှုန်မှုန်မွှားမွှားတွင် သူ့အင်္ကျီကို ဖာနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ လူကလေး တော်ဒါ၏စိတ်တွင် ဗာဂါကို အသနားကြီး သနားလိုက်မိသည်။ ထိုမျှထွားကျိုင်း၍ ထိုမျှခန့်ညားသောသူပါပေတံကား။ ယခုသော် အတိဒုက္ခရောက်နေချေပြီတကား။ စိတ်သောကလည်း ရောက်နေချေပြီတကား။ တော်ဒါသည် ဝမ်းနည်းပန်းနည်းဖြစ်နေရှာသည်။

“ဟဲ့... တော်ဒါလား၊ လာလေ။ နင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ နင်နေမကောင်း

ဘူးလား။ နင့်မှာ အကြောက်ရောဂါ ထနေပြန်ပြီထင်တယ်”

ထိုအခါ တော်ဒါသည် ဤတစ်ကြိမ်တွင် မိမိ ကြောက်ခဲ့ လန့်ခဲ့သမျှကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြလေတော့သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ တော်တော်ထူးဆန်းတယ် ဦးလေးရဲ့။ ကျွန်တော် သွားလေရာ မှာ သူတို့လိုက်နေကြတာပဲ။ သင်္ကန်းဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးတွေ ရဲ့လို့ဗျ။ ဘုန်းကြီး ဖြူဖြူတွေဗျ”

“ဟာ”

“ကုန်းတန်းပေါ်ကို ကျွန်တော် တက်သွားရင်လည်း ဒီဘုန်းကြီးဖြူဖြူတွေဟာ တက်လိုက်လာကြတာပဲ။ ကျွန်တော်က ကြောက်လွန်းလို့ ထွက်ပြေးလည်း သူတို့က လိုက်လာကြတာပဲ။ တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ။ ဆိုင်တဲ့လူဆီကို သွားပါလား”

“ဟ... ကောင်လေးရဲ့ မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

အခါတိုင်း၌ ဗာဂါက ဟန့်လိုက်လျှင် တော်ဒါသည် ရွံ့သွားတတ်သည်။ ယခုမူ မရွံ့တော့ချေ။ ပြောမိပြောရာကို စွတ်၍ပြောနေတော့သည်။

“ဒီဘုန်းကြီးဖြူဖြူတွေကို ကြည့်ရတာ လူသေကောင်ကြီးတွေလိုပါပဲဗျာ။ သင်္ကန်းတွေမှာ သွေးခြင်းခြင်းနီလို့ဗျ။ နောက်ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ နဖူးတွေကို သူတို့ မပြချင်ကြဘူးဗျ။ သင်္ကန်းကိုဆွဲပြီး သင်္ကန်းစနဲ့ ဖုံးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ ကျွန်တော် ကတော့ မြင်နေရတာပဲဗျ။ သူတို့ရဲ့ နဖူးတွေမှာ ရဲတင်းနဲ့ အပေါက်ခံရတယ် ထင် ပါရဲ့။ ရဲတင်းရာ ဟက်ပက်ကြီးဗျ”

ဗာဂါသည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်သောအခါ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးသွား လေ၏။

“ဟာ... ရဲတင်းရာ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲကွ။ ဟိုဘုန်းကြီးကို ငါ ခုတ်တုန်းက ရဲတင်းနဲ့ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဓားနဲ့ကွ၊ ဓားနဲ့”

တော်ဒါသည် ဗာဂါ၏ရှေ့မှောက်တွင် ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ ထို့နောက် တော်ဒါကဆက်၍ “အဲဒါ သူတို့က ဦးလေးကို ဖမ်းပေးရမယ်တဲ့ဗျ။ ဦးလေးနေတဲ့ နေရာကို ပြပေးရမယ်တဲ့ဗျ” ဟု ဆို၍ တော်ဒါ ငိုပါလေ၏။

“ဘယ်သူတွေကလဲ၊ ဘုန်းကြီးတွေကလား”

“ဟုတ်တယ်... ဘုန်းကြီးတွေက ပြောတာဗျ။ နောက်ပြီးတော့ ဒီဘုန်းကြီး တွေဟာ ဘယ်လိုဘုန်းကြီးတွေလည်း မသိပါဘူး ဦးလေးရာ၊ အံ့ကိုလည်း ခေါ်ပြု တယ်ဗျ။ တံငါရွာကလေးကိုလည်း လိုက်ပြတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်က မျက်စိကို အတင်း

မှိတ်ထားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြင်နေရတာပဲ။ မကြည့်ချင်လို့လည်း မရဘူး၊ အတင်းပြ တာပဲ ဦးလေးရဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကို မနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ဦးလေးဟာ လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်လာခဲ့ပေမဲ့ စိတ်ကောင်းရှိပါတယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ သူ နောင်တရလာပြီး ဝန်ချတောင်းပန်ပါလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်”

“ဒီတော့... ဒီဘုန်းကြီးတွေက ဘာပြန်ပြောကြသလဲ။ ဒီဘုန်းကြီးတွေဟာ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သူတို့က ငါ့ကို သတ်ပစ်ချင်ကြတာကွ”

“ဒီတော့... ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်ကို ဖမ်းပေးရမှာလား၊ ဘယ် ဖမ်းပေးနိုင်မှာလည်းဗျာ။ တစ်ခါတုန်းက သူဟာ အသက်စွန့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝက်ဝံတွေ လက်သည်းကြားထဲက ထုတ်ပြီး ကယ်ခဲ့တဲ့လူဗျ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒုက္ခ ရောက်ကြရင်လည်း အတူတူဗျ၊ ငတ်ကြရင်လည်း အတူတူပဲဗျ။ ဒီတော့ ဘယ်ဖမ်းပေး နိုင်မှာလဲဗျ။ ဖမ်းပေးရင် ကျွန်တော်ဟာ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးစွပ်ရာရောက်မှာပေါ့ဗျ။ ကျွန်တော့် ဦးလေးဟာ စိတ်ကောင်းရှိပါတယ်ဗျာ။ သူ့ရွာက ဘုန်းကြီးဆီကို သူ ကိုယ်တိုင်သွားပြီး ဝန်ချပါလိမ့်မယ်။ ဒီအခါကျတော့ ကျွန်တော်လည်း သူနဲ့လိုက်လာ ပြီး ကျွန်တော့်အပြစ်အတွက်လည်း ကျွန်တော် ဝန်ချပါမယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောပြတယ်”

ဗာဂါသည် တော်ဒါပြောသမျှကို နားထောင်နေရင်း တော်ဒါကို စိန်းစိန်း ကြည့်၍ အကဲခတ်နေသည်။ ထို့နောက် “မင်းသွားချင်ရင်လည်း သွားပေါ့ကွာ။ မင်း ဝန်ချချင်လျှင်လည်း ဝန်ချလိုက်ပေါ့။ တော်ဒါ... မင်းအဖို့မှာ မင်းရွာကို မင်း ပြန်သွားဖို့ ကောင်းပါတယ်ကွာ” ဟု ဆို၏။

“ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားလို့ ဘာထူးမှာလဲ။ ဒီ ဘုန်းကြီးသရဲတွေဟာ ဦးလေးရဲ့ပြစ်မှုကြောင့် ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်နေကြတာ ဗျ။ ဦးလေးနဲ့အတူတူ ရှိနေတုန်းမှာတောင် ကျွန်တော် ကြောက်နေရသေးတော့ ဦးလေး လိုက်မလာဘူးဆိုလျှင် ကျွန်တော် ကြောက်ပြီး သေရမှာပဲဗျ။ လိုက်ခဲ့ပါ ဦးလေး ရာ...၊ လောကမှာ တရားရှိတယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ဦးလေး ဘာကြောင့်ဟောခဲ့သလဲ။ လောကမှာ တရားရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် အခုယုံနေပြီ။ ဦးလေးဟောတဲ့ တရားအတိုင်း ဦးလေးဟာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်လာပြီး ဝန်ချတောင်းပန်လိုက်ပေါ့။ လိုက်ခဲ့ပါ ဦးလေးရယ်။ တရားစောင့်သူကိုသာ တရားက ပြန်စောင့်တယ်။ တရားမစောင့်သူကို တရားက ပြန်မစောင့်ဘူးလို့ ဦးလေး ဟောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဦးလေးကို ကျွန်တော် ဖမ်းမပေးပါရစေနဲ့ ဦးလေးရယ်” ဟုဆို၍ တော်ဒါသည် ရှိုက်ကြီးတုတ်

ငိုကြွေးပါလေ၏။ ထို့နောက် ဗာဂါ၏ရှေ့တွင် မိမိ၏ကိုယ်ကို ပစ်လွှဲလိုက်လေသည်။ လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သူ ဗာဂါသည် တော်ဒါကိုကြည့်၍ တော်ဒါ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်ကို မြင်သောအခါ သူသည်လည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာလေ၏။ သူကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုသည် ထိုမျှကြီးမားလှသည်ဟု ယခင်က သူ မတွေးမိခဲ့။ ယခုမှသာ သူတွေးမိ၍ ယခုမှသာ သူပြစ်မှုသည် ကြီးသည်ထက် ကြီးလာသည်ကို သူမြင်လာသည်။ တစ်ဖက်တွင် လောက၌ တရားရှိ၏ဟု သူသိ၏။ တစ်ဖက်တွင် သူလူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သည်ကို သူသိ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် လောကပါလတရားနှင့် သူ့ပြစ်မှုတို့သည် အကြီးအကျယ် စစ်ခင်းကြလေရာ နောက်ဆုံးတွင် သူ့စိတ်ထဲသို့ နောင်တတရား ဝင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဗာဂါသည် ဆိတ်ဆိတ်မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“တော်ဒါရယ်... ငါ့ဒုက္ခကြီးလှချည်၊ ငါ့ဒုက္ခကြီးလှချည်။ ငါ့ဒုက္ခလောက်ကြီးတဲ့ ဒုက္ခဟာ လောကမှာ ရှိသေးရဲ့လား တော်ဒါရဲ့။ ဒီတောထဲ တောင်ထဲရောက်လာတဲ့နေ့ကစပြီး ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်နာရီ တစ်မိနစ်မျှ မအေးခဲ့ပါဘူးကွာ။ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်နဲ့ နေရတာကတစ်မျိုး၊ လူဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ လူ့ဘဝဆုံးရှုံးခဲ့ရတာကတစ်မျိုး။ ဒီလောက် ငါ့ကိုဒဏ်ပေးနေကြတော့ မတော်ချင်ကြသေးဘူးလား တော်ဒါရယ်။ အခုငါ့မှာ ငါ့သား၊ ငါ့မယား၊ ငါ့ဆွေ၊ ငါ့မျိုး၊ ငါ့အိုး၊ ငါ့အိမ်၊ ငါ့စည်းစိမ်ကို ငါစွန့်ခဲ့ရပြီမဟုတ်လား တော်ဒါရဲ့။ ငါ့မိတ်ဆွေ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ငါစွန့်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား တော်ဒါရဲ့။ လောကမှာ ဒါတွေမှ မရှိကြဘူးဆိုရင် လူ့ဘဝဟာ ဘာကောင်းသေးသတုံးကွ” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားသောအခါ တော်ဒါသည် ငေါက်ခနဲထ၍ “ဦးလေး... ဦးလေး။ ဦးလေး အခုနောင်တရလာပြီပေါ့၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးလေးရယ်။ ကိုင်းလာပြေးကြစို့။ မြန်မြန်...မြန်မြန်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မြန်ပြေးမှလွတ်မယ်”

ထိုအခါ ဗာဂါသည် ထိုင်ရာမှ ချက်ချင်းထ၍ “ဘာကွ... ငါနေတဲ့နေရာကို မင်း ဖော်ခဲ့ပြီပေါ့”

“မတတ်နိုင်ဘူး... ဦးလေးရယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဖော်ခဲ့ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြေးရင်လွတ်ပါသေးတယ်၊ ပြေးကြစို့လား။ လာပါ၊ မြန်မြန်”

ဗာဂါသည် သူ့ခြေရင်း၌ရှိသော ရဲတင်းကိုကောက်ရန် ကုန်းလိုက်၏။ ကုန်းရင်း “ခွေးသားကလေး၊ သူခိုးက မွေးတဲ့ သူခိုးကလေး။ ငါကတော့ နင့်ကို ခင်လို့၊ ယုံလို့ ပုံအပ်မိတယ်။ အခုတော့ နင်က” ဟု ရေရွတ်လေ၏။

တော်ဒါသည် ရဲတင်းကုန်းကောက်သော ဗာဂါကို မြင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်

m.g.y.e.c.a.m

နက် ထိုရဲတင်းဖြင့် မိမိကို ခုတ်သတ်တော့မည်ဟု ချက်ချင်းရိပ်မိလေ၏။ ထို့ကြောင့် မြေပြင်က ရဲတင်းကို ဗာဂါကုန်းအကောက်တွင် တော်ဒါသည် မိမိ၏ခါး၌ ချပ်ထားသော မိမိ၏ရဲတင်းကို ဆွဲထုတ်၍ ကုန်းကောက်နေသော ဗာဂါကို ခုတ်ချလိုက်၏။ ဗာဂါသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလေသည်။ သွေးတို့သည် ပန်းထွက်လာ၍ ဂူဝတွင် သွေးခြင်းခြင်း နီသွားလေသည်။ တော်ဒါသည် ဆံပင်ရှုပ်ထွေး ပေပွနေသော ဗာဂါ၏ ဦးခေါင်းတွင် ရဲတင်းရာ ဟတ်ပက်နီနီရဲရဲကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအခိုက်၌ပင် ဗာဂါကိုဖမ်းကြမည့် ရွာသားတို့သည် ငြာသံပေး၍ ကျောက်ဂူ ရှိရာသို့ ပြေးလာကြသည်။ ရွာသားတို့သည် တော်ဒါ၏သတ္တိကို ချီးကျူးကြ၏။ ထို့နောက် တော်ဒါ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ရအောင် သူတို့ဝိုင်း၍ ပြောပေးမည်ဟု တော်ဒါအား ကတိပေးကြသည်။

တော်ဒါသည် မည်သို့မှ ပြန်မပြောနိုင်။ ဗာဂါ၏အလောင်းဘေး၌ ဝပ်တွားကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုပါလေသည်။ ငိုရင်းလည်း ဗာဂါ၏အမည်ကို ခေါ်ကာ ဗာဂါကို တရှာလေသည်။ ရွာသားတို့သည် ထမ်းစင်လုပ်ကြသည်။ ထို့နောက် အလောင်းကို ထမ်းစင်၌တင်၍ ထမ်းကြပြီးလျှင် ကျောက်ဂူမှ ထွက်ကြသည်။ ထိုအခါကျမှသာ တော်ဒါသည် အလူးအလဲထ၍ “အံ့ရေ... ခင်ဗျားကြောင့် လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ရရှာတဲ့ ဗာဂါကြီး လာပြီဗျ။ အံ့ကို ပြောလိုက်ကြစမ်းပါဗျာတို့။ ဗာဂါကို အဆုံးစီရင်ပြီး ဗာဂါဇာတ်ကို သိမ်းလိုက်တဲ့အကောင်ဟာ တော်ဒါတို့ဗျ။ တော်ဒါဆိုတဲ့အကောင်ရဲ့ အဖေဟာ ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်နေတဲ့ ပင်လယ်ဓားပြတဲ့ဗျ။ အမေကလည်း စုန်းမကြီးတဲ့ဗျ။ အံ့ကို ပြောလိုက်ကြစမ်းပါဗျာတို့။ တော်ဒါဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးဟာ အစတုန်းကတော့ ဘုရားမှန်းမသိ၊ တရားမှန်းမသိ၊ အကောင်းမှန်းမသိ၊ အဆိုးမှန်းမသိ၊ အကျိုးမှန်းမသိ၊ အပြစ်မှန်းမသိ တိရစ္ဆာန်ကလေးလို ကြီးပြင်းလာရတဲ့ ကောင်ကလေးပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ကလေးဟာ တရားမျှတမှုရှိမှသာ လူ့လောကဟာ တည်တံ့ခိုင်မြဲနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ တရားကို ဗာဂါဆီက သိခဲ့သဗျ။ ဒါကြောင့်မို့ လူသတ်ကောင် ဗာဂါကို အဆုံးစီရင်ပြီး အပြစ်ပေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ကြပါဗျာတို့” ဟု မြည်တမ်းရှာလေ သတည်း။

[၅]

ဂျာမန်စာရေးဆရာ

ပေါ-ဟေဆာ

Paul Von Heyse

(1830-1914)

ဟေဆာသည် ၁၈၃၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဖွားမြင်၍ အသက် ၈၄ နှစ်အရွယ် ၁၉၁၄ ခုနှစ် တွင် ကွယ်လွန်သည်။ အဖသည် ဘာလင်တက္ကသိုလ်တွင် ပါမောက္ခဖြစ်၍ အမိသည် ဉာဏ်ကောင်း၊ စိတ်ကူးကောင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဟေဆာသည် ငယ်ရွယ် စဉ်ကပင် ပျို့လင်္ကာ၌ ဝါသနာထုံသည်။ တက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်စဉ်က စပိန်ပျို့လင်္ကာ၊ အီတလီပျို့လင်္ကာ၊ အင်္ဂလိပ်ပျို့လင်္ကာတို့ကို လေ့လာသည်။ အထူးသဖြင့် စပိန်ဘာသာ၊ အီတလီဘာသာတို့ဖြင့် ရေးသော ဓလေ့ ဘာသာ ကဗျာသီချင်းများကို နှစ်သက်သူ ဖြစ်သည်။

အရွယ်ရောက်သောအခါ ဂျာမန်မင်းတစ်ပါး၏ နန်းတော်၌ အမှုထမ်းသည်။ အမှုထမ်းရင်း ကဗျာရေးသည်။ ကွယ်လွန်သည်အထိရေးခဲ့သော စာများအနက် ပြဇာတ်ပေါင်း ၆၀ ကျော်မျှရှိ၏။ ဝတ္ထုတိုပေါင်း ၁၅၀ ကျော်ခန့်ရှိသည်။ ဂျာမန်စာပေ သမိုင်းတွင် ဟေဆာသည် ဝတ္ထုတို၏ ဂုဏ်အဆင့်အတန်းကို မြှင့်တင်ခဲ့သူအဖြစ်ဖြင့် ကျော်စောသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ပြင် လူ့လောက၌ ကောင်းသောစရိုက်၊ မကောင်းသော စရိုက်ဟူ၍ စရိုက်နှစ်မျိုးရှိသည်တွင် ကောင်းသော စရိုက်ဘက်ကို အသားပေး ချီးကျူးဖွဲ့ဆိုတတ်သော စာရေးဆရာကြီးအဖြစ်ဖြင့် ကျော်စောသည်ဟုလည်း ဆိုသည်။ ၁၉၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် နိဗ္ဗာန် ချီးမြှင့်ခြင်းကို ခံရသည်။ ။

နင်လားဟဲ့ ချစ်ဒေါသ

"နင်လားဟဲ့ ချစ်ဒေါသ" ဝတ္ထုတိုကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဖြစ်သော "The Fury" မှ မြန်မာပြန်သည်။ ဟောဆာသည် အီတလီနိုင်ငံသို့ အလည်အပတ်သွားလေ့ရှိရာ တစ်ခါတွင် အီတလီကမ်းခြေရှိ ဆိုရန်တိုရွာသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုရွာတွင် ထိုရွာသူ အီတလီမိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ အသွင်အပြင် အမူအရာတို့ကို မြင်ခဲ့ရာမှအစ ထိုဝတ္ထုတိုကို ရေးဖြစ်ခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ထိုဝတ္ထုတိုကိုရေးစဉ်က ဟောဆာသည် အသက် ၂၃ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ထိုဝတ္ထုတိုတွင် သဘာဝကျသည်ဟု ထင်ရအောင် အနစ်တိုတို့ကို ရွေးချယ်၍ နေရာချပေးတတ်သော ဆရာကြီး၏ စွမ်းရည်သည် ချီးကျူးဖွယ်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဒေါသခန်းမှ ကရုဏာခန်းသို့ ပြောင်းပေးရာတွင် နှစ်သက် လက်ခံနိုင်အောင် ဖွဲ့ဆိုတတ်သော ဆရာကြီး၏ စွမ်းရည်သည်လည်း ချီးကျူးဖွယ်ဖြစ်သည်။ မြန်မာပြန်ရာတွင် ဆရာကြီး၏ အထက်ပါ စွမ်းရည်နှစ်ရပ် ပါနိုင်သမျှပါအောင် အားထုတ်ခဲ့ပါသည်။

[၁]

နေရာသည် အီတလီပင်လယ်ကမ်းခြေဖြစ်သည်။ အချိန်သည် မိုးစင်စင် မလင်းသေးသော နံနက်ချိန်ဖြစ်သည်။ နှင်းဝေနေသဖြင့် ကမ်းခြေသည် ဝိုးတဝါးမျှသာ ထင်သည်။ ပင်လယ်ပြင်သည် မလှုပ်မရှား၊ မှန်သားပကတိ ငြိမ်သက်ဘိ၏။ သို့ရာ တွင် ဆိုရန်တိုကမ်းပါးစောက်ခြေရင်းရှိ သဲသောင်ဌ်ကား လှုပ်ရှားဆူညံလျက်ရှိကြလေ သည်။ လှုပ်ရှားဆူညံနေသူများသည် အခြားမဟုတ်၊ ဆိုရန်တိုရွာက တံငါသည်များ

နှင့် သားမယားများတို့ဖြစ်ကြသည်။ အချို့တို့သည် ငါးဖမ်းထွက်ရန် လှေကြီးများ၌ ရွက်များကို တပ်ဆင်နေကြသည်။ အချို့တို့သည် ခတ်တက်များကို ယူထုတ်လာကြသည်။ အချို့တို့သည် လွန်းတင်ရန် လှေများကို ကုန်းပေါ်သို့ ဆွဲနေကြသည်။ အချို့တို့သည် ညက ရေချထားသော ပိုက်ကြီးများကို ဆွဲတင်နေကြသည်။ လက်အား၊ လူအား ဟူ၍မရှိ။ တံငါအဘိုးအိုများပင်လျှင် ပိုက်ကြီးကို တစ်ယောက်တစ်လက် ဝင်ကိုင်ကြသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဆိုရန်တို့ရွာမှ သင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် ဆိုရန်တို့ကမ်းပါးစောက်မှဆင်း၍ ကူးတို့ဆိပ်သို့လာသည်။ ထို့နောက် သဲသောင်စပ်၌ ဆိုက်ထားသော ကူးတို့လှေတစ်စင်းသို့တက်၍ ထိုင်နေလေသည်။ ကူးတို့လှေသည် ကူးတို့သမားအန်ထိုညို၏ လှေဖြစ်သည်။ အန်ထိုညိုသည် ကမ်းခြေနှင့် သုံးမိုင်လောက်ဝေးသော ရှာပရီကျွန်းငယ်သို့ သင်းအုပ်ဆရာကြီးကို မိမိ၏ကူးတို့လှေဖြင့် ပို့ပေးရန်ဖြစ်သည်။ တံငါသည်များနှင့် သားမယားများတို့သည် သင်းအုပ်ဆရာကြီးကို မြင်ကြသောအခါ အလုပ်ကို ခေတ္တချထား၍ ကူးတို့လှေဆီသို့ လာကြသည်။ သင်းအုပ်ဆရာကြီးကို လိုက်ပို့သောသဘောဖြင့် ဝတ်ပြုကြသည်။ သင်းအုပ်ဆရာကြီးကလည်း ဆုပေးသည့် သဘောဖြင့် ဦးလည်ညိတ်၍ ဆုပေးသည်။

တံငါသည်များနှင့် သားမယားများတို့ ပြန်သွားကြသောအခါ သင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် ပင်လယ်ဘက်သို့လှမ်းကြည့်၍ “လေမိုးလွတ်ပါ၊ မလားကွယံ” ဟုမေးရာ အန်ထိုညိုက “လွတ်ပါတယ်။ နေမတက်သေးလို့ နှင်းမကွဲသေးတာ တစ်ခုပါပဲ” ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။ “ကဲ ဒါဖြစ်ရင် နေမပူခင် ရောက်အောင် သွားကြစို့လား” ဟု သင်းအုပ်ဆရာကြီးကဆိုရာ အန်ထိုညိုသည် လှေကို သဲသောင်မှ တွန်းထုတ်ရန် လှော်တက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် တွန်းမထုတ်သေးဘဲ ဆိုရန်တို့ကမ်းပါးစောက်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကမ်းပါးစောက်ပေါ်တွင် အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှလှ မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ သဏ္ဍာန်ကို နှင်းထဲ၌ မြင်ရသည်။ မိန်းမပျိုသည် ကမ်းပါးစောက် ကျောက်လှေကားမှ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဆင်းလာသည်။ ကူးတို့ ဆိပ်ဆီသို့လည်း ခေါင်းစည်းပဝါကို လှုပ်ယမ်းပြသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် အဝတ်ထုပ်တစ်ခု ပါလာသည်။ သူ့အဝတ်အစားသည် နှမ်းပါးလှသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ရုပ်ရည်ကား တစ်ခါမြင်ဖူးလျှင် မမေ့နိုင်သော ရုပ်ရည်ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာကို ခပ်မော့မော့ ထားတတ်သည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ထက်ပုံရသည်။

သင်းအုပ်ဆရာကြီးက “ဘယ်သူ့ကို စောင့်နေတာလဲ၊ အန်ထိုညိုရဲ့” ဟု မေးလိုက်ရာ အန်ထိုညိုက “ဟိုမှာ ခရီးသည်တစ်ယောက် ကျွန်းကလေးကို လိုက်ချင်လို့

mgysa.com

ထင်ပါရဲ့၊ ကမ်းပါးစောက်ပေါ်က ဆင်းနေတယ်။ လူဝဝကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သေးသေးသွယ်သွယ်ပါပဲ။ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်ထင်တယ်။ ဆရာကြီးက လိုက်ခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ သိပ်ဝန်မလေးလှပါဘူး” ဟု ပြန်ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မိန်းမပျိုသည် ကမ်းပါးစောက် ခြေရင်းသို့ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ သင်းအုပ်ဆရာကြီးက “မှန်း၊ ဘယ်သူများလဲ။ ဟဲ့ ... လော်ရယ်လာ ထင်ပါ။ နေစမ်းပါဦး... ဒီကလေးမက ကျွန်းကလေးမှာ ဘာလုပ်စရာရှိလို့တုံး” ဟု အန်ထိုညိုကို မေးပြန်ရာ အန်ထိုညိုက “ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သိမှာလဲ” ဟု ထုတ်မပြောသော်လည်း ပြောဘိသကဲ့သို့ ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်သည်။

မိန်းမပျိုသည် ကူးတို့ဆိပ်သို့ရောက်လာလေပြီ။ ထိုအခါ အနီးအနားရှိ ကူးတို့ လှေတစ်စုဆီမှ “ဟဲ့ စနေသမီး၊ ဟဲ့ကောက်တေးမ... ဟဲ့ကောက်တေးမ၊ ဟဲ့စနေ သမီး” ဟူသော ပြောင်သံ၊ လှောင်သံတို့သည် သံပြိုင် မြည်လာကြသည်။ ကူးတို့လှေ ဆိပ်၌ သင်းအုပ်ဆရာကြီး ရောက်နေသောကြောင့်သာ ထိုမျှလောက် ပြောင်ကြ၊ လှောင်ကြဟန်တူသည်။ သင်းအုပ်ဆရာကြီး ရောက်မနေခဲ့သော် ထိုထက်ပို၍ ကြမ်း မည် ရမ်းမည်လား မသိရချေ။ မိန်းမပျိုသည် ပြောင်သံ လှောင်သံဘက်သို့ တစ်ချက် လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အကြည့်သည် အစိမ်းဝါးစားလိုက်ချင်ဘိသကဲ့သို့ဖြစ် သည်။

“ဟဲ့... လော်ရယ်လာလား။ မိန်းကလေး... ဘယ်လဲ၊ ကျွန်းကလေးကို လိုက် မလို့လား” ဟု သင်းအုပ်ဆရာကြီးက လှမ်းမေးရာ လော်ရယ်လာက “ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ကြီးက လိုက်ခွင့်ပေးရင် လိုက်ချင်တာပဲ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“လိုက်ချင်လျှင် အန်ထိုညိုကို ပြောပေါ့။ လှေက သူ့လှေဆိုတော့ သူ့လှေမှာ သူ ဗိုလ်ပဲဟဲ့”

ထိုအခါ လော်ရယ်လာသည် အန်ထိုညိုကို မကြည့်ဘဲ “ကျွန်မမှာ ကူးတို့ခ ပိုက်ဆံ မပြည့်ဘူး... ဆရာကြီး” ဟုပြောရာ အန်ထိုညိုက “နင့်ပိုက်ဆံကို နင်ပဲသုံးပါ တော့ဟာ၊ ငါပို့ပေးပါ့မယ်” ဟု ပြော၍ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ နံဘေးရှိ သူ့လိမ္မော်ခြင်းကို တစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပေးလေသည်။ လိမ္မော်သီးများသည် ကျွန်းကလေးရွာဈေး၌ ချရောင်းရန် ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ... ငါက အလကားလိုက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး” ဟုဆိုကာ လော်ရယ် လာသည် မျက်မှောင်ကုတ်ထားလေသည်။

ထိုအခါ သင်းအုပ်ဆရာကြီးက “အို... အို... လော်ရယ်လာ၊ မိန်းကလေး...”

mgye.com

စိတ်မရှိနဲ့လေ။ အန်ထိုညိုက လူကောင်းကလေးပါ။ မိန်းကလေးကို စေတနာနဲ့ ပြော ရှာတာပါကွယ်။ ကဲပါလေ... လာပါ။ လှေပေါ်ကိုတက်ပါ” ဟုဆို၍ လက်လှမ်းပေး လေ၏။ “လာပါကွယ် ဆရာကြီးအနားမှာ ထိုင်ပါ။ ဟော... ဟော... သူ့ခမျာ သူ့အင်္ကျီ ကိုတောင် ဖြန့်ခင်းပေးလိုက်သေး။ လူငယ်တွေဟာ ဒီလိုချည်းပါပဲကွယ်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပါလာတယ်ဆိုရင် တို့လို ဇရာအိုကြီးဆယ်ယောက်ကို ဂရုစိုက်တာ ထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်ချင်ကြသေး။ ဟဲ-ဟဲဟဲ။ ဒါကတော့ ရယ်စရာပြောရတာပါကွယ်။ သည်းခံကြပါ-ဟုတ်စ။ သက်တူရွယ်တူချင်းဆိုတော့ ဒီလိုပေါ့။ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ။ ဟုတ်စ” ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

လော်ရယ်လာသည် လှေပေါ်သို့တက်သည်။ ထို့နောက် အန်ထိုညို ခင်းပေး သော အင်္ကျီကို ဖယ်ပစ်၍ သင်းအုပ်ဆရာကြီးနံဘေး၌ ဝင်ထိုင်သည်။ အန်ထိုညို သည် မိမိ၏အင်္ကျီကို ပြန်မယူဘဲ ကြည့်နေလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှုတ်က တီးတိုးမြည် တမ်းလျက် လှေကို ဆိပ်ခံမှ ဆောင့်ကန်၍ တွန်းထုတ်လိုက်သည်ဖြစ်ရာ လှေဦးသည် ပင်လယ်ပြင်ဘက်ဆီသို့ လှည့်သွားလေသည်။

*

[၂]

ပင်လယ်ပြင်သည် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ထို့ပြင် နေပွင့်လာပြီဖြစ်သဖြင့် နေရောင်သည် ဟပ်လျက်ရှိသည်။

“ဟဲ့... မိန်းကလေးရဲ့။ အဝတ်ထုပ်ကို ချထားပါဦး။ ဘာတွေပါလာလို့တုံး”
 “ပိုးချည်ခင်ပါ... ဆရာကြီးရဲ့။ အပ်ချည်ကြိုးလည်း ပါတယ်။ ကျွန်မစားဖို့ ပေါင်မုန့်လည်း ပါတယ်။ ပိုးချည်ခင်ကို ကျွန်းကလေးရွာမှာ ရောင်းဖို့ပါ။ သူတို့က ဖဲပြားကလေးတွေရက်ပြီး ရောင်းစားမလို့တဲ့။ အပ်ချည်ကြိုးကိုတော့ တစ်ယောက်က မှာလိုက်တယ်”

“ပိုးချည်ခင်က မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် ဗိုင်းငင်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရဲ့”

“နေစမ်းပါဦး။ အရင်တုန်းက မိန်းကလေးပဲ ဖဲပြားရက်ပြီး ရောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ အမေက သိပ်မမာဘူး။ အမေ့နားမှာ အမြဲလိုလိုစောင့်ပြီး ပြုစုနေရတယ်။ ဖဲပြားရက်မယ်ဆိုရင် ရက်ကန်း စင်ရှိတဲ့အိမ်ကိုသွားပြီး အလုပ်လုပ်ရတယ်။ အမေ့ကိုလည်း ပစ်မသွားနိုင်ဘူး။ ကျွန်မ

myanmar.com

တို့မှာ ရက်ကန်းစင်တစ်စင်လောက်ကိုမှ မထားနိုင်တော့ ဖဲပြားမရက်နိုင်တော့ပါဘူး”

“ဪ... မိန်းကလေးရဲ့အမေက အခု သိပ်မမာ ဖြစ်နေသလား။ မနှစ်တုန်းက ဆရာကြီး လာဖူးသေးတာပဲ။ ဒီတုန်းက မိန်းကလေးရဲ့အမေဟာ ထူထူထောင်ထောင် ပဲ”

“အခုတော့ အမေ့ရောဂါဟာ သိပ်ဆိုးနေတယ်။ သက်သာတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ နွေဦးပေါက်ရင် ပိုဆိုးတယ်။ လေကြီးမိုးကြီးကျပြီး ငလျင်ကြီး လှုပ်ပြီးကတည်းက အမေဟာ အိပ်ရာထဲက မထနိုင်တော့ပါဘူး”

သင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် လော်ရယ်လာ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ စုတ်တသပ်သပ်နှင့် နေလေသည်။ တစ်အောင့်လောက်ကြာသောအခါ စကားဆက်၍ ပြောပြန်သည်။

“နေစမ်းပါဦး... မိန်းကလေးရဲ့။ ကူးတို့ဆိပ်ကို မိန်းကလေးဆင်းလာတုန်းက မိန်းကလေးကို ဟဲ့ စနေသမီး၊ ဟဲ့ ကောက်တေးမ၊ ဟဲ့ ကောက်တေးမ၊ ဟဲ့ စနေသမီး လို့ ဝိုင်းပြောင်လိုက်ကြတာ၊ ဆရာကြီးတော့ နားမချမ်းသာပါဘူး။ မိန်းကလေးဆိုတာ ဟာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဝိုင်းပြောင်ကြတာလဲ”

လော်ရယ်လာ၏ မျက်နှာသည် နီမြန်းလာသလိုလိုဖြစ်၍ မျက်လုံးအစုံကလည်း အစိမ်းလိုက် ဝါးစားမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာပြန်သည်။

“ဆရာကြီးရဲ့၊ သူတို့ကပြောင်မှာပေါ့။ သူတို့က လက်တွဲပြီး ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ကဖို့ခေါ်လည်း ကျွန်မက မကဘဲကိုး။ သူတို့က သီချင်းဆိုဖို့ခေါ်လည်း ကျွန်မက မဆိုဘဲကိုး။ ဒီပြင်ကောင်မကလေးတွေကတော့ ကကြတာပဲ၊ ဆိုကြတာပဲ။ အတင်းအဖျင်းလည်း ပြောကြတာပဲ။ ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အေးအေးနေချင်တယ်။ ကျွန်မကတော့ သူတို့ကို မေးမငေါ့ပါဘူး”

“အေး... အေး... ဘာဖြစ်လို့ မေးငေါ့ရမှာလဲ။ ဘာသာဘာဝ၊ သူတို့ ကချင်ကကြပေါ့၊ ဆိုချင်ဆိုကြပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးကလည်း သူတို့နဲ့ စကားပြောတဲ့ အခါမှာ သူတို့က မေးထူးခေါ်ပြောလုပ်တဲ့အခါမှာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြန်ပြောပေါ့ကွယ်... ဟုတ်စ”

ထိုအခါ လော်ရယ်လာသည် ခေါင်းငုံ့နေလေသည်။ မျက်မှောင်ကုတ်၍လည်း နေလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လိုက်လာကြသည်။ နေသည် ထန်းတစ်ဖျားနှီးပါးခန့် တက်လာသဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကမ်းခြေမှုန်မှုန်မွှားမွှားသည် လင်းလင်းကျင်းကျင်းဖြစ်လာသည်။

အတန်ကြာသော် သင်းအုပ်ဆရာကြီးက “ဟဲ့ မိန်းကလေး... ဟိုနေပလီမြို့ကြီးက ပန်းချီဆရာကလေးဟာ ဘယ်ရောက်နေသလဲ” ဟု မေးရာ လော်ရယ်လာသည် ခေါင်းခါပြနေလေသည်။ “မိန်းကလေးရဲ့ပုံကို ပန်းချီရေးချင်လို့လာပြောတဲ့ ပန်းချီဆရာကလေးဟာလေ။ မိန်းကလေးက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ခွင့်မပေးဘဲနေလိုက်သလဲ” ဟု သင်းအုပ်ဆရာကြီးက မေးလေသည်။

“သူက ဘာလုပ်ဖို့ ပန်းချီဆွဲရမှာလဲ။ ကျွန်မထက်လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ရွာမှာအရှိသားပဲ။ အခွင့်ပေးလိုက်လို့ ကျွန်မရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကို သူရသွားရင် သူ ကျွန်မကို ပြုစားပြီး သတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့။ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ သူက သတ်ပစ်ချင်လျှင် သတ်ပစ်မှာ။ အမေက ဒီလိုပဲပြောတယ်”

“ဟယ် ကျားသားမိုးကြိုး... မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါတွေကို မယုံပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ အလကားစကားတွေပါ။ တကယ်ဆိုတော့ ဒီပန်းချီဆရာကလေးဟာ မိန်းကလေးကို အင်မတန်မေတ္တာရှိရာတာပဲ၊ ဟုတ်စ။ လက်ထပ်ဖို့တောင် လာပြီး စကားကမ်းလှမ်းသေးတယ် မဟုတ်လား”

လော်ရယ်လာသည် ဘာမျှပြန်မပြော။ နှုတ်ဆိတ်၍သာ နေသည်။

“မိန်းကလေး ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ငြင်းလိုက်သလဲ။ ဒီပန်းချီဆရာကလေးဟာ လူရိုးလူကောင်းကလေးပါဟယ်။ စိတ်ထားသဘောထားလည်း အင်မတန် သိမ်မွေ့တဲ့ သူငယ်ပဲ။ သူ့ကို ယူလိုက်ရင် မိန်းကလေးရဲ့ အမေရော မိန်းကလေးရော အခုလို ပင်ပင်ပန်းပန်းနေရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်စ။ အခုတော့ မိန်းကလေးမှာ ဗိုင်းငင်လိုက်ရတာ လက်ကိုတိုလို့၊ ဒါတောင် စားလောက်ရဲ့လား။ ဒီလိုသာဆိုရင် မိန်းကလေးတို့ ဘယ်တော့ ဆင်းရဲတွင်းက တက်နိုင်ကြမှာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်မတို့ ဆင်းရဲတယ်လေ။ အမေကလည်း အိပ်ရာထဲက မထနိုင်တဲ့ လူမမာကြီး၊ ဒီတော့ သူ့မှာ တာဝန်ကြီးဖြစ်နေမှာပေါ့။ ကိုယ့်တာဝန်ကို သူ့တာဝန် မဖြစ်စေချင်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့ဆွေ သူ့မျိုး သူ့မိတ်ဆွေတွေ လာလည်ကြရင် သူ အကဲ့ရဲ့ခံရမှာပေါ့။ သူ ရှက်နေမှာပေါ့”

“ဟယ်... မဟုတ်တာဟယ်။ ဒီသူငယ်က လူကောင်းကလေးပါဟဲ့။ သူ့မေတ္တာကိုသာ မိန်းကလေး လက်ခံလိုက်မယ်ဆိုရင် မိန်းကလေးတို့ရွာမှာ သူ လာနေမှာပေါ့၊ ဟုတ်စ။ မိန်းကလေး... တော်တော် စိတ်ကူးလွဲတာပဲ”

ထိုအခါ လော်ရယ်လာက ခပ်ပြတ်ပြတ်အသံဖြင့် “ကျွန်မ ယောက်ျားယူချင်တာ မဟုတ်ဘူးရှင်” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောဘိသကဲ့သို့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဪ... ဒါဖြစ်ရင် မိန်းကလေးက သီလရှင်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထား

mgv.com

သလား”

ထိုအခါ လော်ရယ်လာသည် ခေါင်းခါပြပြန်သည်။

“အို... မိန်းကလေးရယ်။ မိန်းကလေးကို ဟဲ့ စနေသမီး၊ ဟဲ့ကောက်တေးမလို့ ဝိုင်းပြောင်ကြဲ လှောင်ကြဲတာကိုတော့ ဆရာကြီး မကြိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးကလည်း ခေါင်းမာလှချည်ရဲ့။ လော့ကကြီးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတယ်လို့ ထင်နေသလား။ ဒီလိုခေါင်းမာနေလျှင် အမေ လူမမာကြီးရဲ့ ရောဂါကို ဆိုးသည်ထက် ဆိုးအောင် လုပ်ရာကျနေမှာ ပေါ့ မိန်းကလေးရဲ့။ အမေ လူမမာအတွက် အကူအညီပေးလာတဲ့ လူရိုးလူကောင်းတစ်ဦးကို ငြင်းရအောင် မိန်းကလေးမှာ ဘာ အကြောင်းများရှိလို့လဲ။ ကဲ... လော်ရယ်လာ ပြောစမ်း”

“ရှိတယ်၊ ကျွန်မမှာ အကြောင်းထူးရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ပြောမပြနိုင်ဘူး”

“ဘုရား... ဘုရား။ ဆရာကြီးကိုတောင် ပြောမပြနိုင်တော့ဘူးလား။ တစ်ရွာလုံးရဲ့ သုခ ဒုက္ခ၊ ဒွိဟ သံသယတွေကို ကြားနာရမယ့် သင်းအုပ်ဆရာကြီးကိုတောင် ပြောမပြတော့ဘူးလား။ ဆရာကြီးဟာ မိန်းကလေးတို့ ယုံကြည်ကိုးစားကြတဲ့ သင်းအုပ်ဆရာကြီးပဲ မဟုတ်လား”

ထိုအခါ လော်ရယ်လာသည် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကိုင်း...မိန်းကလေး။ ပြောစရာရှိတာ ဝမ်းထဲမှာ မထားနဲ့၊ မထားကောင်းဘူး။ မိန်းကလေးမှာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းထူးဟာ သင့်တယ်၊ မှန်တယ်ဆိုလျှင် ဆရာကြီးက သင်းအုပ်ဆရာကြီးပီပီ ဦးဆောင်ပြီး အကူအညီပေးမယ်။ မိန်းကလေးဟာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ငယ်သေးတယ်၊ ဟုတ်စ။ မိန်းကလေးဟာ လူမှုကိုလည်း သိပ်သိသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ နောင်အခါကျမှ နောင်တကြီးစွာ မဖြစ်ရလေအောင် ပြောစရာ ရှိတာကို ပြောလိုက်။ မြဲမထားကောင်းဘူးကွယ့်”

လော်ရယ်လာသည် သင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ အားပေးစကားကို ကြားရသောအခါ ကူးတို့သမား အန်ထိုညိုရှိရာ ပဲ့ပိုင်းသို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

သင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် လော်ရယ်လာ၏ ရှက်စနိုးအမူအရာကို မြင်သောအခါ လော်ရယ်လာ တိုးတိုးသာသာ ပြောနိုင်အောင် လော်ရယ်လာဘက်သို့ တိမ်း၍ မိမိ၏နားကို စွင့်ပေးလေသည်။ ထိုအခါ မိန်းကလေး လော်ရယ်လာက “အဖေ့ အကြောင်းကို ဆရာကြီးက မသိသေးဘဲကိုး” ဟု တိုးတိုးပြောလိုက်လေသည်။ ညှိုးနွမ်းသော အမူအရာလည်း ဝင်လာလေသည်။

“မိန်းကလေးအဖေ၊ အို... ဆရာကြီးအသိသားပဲ။ မိန်းကလေး ဆယ်နှစ်အရွယ်လောက်တုန်းက ဆုံးသွားရှာတာပဲ။ နေပါဦး... မိန်းကလေး အခုလို ခေါင်းမာ

နေတာဟာ သေသွားတဲ့အဖေနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံးဟဲ့”

“အဖေအကြောင်းကို ဆရာကြီးမသိပါဘူး။ အမေ လူမမာဖြစ်ရတာဟာ အဖေကြောင့်ဖြစ်တာ ဆရာကြီးရဲ့ အဖေကြောင့်”

“ဟင်... ဘယ်လိုလဲ... ဘယ်လိုကြောင့်လဲဟဲ့”

“ဘယ်လိုကြောင့်ရမလဲ၊ အဖေ နှိပ်စက်လွန်းလို့ပေါ့။ အဖေဟာ အမေ့ကိုရိုက်၊ ခြေထောက်နဲ့ လှိမ့်ကန်၊ သိပ်နှိပ်စက်တာပဲ။ သူ့ဘာသာသူ စိတ်ရှူးထပြီး ညည အိမ်ပြန်လာတဲ့အခါမှာ အဖေဟာ သိပ်ဆိုးတာပဲ။ တစ်ညလည်း မဟုတ်၊ နှစ်ညလည်း မဟုတ်။ စိတ်ရှူးထတဲ့ ညတိုင်း အဖေဟာ အမေ့ကို နှိပ်စက်တာပဲ။ အမေဟာ ဘာ တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘူး။ အဖေ ခိုင်းသမျှ အကုန်လုပ်ပေးရှာတာပဲ...။ ဒါနဲ့တောင် အဖေဟာ အမေ့ကို ရိုက်တာပဲ။ ဒါတွေ မြင်ရတော့ ကျွန်မမှာ ရင်ကွဲမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရ တယ်။ စောင်ကလေး ခေါင်းမြီးခြုံပြီး တရှုပ်ရှုပ်ငိုခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါတလေ တစ်ညလုံး မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဘူး၊ ငိုနေရတာပဲ။ ကဲ... ဒါနဲ့ ပြီးရောလားတဲ့၊ ဘယ်ပြီးဦးမလဲ။ အဖေဟာ အမေ့ကို အားရအောင် နှိပ်စက်လိုက်တော့၊ အမေဟာ ထိုင်မနေနိုင်တဲ့ ဘဝရောက်ပြီး တစ်ခါတည်း ပစ်လဲတော့တာပဲ။ ဒီတော့ အဖေက ဘာလုပ်တယ်မှတ် သလဲ။ သနားသွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ အမေ့ကို ပွေချီဖျစ်ညှစ်ပြီး ဖက်နမ်းပြန်တယ်။ ဒီအခါမှာလည်း အမေ့မှာ ငယ်သံပါအောင် အော်ရတာပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့တဲ့၊ အမေက ကျွန်မကို မှာတယ်။ အမေဟာ ဒီလိုပဲ ကြိတ်မှိတ်ပြီး အောင့်ခံခဲ့တာပဲ...။ အောင့်ခံရင်းသာ သူ့မှာ လုံးပါးပါးလိုက်လာတာပဲ။ အဖေသေပြီး လို့ အတော်ကြီးကြာတာတောင်မှ နာလန်မထူနိုင်ရှာဘူး။ အခုနေ အမေသေသွား ရင် ဘယ်သူ့ကြောင့် မှတ်သလဲ၊ အဖေကြောင့် ... အဖေကြောင့်”

မိန်းကလေး လော်ရယ်လာ၏ ကိုယ်တွေ့မှတ် စကားများကို နားထောင်နေစဉ် လူမှုကို ကျွမ်းသည်ဟုဆိုသော သင်းအုပ်ဆရာကြီးမှာ မသိမသာ ယိမ်းထိုးနေမိသည်။ မိန်းကလေး တင်ပြသော အကြောင်းထူးတွင် မည်သည်အထိမှန်၍ မည်သည်အထိ မမှန်ဟူသော အချက်ကိုဝေခွဲ၍ မရနိုင်လောက်အောင်လည်း ဖြစ်နေမိသည်။ အတန် ကြာသော် သင်းအုပ်ဆရာကြီးက... “မိန်းကလေးရေ... အခွင့်လွှတ်ရတော့မှာပဲကွယံ။ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့။ မင်းအမေက ခွင့်လွှတ်ခဲ့သလို မင်းကလည်း ခွင့်လွှတ်လိုက် ပါတော့။ စိတ်ဆိုးစရာ စိတ်ညစ်စရာတွေဟာ မင်းစိတ်ထဲမှာ တဝဲလည်လည် ဖြစ်မနေ စေနဲ့။ စိတ်ဆိုးစရာ၊ စိတ်ညစ်စရာတွေက မျက်နှာချင်းလာဆိုင်ရင် တခြားဘက်ကို လှည့်နေလိုက်။ ပြီးတာလည်း ပြီးကုန်ပါပြီ၊ ပြီးတာကို မေ့ပစ်လိုက်။ ရှေ့ကိုသာ မျက်နှာမူလိုက်။ မင်းအလှည့်ကျတော့ အလားအလာကောင်း ရှိချင်ရင်လည်း ရှိလာ

my30e.com

လိမ့်မပေါ့၊ ဟုတ်စ”

“ဘယ်မေ့နိုင်မှာလဲ... ဆရာကြီးရဲ့။ ဒီအကြောင်းတွေကြောင့် ကျွန်မ ယောက်ျား မယူချင်တာပေါ့။ ယောက်ျားဆိုတာဟာ ရိုက်တော့လည်း သူတို့ပဲ၊ ပြန် ချောတော့လည်း သူတို့ပဲ။ ဒီတော့ ဘယ်ယောက်ျားရဲ့ အနိုင်ကိုမှ ကျွန်မ မခံဘူး။ အခုနေ ရိုက်ကြည့်စမ်းပါလား၊ ကျွန်မ ပြန်လုပ်မှာပဲ။ ချောကြည့်စမ်းပါလား၊ ကျွန်မ ကန်ပစ်မှာပဲ။ အမေဟာ သူ့ကိုရိုက်လည်း ပြန်မလုပ်ဘူး။ သူ့ကို ချောလည်း ကန်မပစ် ဘူး။ သူ့ယောက်ျားကို သူ ချစ်လို့တဲ့...။ ဟင်း-ဟင်း။ ကျွန်မကို ဒီလိုလုပ်လို့ ဘာရမလဲ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျွန်မဟာ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ သံခင်တစ်ခု၊ လင်တစ်ခုမလုပ်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူး”

“အို... မိန်းကလေးရယ်... မိန်းကလေးရဲ့ အသိပညာဟာ နည်းပါသေးတယ်။ လောကမှာ သိစရာတွေဟာ အများကြီးရှိသေးသံကွယ့်။ ယောက်ျားတိုင်းဟာ မိန်းကလေးရဲ့ အဖေလိုပဲလို့ ထင်နေသလား။ ယောက်ျားတိုင်းဟာ စိတ်ရှူးထတိုင်း သူ့သားမယားကို ရိုက်နှက်နှိပ်စက်တတ်တယ်လို့ ထင်နေသလား။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာနဲ့နေကြတဲ့ လင်ကောင်း မယားကောင်းတွေကို မိန်း ကလေး မမြင်ဖူးဘဲ နေရှော့သလားကွယ်”

“အမေဒုက္ခကို ဘယ်သူမှမသိကြဘူးနော်။ အမေဒုက္ခဟာ အင်မတန်ကြီး ပါတယ်။ အဖေက သူ့ကို ဘာပဲလုပ်လုပ် အမေဟာ အငှေခံချင်သာခံမယ်၊ ဘာတစ် ခွန်းမျှ ပြန်မပြောဘူး။ ဒါဟာ သူ့ယောက်ျားကို သူ ချစ်လို့တဲ့။ အချစ်ဆိုတာဟာ ဒီလိုပဲလား။ အရိုက်အနှက်ခံနေရလို့ အကူတောင်းရမယ့် ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားတတ် သလား။ ရိုက်တာနှက်တာကို အောင့်ခံ မျိုသိပ်ထားချင်အောင် လုပ်တတ်သလား။ အချစ်ဆိုတာဟာ ဒီလိုလုပ်တတ်တာပဲလို့ဆိုရင် ကျွန်မ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မချစ် နိုင်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူး”

“အို... ကလေးရယ်၊ ကိုယ်ဘာပြောနေတယ်ဆိုတာကို ကိုယ် သိမှ သိရဲ့လား။ မိန်းကလေးဟာ အခုနေအခါမှာ မချစ်နိုင်ဘူးလို့ပဲဆိုဆို၊ ချစ်နိုင်တယ်လို့ပဲဆိုဆို၊ ကိုယ်ရေးကြုံလာတော့ မိန်းကလေး ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွယ့်”

နှစ်ဦးသားငြိမ်နေကြပြန်သည်။ အတန်ကြာသောအခါ သင်းအုပ်ဆရာကြီးက- “ကဲပါလေ... ဆရာကြီး မေးစမ်းပါရစေဦး။ ဟိုမြို့ကြီးက ပန်းချီဆရာလေးဟာ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်တတ်လိမ့်မယ်လို့ မိန်းကလေး ထင်သလား။

“ထင်တယ်၊ အဖေဟာ အမေ့ကို ရိုက်ချင်သလို ရိုက်၊ နှက်ချင်သလိုနှက်ပြီး ပြန်ချောပြန်တောင်းပန်တဲ့အခါမှာ အဖေအကြည့်ဟာတစ်မျိုးပဲ၊ အဖေမျက်လုံးဟာ

mgye.com

တစ်မျိုးပဲ။ ဒီအကြည့် ဒီမျက်လုံးကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိတယ်။ သူလည်း ကျွန်မကို ကြည့်တဲ့အခါမှာ ဒီအကြည့်မျိုးနဲ့ပဲ၊ ဒီမျက်လုံးမျိုးနဲ့ပဲ။ ယောက်ျားများဟာ ဒီလိုအကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်တတ်လား၊ ကြည့်တတ်ရဲ့။ ဒီမျက်လုံးမျိုးနဲ့ ချောတတ်လား၊ ချောတတ်ရဲ့။ ရိုက်ချင်ပြန်တော့လည်း အကြောင်းမဲ့ ထရိုက်တာပဲ။ ဒီအကြည့်မျိုး၊ ဒီမျက်လုံးမျိုးကို မြင်ရလျှင် ကျွန်မ ကျောချမ်းတယ်”

မိန်းကလေး လော်ရယ်လာသည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် နှုတ်ပိတ်၍နေလိုက်သည်။ သင်းအုပ်ဆရာကြီးလည်း ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် ဆုံးမစကား တစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်းလောက် နောက်ထပ် ပြောဟောလိုက်ချင်သေး၏။ သို့ရာတွင် ဆတ်ဆတ်ကြဲ လော်ရယ်လာ၏ စကားအဆုံး၌ ပဲ့ပိုင်းကသူငယ် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်မိသဖြင့် မပြောဘဲ လက်လျှော့၍ နေလိုက်လေသည်။

နှစ်နာရီမျှကြာသောအခါ ကူးတို့လှေသည် ရှာပရီကျွန်းကလေး၏ သောင်စပ်၌ ဆိုက်သည်။ အန်ထိုညိုသည် သင်းအုပ်ဆရာကြီးကို ပွေ့ချီ၍ သောင်တိမ်ကို ဖြတ်လျက် ကမ်းခြေသို့ ဆောင်ယူသွားသည်။ လော်ရယ်လာသည် အန်ထိုညိုကို မစောင့်ဘဲ ဂါဝန်နားကို ရှေ့မစိုအောင် ပင့်တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖိနပ်ကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အဝတ်ထုပ်ကိုပွေ့လျက် လှေမှ ကပျာကယာဆင်းသည်။ ထို့နောက် ခြေထောက်ကို ရေအစိုခံကာ သောင်တိမ်တွင် လမ်းလျှောက်၍ သွားလေသည်။ ကမ်းပေါ်သို့ရောက်ကြသောအခါ သင်းအုပ်ဆရာကြီးက “ကဲ... မိန်းကလေး၊ ဆရာကြီးတော့ နက်ဖြန်ကျမှ ရွာကိုပြန်မယ်။ မိန်းကလေး ဒီနေ့ရွာကို ပြန်ရောက်တဲ့ အခါမှာ မိန်းကလေးရဲ့အမေကို ဆရာကြီးက သတိရပါတယ်လို့ ပြောလိုက်၊ ဟုတ်စ။ မိန်းကလေး ဒီနေ့ညနေ မမှောင်ခင် ပြန်မယ် မဟုတ်လား။”

လော်ရယ်လာသည် ပင့်တင်ထားသော ဂါဝန်နားကို ပြန်ချရင်း “ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး၊ ပြန်နိုင်ရင်တော့...” ဟု ပြန်ပြောရာ အန်ထိုညိုက ကြားဖြတ်၍ “ငါတော့ ပြန်ရမှာပဲ။ ဝတ်တက်ချိန်အထိ ဒီမှာရှိမယ်။ နင် လိုက်ချင်ရင်လည်း လိုက်၊ မလိုက်ချင်ရင်လည်း နေ” ဟု ဂရုမစိုက်လိုသော လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလေသည်။ ထိုအခါ သင်းအုပ်ဆရာကြီးက “အို... မိန်းကလေး ပြန်ချင်ရင် ပြန်နိုင်တာပေါ့၊ ပြန်ပေါ့။ မိန်းကလေးရဲ့အမေကို တစ်ညလုံး ပစ်ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကဲ... မိန်းကလေး၊ အခု ဘယ်အထိသွားရမှာလဲ”

“တောင်ဘက်ရွာနားက စပျစ်ခြံအထိပါ”

“ဆရာကြီးကတော့ မြောက်ဘက်ရွာသွားရမှာဟာ။ ကိုင်းသွားမယ်။ အန်ထိုညို ရေ... ဆရာကြီး သွားတော့မယ်ဟေ့” ဟုဆိုကာ နှုတ်ဆက်၏။ ထို့နောက် သင်းအုပ်

m.g.y.e.com

ဆရာကြီးက တစ်လမ်း၊ လော်ရယ်လာက တစ်လမ်း လမ်းခွဲ၍ သွားကြလေသည်။ အန်ထိုညို တစ်ဦးသာလျှင် သောင်စပ်၌ ကျန်ခဲ့သည်။ အန်ထိုညိုသည် သင်းအုပ်ဆရာကြီးဆီသို့ ခဏမျှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လော်ရယ်လာဆီသို့ မျှော်ငေး၍ ကြည့်နေမိသည်။ လော်ရယ်လာသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် နေရောင်ကာ၍ တက်သွားသည်။ ထို့နောက် တောင်ကုန်းတစ်ဖက်သို့ ဆင်းခါနီးတွင် အသွားတန်၍ လာလမ်းကို ပြန်ကြည့်သည်။ ပင်လယ်ပြင်သည် နေရောင်ဟပ်၍ တလျှပ်လျှပ်။ ကျောက်ဆောင်တို့သည် မြင့်လျက်မားလျက် တမတ်မတ်။ ထို့နောက် လော်ရယ်လာ၏ မျက်စိသည် သောင်စပ်ရှိ ကူးတို့လှေဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ကူးတို့လှေမှ အန်ထိုညိုဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ အန်ထိုညိုကလည်း မျှော်ငေး၍ ကြည့်နေသည်ဖြစ်ရာ မျက်စိချင်း ဆုံမိကြသည်။ သို့ရာတွင် ဆုံမိကြရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ မတော်တဆ အမှားပြုလိုက်မိသူကဲ့သို့ လော်ရယ်လာကလည်း အမူအရာ ပြောင်းလိုက်၍ အန်ထိုညိုကလည်း အမူအရာ ပြောင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် လော်ရယ်လာသည် ဒေါမာန်ဝင်လာဘိသကဲ့သို့ဖြစ်၍ တောင်ကုန်းမှ ဆင်းသွားလေသည်။

*

[၃]

မွန်းတိမ်းပြီးနောက် တစ်နာရီခန့် ကြာခဲ့လေပြီ။ အန်ထိုညိုသည် တံငါရွာထမ်းဆိုင်တစ်ဆိုင်အရှေ့၌ ထိုင်၍စောင့်ဆဲပင်ရှိသည်။ စောင့်ရင်းလည်း တစ်ခုခုကို အာရုံစိုက်နေဘိသကဲ့သို့ရှိသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အန်ထိုညိုသည် ရွာနှစ်ရွာသို့ သွားသော ဝဲလမ်း ယာလမ်းဆီသို့ မကြာခဏထ၍ ကြည့်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကောင်းကင်သို့ မော်ကြည့်၍ လေမိုးကို မယုံဘိသကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။ ရုတ်တရက် လေမိုးကျလာစရာအကြောင်းကား မရှိ။ သို့ရာတွင် ကောင်းကင်ကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း စိတ်မချရ။ ပင်လယ်ပြင်ကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း စိတ်မချရ။ ကောင်းကင်ကိုလည်း သူသဘောမကျ။ ပင်လယ်ပြင်ကိုလည်း သူသဘောမကျ။ ဒွိဟဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါကသော် ထိုကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ခရီးသည် မိသားတစ်စုသည် ထိုပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်ကူးဖူး၏။ လေကြီးမိုးကြီး ချက်တစ်ဖြုတ်ကျလာရာ ကံကောင်းထောက်မသောကြောင့်သာ ထိုမိသားစု အသက်ဆေးမှလွတ်ခဲ့ရသည်ဟု သူ ကြားလိုက်မိ၏။ ထို့ကြောင့် အန်ထိုညိုသည် ထိုအကြောင်းကို ဆိုင်ရှင်မကြီးကို မေးကြည့်ရာ ဆိုင်ရှင်မကြီးက ပြန်ပြော၏။

“မကြားပါဘူးကွယ်။ တို့တော့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။ နေစမ်းပါဦး။”

mgyae.com

သူတို့၏ ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထုတိုများ

နှင့်တို့ရဲ့ ကူးတို့အလုပ်ဟာ တော်တော်ဟန်ရဲ့လား”

“ခပ်ကျပ်ကျပ်ပါပဲဗျာ။ နွေဦးပေါက်လာရင်တော့ အဟန်ချင်သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ နွေအဝင်ကလည်း နှောင်းသဗျ။ နွေအဝင်နှောင်းတော့ ရေချိုးခရီးသည် အကျကလည်း နှောင်းတာပေါ့”

ဒီလိုဆိုလျှင် နင်တို့ ဘာနဲ့စားနေကြသလဲ။ တို့လောက်မှ စားကြရရဲ့လား”

“ကူးတို့ကိုသာ အားကိုးနေလို့ဖြစ်ရင် ဘယ်စားလောက်မှာလဲ။ ကြိဖန်ပြီး ရှာစားရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ဘထွေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့မှာ လိမ္မော်ခြံနှစ်ခြံ၊ သုံးခြံလောက် အပိုင်ရှိတယ်။ ဘထွေးက သူမသေခင် ကျွန်တော် ငတ်မသေစေရပါဘူးတဲ့။ သူသေသွားတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်အတွက် ဟန်ကျအောင် သူ စီစဉ်ထားခဲ့မယ်တဲ့။ ဒီတော့ ဆောင်းတွင်းမှာ အလုပ်လက်မဲ့လိုလိုဖြစ်နေပေမဲ့ စားဖို့တော့ အတန်အသင့်ရတယ်ဆိုပါတော့”

“ဒီလိုဆိုလျှင် နင့်ဘထွေးက လူချမ်းသာပဲ၊ သူ့မှာ သားသမီးမရှိဘူးလား”

“မရှိဘူးဗျ၊ သူက လူပျိုကြီး။ ဟိုတုန်းကတော့ ဘယ်တိုင်းပြည်ဆိုလည်း မသိပါဘူး။ အဲဒီတိုင်းပြည်မှာ သူ အလုပ်လုပ်တယ်။ ပြန်လာတော့ ကြေးပြားတွေ အတော်ပါလာတယ်ဗျ။ လိမ္မော်ခြံအပြင် ငါးအလုပ်ကိုလည်း အကြီးအကျယ်လုပ်မယ်လို့ သူကြံစည်နေတယ်။ အကြည့်အရှု အစုံအစမ်း ဆိုသလိုပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ဒီအရပ်မှာ လာလွှတ်ထားတာပဲ”

“ဟဲ့... ဒါဖြစ်လျှင် နင်လည်း လူရတတ်ပေါ့”

အန်ထိုညိုသည် သဘောမကျသည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် ပခုံးကိုတွန့်ပြလိုက်ပြီး လျှင် “ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့” ဟုပြော၍ ကောင်းကင်ဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် လမ်းတစ်ဖက်သို့ လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။

“နောက်ထပ်တစ်လုံး ယူဦးဟာ၊ နင့်ဘထွေးက အပေးနိုင်သားပဲ”

“တော်ပြီဗျာ။ တစ်ခွက်လောက်ဆိုရင် တော်ပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့ ရွာကဝိုင်ဟာ တော်တော်ထက်တယ်။ အခုတောင် ခေါင်းထဲမှာ ရီတီတီဖြစ်လာပြီ”

“အမယ်လေး... ဒါလောက်ကလေးနဲ့များ ဘယ်အချမ်းပြေနိုင်မှာလဲဟ။ သောက်...သောက်... နင် သောက်ချင်သလောက် သောက်။ ဟော... ပြောရင်း ဆိုရင်း လင်တော်မောင် မောင်မင်းကြီးသား ကြွလာပြီ။ ထိုင်ပါဦးဟ၊ သူနဲ့ စကားပြောနေကြပေါ့”

ဦးထုပ်နီဆောင်းလျက် ပိုက်ကွန်ကို ပခုံး၌တင်ကာ ဆိုင်ရှင်ရောက်လာလေသည်။ အန်ထိုညိုကို မြင်သောအခါ ဝမ်းသာအားရ ခေါ်ငင်နှုတ်ဆက်၍ အန်ထိုညို၏

m a y o e . c o m